Fordította

Frigyik László

Bertrice Small

VESZÉLYES ÖRÖMÖK

A mű eredeti címe: Dangerous Pleasures
A fordítás a New American Library
2008. évi kiadása alapján készült.

This edition published by arrangement with
NAL Signet, a member of Penguin Group (USA) Inc.
Copyright © Bertrice Small, 2008
All rights reserved

Veszélyes örömök © Partvonal Könyvkiadó, 2010
Hungarian translation © Frigyik László, 2010

Minden jog fenntartva! Jelen kiadvány sem részben,
sem egészben nem másolható, nem sokszorosítható,
sem elektronikus, sem mechanikai eljárással.
Bárminemű felhasználása csak a kiadó írásos
engedélyével történhet.

A borítót Bóna Endre tervezte

Partvonal Könyvkiadó, Budapest, 2010
www.partvonal.hu

Felelős kiadó a Partvonal Könyvkiadó ügyvezetője
Felelős szerkesztő: Bárányi Vivien
Tördelés P.R.S. Bt. Nyomta a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető Bördős János ügyvezető igazgató
ISBN 978-963-9910-46-1

Mindazoknak a nőknek,
akik önmagukat keresik.
Azt kívánom nekik,
hogy útjuk legalább olyan
élvezetes legyen, mint Annie-é
– csak kevésbé veszélyes.

Előhang

Még csak hétfő volt, de a hét máris maga volt a teljes katasztrófa. Annie Miller rossz előjelnek tekintette, hogy anyja reggel kilenckor telefonál, és amikor a száma megjelent a kijelzőn, jól tudta, hogy nem kellene felvennie a kagylót, de úgyis addig hívogatta volna, amíg el nem mondhatja neki azt, ami a szívét nyomja aznap. Annie éppen csak visszatért az óvodából, ahova legkisebb gyerekét vitte – kelletlenül nyúlt a telefon után.

– Jó reggelt, anya – szólt vidáman, és azt remélte, hamar véget vethet a panaszáradatnak, amelyre bizton számíthatott.

– Egyszerűen nem tudom, mit tegyek az apáddal – kezdte Phyllis minden teketória nélkül.

– Miért? Történt vele valami? Jól van?

– Az apád soha sincs itthon – felelte Phyllis.

– Anya, három hónappal ezelőtt arra panaszkodtál, hogy amióta nyugdíjba ment, folyton ott lábatlankodik, és semmit sem tudsz rendesen elvégezni miatta – mondta Annie. – És hova jár?

– *Golfozni!* – sóhajtotta Phyllis drámába illően.

– Golfozik reggel, golfozik délben, golfozik este, és ez mindennap így megy! Mást nem is csinál. Csak golfozik. Este hazajön, megvacsorázik, tévét néz, aztán lefekszik aludni. Olyan, mintha én nem is léteznék. Még templomba se jár vasárnap, mert akkor délelőtt van szabad időpont a golfpályán.

– Beszéltél már vele? – kockáztatta meg a kérdést Annie.

– Megpróbáltam – felelte az anyja. – Azt mondta, ezek az ő nyugdíjasévei, és azt kezd velük, amit csak akar. Neked kellene beszélni vele, Anne Elizabeth. Rád hallgat.

– Szerinted mit mondjak neki, anya? Egész életében keményen dolgozott, most pedig élvezni akarja a szabadságot, és lehet, hogy ez az egész csak átmeneti. Miután átesik ezen az időszakon, majd

ketten együtt csinálhattok valami izgalmasat. Például elutazhatnátok valahova.

Az anyja gúnyosan horkantott.

– Nézd, anya, pár hónap múlva hidegre fordul az idő, és akkor majd nem golfozhat egész nap – érvelt Annie.

– Mindig az *ő* oldalára állsz – fakadt ki Phyllis. – Felhívom inkább a húgodat. Ő meg fog érteni. – Azzal a telefon elnémult.

Annie felsóhajtott. *Hát persze,* morogta magában, miközben a telefont visszatette a helyére. *Keress csak a jogásznál együttérzést.* A teli szennyeskosarat felkapta a konyhapultról, ahol előzőleg hagyta, és átment a mosókonyhába. A gép éppen az előző adagot centrifugázta.

Újra megszólalt a telefon. Amikor a készülék lejelezte a középiskola számát, Annie első gondolata az volt, biztos elmulasztott egy szülői értekezletet.

– Halló!

– Mrs. Miller, itt Mrs. Long az igazgatói irodából. Attól tartok, ma délutánra be kell zárnunk Nathanielt. – Úgy hangzott, az igazgató titkárnője mélységesen sajnálja, hogy ilyen hírt kell közölnie.

Annie megütközött. Legidősebb fia, Nathaniel és a bezárás olyan távol állt egymástól, hogy a kettőt sohasem említették egy mondatban egész iskolai pályafutása alatt. – Mi a fenét művelt az a gyerek? – kérdezte Annie Mrs. Longot.

Rövid hallgatás után Mrs. Long így szólt: – Sült bolondnak nevezte Mr. de Reedert. – Aztán halkan hozzátette: – Nem mintha mások nem értenének egyet Nathaniel megállapításával. – Úgy hangzott, mintha ő is viccesnek találná.

Annie felsóhajtott. – Akkor sem lett volna szabad kimondania, amit gondol. Kérem, mondja meg a fiamnak, hogy mielőtt eljön az iskolából, kérjen bocsánatot Mr. de Reedertől, és azt is, hogy gyalogolnia kell hazáig, mert ma nem megyek érte. Ja, és köszönöm, hogy hívott, Mrs. Long.

– Öööö… Van még valami, Mrs. Miller – folytatta a titkárnő szinte bocsánatkérőn. – Amyt is be kell zárnunk ma délutánra.

– Mit követett el a lányom? – kérdezte Annie meghökkenve. Amy nehéz eset lett az utóbbi időben, de mindig is apuci kislánya maradt.

Mrs. Long alig tudta visszafojtani a nevetést. – Nos, a kilencedik osztályos lányok bizonyos bátorságpróbát tesznek – kezdte. – Egyes lányokat rajtakapnak, mások szárazon megússzák. Amy ma tette próbára magát egy másik lány társaságában, de attól tartok, őket elkapták.

– Mi közben kapták el? – kérdezte Annie idegesen.

– Nem volt rajta bugyi, és csupán egy nagyon rövid szoknyát viselt – mondta a nő.

– Ó, te jó ég! – kiáltott fel Annie. – Ez lenne az a próbatétel?

– Igen – felelte Mrs. Long. – Kérem, ne idegeskedjen, Mrs. Miller. Ebben az életkorban a lányok hajlamosak az ilyen hülyeségekre. Nem egyedi eset. Mindent megtesznek azért, hogy felfigyeljenek rájuk. Igazából baj nem történt. Az iskolai ápolónő adott nekik új bugyit, amikor rajtakapták őket.

– Hogyan derült ki ez az egész? – kérdezte Annie, de nem volt biztos benne, valóban tudni akarja-e.

– Miss Franklin, a testnevelő tanárnő vette észre az óráján.

– Mondja meg a lányomnak, hogy a bátyjával együtt gyalogolhat haza – mondta Annie elcsigázva.

– Megmondom, Mrs. Miller – felelte a titkárnő. – Jó napot.

Annie nagyot sóhajtott, és letette a telefont. Ám nem javult a helyzet.

Közvetlenül tizenegy után a felső tagozatról hívták. Az ikrek, Lily és Rose kiszabadították a laboratórium ketrecben tartott állatait, mert embertelennek minősítették a körülményeiket, közölte vele a felső tagozat igazgatósági titkárnője. Sajnos néhány egérnek sikerült eljutnia az ebédlőig, ahol nagy pánikot keltettek a konyhai dolgozók körében. Egyiküknek még a csuklója is megrándult. Szerdán délelőtt tízkor fegyelmi bizottság elé állítják őket, és a meghallgatáson Annie-nak is jelen kell lennie. Addig felfüggesztik az ikreket, sőt aznap délutánra be is zárják őket.

– Megmondaná nekik, hogy gyalog kell hazajönniük? – Annie elindult legkisebb gyerekéért az óvodába, és miközben komoran kilépett az ajtón, arra gondolt, mi jöhet még ezután.

William Bradford Miller, akit anyai nagyapja után neveztek el, négyéves volt. A szülei Whoopsnak, mások pedig Willsnek hívták. Nos, Wills „lufikat” vitt az óvodába, és minden társának adott belőle, magyarázta az óvónő, Mrs. Gundersen, amint átnyújtotta Annie-nek az összegyűjtött kondomokat.

– Nem először történik ilyesmi – mondta a nő nevetve, hogy enyhítsen Annie zavarán. – Évente kétszer fordul elő hasonló esemény.

– Fogalmam sincs, hogy juthatott hozzá – dünnyögte Annie, és azon tűnődött, Whoopsot is arra ítélje-e, hogy gyalog menjen haza. Honnan szerezhette? Nathanieltől?

– Ó, tudja, milyenek a gyerekek! Kotnyelesek. – Mrs. Gundersen vihogni kezdett. – Ugye te is az vagy, Wills?

Megsimogatta a kisfiú fejét. – Szerdán találkozunk.

– Ebéd után alvás, öcskös – közölte vele Annie.

– Nincs alvás! – közölte vele konokul Whoops.

– Mind a ketten alszunk egy kicsit – mondta Annie, amint beleszíjazta fiát a gyerekülésbe. Nos, ha ilyen szarul indult a hét, akkor milyen lesz a többi nap? –töprengett Annie.

Első fejezet

Az olyan napokon, mint az a vacak hétfő, Annie Miller elgondolkodott azon, vajon bírni fogja-e egyedül addig, amíg a gyerekek felnőnek. Aztán eszébe jutott: mi más választása lenne? Még nem mondott nekik semmit, és nem tudta, eszünkbe jut-e, hogy pont két évvel ezelőtt történt, amikor apjuk lelépett a járdáról Londonban, és elütötte egy olyan nagy, piros busz. Mire beértek vele a kórházba, meghalt, és akkor hívták fel Annie-t. Elcsodálkozott, hogy az ő életerős, nagydarab férje, Nat olyan könnyen meghalt. Ha túléli a balesetet, biztosan azt mondta volna, hogy a busz rosszabbul járt, aztán megeresztett volna egy olyan rá jellemző, harsogó nevetést.

Annie-nak kicsordultak a könnyei. Egyedül volt, és senki sem láthatta, hogy sír. Még csak az kellett volna, hogy azt higgyék, nem tudja kezelni a dolgokat. Tudta, mit beszélnek róla. Azt mondták róla, hogy bátor, olyan kemény, mint egy katona, csodálatos anya, akinek a legfontosabb a családja. Azt is mondták, hogy Nat büszke lenne rá, és helyeselné minden egyes lépését. Soha senki sem látta, hogy Annie Miller sírna, vagy a gyengeség bármi jelét mutatná. „Az az Annie Miller olyan erős asszony”, mondta róla egy nő a templomban, és ő meghallotta. Néha Annie elkeseredett, de csak néhanapján, máskor el akart rohanni, mert egyszerűen túl sok volt mindaz, ami a nyakába szakadt.

A főiskolán találkoztak. Nat végzős, válogatott hátvéd, ő pedig másodéves, a lányok szurkolócsapatának csinos, cserfes vezetője volt. Nat a diplomaosztó előtt kérte meg a kezét, de Nathaniel Miller már huszonkét évesen is gondoskodó férfinak bizonyult. Azt szerette volna, ha Annie befejezi a főiskolát, amíg ő mesterfokozatot szerez kereskedelemből, és talál egy jó állást. Annie lediplomázott,

és egy éve már dolgozott, amikor 1988-ban összeházasodtak. Az ifjabb Nat 1990-ben, Amy 1993-ban született. Ezután következtek az ikrek – Rose és Lily – 1997-ben. Négy gyereket terveztek, és elég hülyén érezték magukat, amikor egy igen romantikus szilveszteri éjszaka eredményeként megszületett legkisebb fiuk. Annie váratlanul jött terhessége alatt Whoopsnak nevezték a magzatot, és sokat nevettek rajta.

Annie Egret Pointe-ban született, és ott nevelkedett. Férje a városból érkezett, de nagyon megszerette a kis települést. Vettek egy régi, koloniális házat a Parkway Drive nevű zsákutcában, és letelepedtek. Éppen akkor költöztek be, amikor még időben berendezhették az ifjabb Nat gyerekszobáját. Nathaniel kijelentette, nem bánja, hogy mindennap buszoznia kell a város és az otthonuk között, így legalább nem kellett autót vezetnie – és ettől Annie is megkönnyebbült. A fél hetes busszal ment be a városba, és az ötórai járattal érkezett vissza a hét öt napján.

Nat egy nagy PR-cég könyvelését vezette. Új irodájuk megnyitását felügyelte Londonban, amikor elütötte a busz.

Bár a férje halálát balesetnek minősítették, később Annie megtudta a biztosítótársaságtól, hogy több olyan gyilkosság történt Londonban, amelyek során átkelésre váró gyalogosokat löktek az elszáguldó gépkocsik alá, viszont senki sem erősítette meg, hogy Nathaniellel is ezt tették, és senkit sem vádoltak meg. Így megállapították, hogy balesetben halt meg, és a biztosítótársaság fizetett Annie-nek.

Annie megdöbbent, amikor ráébredt, hogy a biztosítás nem fogja fedezni mindazt, amit meg kellett oldania az elkövetkező években. A férje cége azonban nagylelkűségi rohamában kifizette a házukat terhelő jelzálogot, és Nat nyugdíjalapját az ő nevére íratta. Apja segítségével csaknem az egész összeget olyan alapokba fektette, amelyek jövedelmet biztosítottak neki. A férje hozzátartozói, az ő szülei és a nővére mindenben segítettek, amiben csak tudtak, de a szülők már nyugdíjasok voltak mindkét oldalon, és Annie nem szívesen fogadott el tőlük semmit sem.

Takarékosan élt, és ez nem okozott gondot neki, de a gyerekei, különösen Amy, nehezen viselték a szűkös anyagi lehetőségeket, amelyek apjuk halála után következtek. Nathaniel hamar

alkalmazkodott a helyzethez: a tanévben részmunkaidős, nyáron teljes állást vállalt. Maga vásárolta a ruháit, és még egy kis zsebpénze is maradt. Annie nagyon örült ennek. A lányok más lapra tartoznak. Ahhoz, hogy kivívják társaik elismerését, népszerűek legyenek, mindig divatosan kell öltözködniük. Amy elmúlt tizennégy, és minden kizárólag róla szólt.

Nathaniel nehezen viselte Amy szeszélyeit. – Van éppen elég ruhád – mondta egyszer Amynek. – Muszáj neked mindennap valami újat felvenned a suliba?

Inkább tanulnál, ahelyett, hogy azt figyeled, mit hordanak a buggyant színésznők.

– Te ezt nem érted – nyafogott Amy.

– Azt viszont értem – folytatta Nathaniel –, hogy anyának új télikabátra van szüksége. Már hét éve hordja a mostanit, persze ha sokáig nyaggatod, megint rád fogja költeni a pénzt.

Az ikrek, akik csak az állatokkal törődtek, kifigurázták a nővérüket.

– Ó, Lily, tetszik a farmerem? Eredeti *Trágya*, Paris *csakis* ilyet hord – mondta Rose egy este affektálva, és pózolt is hozzá.

– Ó, Rose, szerinted jól állna nekem, ha rózsaszínűre festetném a hajam, és lila csíkokat is tetetnék bele? A *Teen Fashions*ban azt írják, ez a legújabb divat – kérdezte Lily, és beletúrt a hajába, amint peckesen végigsétált a szobán.

Ilyen esetekben Amy rendszerint sírva fakadt, felrohant a szobájába, és bevágta az ajtót maga után.

Annie vállat vont, amint a gyerekeire gondolt a konyhában. Szívesen megadott volna Amynek mindent, amire csak vágyott, de nem tudta megtenni. Hála istennek Nathaniel megértette a helyzetet, és szerencsére az ikrek olyan korban voltak, amikor még nem kerültek túl sokba. Ami Whoopst illeti, ő még nem tudta, hogy csaknem minden ruhája és játéka használt. Jó természetű kisgyerek volt.

Ám a főiskola egyre közeledett legidősebb fia számára, és Annie még nem tudta, miből fogja fedezni a tandíj és az ösztöndíj közötti különbözetet. Nathaniel megoldotta volna. Biztos volt benne, hogy a fia kap majd ösztöndíjat, de az elég lesz? Már várták a felvételi irodák válaszát. Nathaniel több iskolába jelentkezett, köztük egy

állami egyetemre, de felvételizett a Princetonra és a Yale-re is. Az elmúlt nyáron több osztálytársával bejárta a keleti part legelőkelőbb egyetemeit, és mind a két hely nagyon megtetszett neki. Annie azért imádkozott, hogy az utóbbiak elutasítsák, vagy legalább várólistára tegyék a fiát, mert egyszerűen nem tudta volna kifizetni a tandíjat, és nem bírta volna elviselni a csalódottságát, ha felvételt nyer bármelyikre a kettő közül.

– Hello! Van itthon valaki?

– A konyhában vagyok – szólt ki Annie a húgának, Lizzie-nek. – Mit keresel itt a hét és a munkanap kellős közepén? – kérdezte a testvérét.

Egy év választotta el őket, és korábban mindig ikreknek nézték őket. Mind a ketten magasak voltak, bár Annie felszedett magára pár kilót. Kék szemük és sűrű, gesztenyebarna hajuk is hasonlított egymásra. Annie rendszerint lófarokba fogta a haját valamivel, ami éppen a keze ügyébe került – aznap egy gumival. Lizzie divatos frizurát viselt: rövidre vágott haját az egyik oldalon hosszabbra hagyta.

– Azért jöttem, hogy elvigyelek ebédelni – közölte vele Lizzie.

– Miért? – kérdezte Annie gyanakvóan. Húga egy nagy ügyvédi irodánál dolgozott a városban, és valószínűtlennek tartotta, hogy azért vezetett Egret Pointe-ig, hogy elvigye őt ebédelni. Egy ilyen útért egész munkanapját fel kellett áldoznia.

– Azért, mert hozzád hasonlóan én is emlékszem, milyen nap van ma, még akkor is, ha mások megfeledkeztek róla – felelte Lizzie a nővérének.

Annie könnyekre fakadt. – Ó, Lizzie, köszönöm – szipogta Annie.

– Anya elhozza Willst az óvodából – folytatta Lizzie. – Majd ebéd után hazahozzuk, rendben? Menj, vegyél fel egy rendes ruhát, Annie.

– Megállhatnánk a temetőnél ebéd után? – kérdezte Annie a húgát.

– Persze. Virágot is viszünk a sírra – válaszolta Lizzie.

– Csak pár perc az egész – mondta Annie, és elindult az emeletre.

– Tudom – dünnyögte Lizzie rezignáltán. Neki legalább harminc-negyven percig tartott az öltözködés, Annie-nek ugyanez mindössze

tíz percébe került, és legalább olyan jól nézett ki, mint ő. *Ez így nem fair*, gondolta Lizzie.

Tíz perccel később Annie feltűnt a lépcsőn. Tökéletesen szabott, bézs nadrágot és fehér gyapjúpulóvert vett fel, fonott, indián karperecet és türkiz fülbevalót viselt. Leheletnyi pirosítóval, kék szemhéjfestékkel és korallpiros rúzzsal egészítette ki a képet.

– Hogy csinálod? – kérdezte Lizzie. – Olyan jól nézel ki, mint régen.

– Legalább ötéves mindaz, ami rajtam van – felelte Annie a húgának. – Miután Nat meghalt, rájöttem, hogy többé nem tartozom majd a Talbot legjobb vevői közé. Nagyon vigyáznom kell arra, amim van. A gyerekeknek sokkal többre van szükségük, mint nekem. Egyre nagyobbak lesznek.

– Ha már szóba kerültek a gyerekek – kezdte Lizzie vigyorogva – , a kocsimban van egy doboz Amy számára. Elfelejtettem behozni. Majd emlékeztess, nehogy visszavigyem a városba.

– Nem kellene elkényeztetned – mondta Amy, és adott egy puszit a húgának. – Köszönöm.

– Szereztem neki pár ruhát, amelyeket mostanában annyira kedvelnek a vele egykorú lányok. Rövidek, kihívóak és baby-dollszerűek – magyarázta Lizzie.

– Arra gondoltam, javában tart a tavasz, és alig másfél hónap múlva vége az iskolának, és akkor majd hordhatja őket.

A két testvér kilépett a házból, és beült Lizzie nyitható tetejű Porschéjába.

– Hova megyünk? – kérdezte Annie.

– Én a Country Clubra gondoltam – felelte Lizzie.

– Szép hely.

– Már nem vagyok tagja – jegyezte meg Annie csendesen.

– Én viszont igen – mondta Lizzie, és ezüstszínű kocsijával kihajtott a Parkway Drive-ról, végigszáguldott egy háromsávos úton, majd rákanyarodott az Egret Pointe-i Country Clubhoz vezető útra. – Ó, a fenébe!

– Mi van? – kérdezte Annie.

– Zsaruk – felelte Lizzie, és automatikusan félreállt.

– Pedig még csak túl sem léptem a megengedett sebességet. Ezek az átkozott zsaruk úgy gondolják, aki nem furgont vagy kombit vezet, az úgy hajt, mint az őrült.

– Hé, Lizzie, gondoltam, hogy te vagy – mondta neki a járőr, miután odaballagott a kocsi vezetőülés felőli oldalához.

– Szia, Glenn, kapok tőled egy cédulát? – kérdezte Lizzie.

– Nem, csak köszönni akartam. Ezer éve nem láttalak. Nem jöttél haza a múlt karácsonykor – mondta Glenn.

– Pár ügyfelem meghívott síelni Aspenbe – felelte neki a nő.

– Na, és férjhez mentél? – kérdezte a férfi idétlenül vigyorogva.

– Kinek van arra ideje? – mondta ki Lizzie kereken.

– Szia, Glenn!

– Szia, Annie. Nem is láttam, hogy bent ülsz. Annie elnevette magát. Glenn nem látott és nem hallott, valahányszor Lizzie feltűnt a színen.

– És te megnősültél? – kérdezte Lizzie a rendőrt.

– Rád várok, gyönyörűségem – mondta a férfi. Lizzie elpirult. – Asztalt foglaltunk – nyögte ki.

– Akkor jó étvágyat az ebédhez – mondta Glenn, aztán visszasétált a járőrautóhoz.

– Úgy odavan érted már a középiskola óta – szólalt meg Annie, miután elindultak az úton. – Jó gyerek.

– Tudom – válaszolta Lizzie –, csak még nem állok készen egy komolyabb kapcsolatra.

– Februárban negyvenegy leszel – emlékeztette Annie.

– Te pedig negyvenhárom leszel decemberben – jegyezte meg Lizzie. – Özvegy vagy, öt gyerekkel meg szerény – nem, inkább nyomorúságos – jövedelemmel rendelkezel. Én ügyvéd vagyok, a jövedelmem hét számjegyű, Porschéval járok, van egy három hálószobás, két fürdőszobás lakásom, és mindez ki van fizetve. Én vagyok a nyerő.

– Csakhogy engem szerettek, dédelgettek, amíg te a rideg, vállalati életedet élted – vágott vissza Annie.

– Szerintem én vagyok a nyerő.

Mindketten nagyot nevettek, amint Lizzie bekanyarodott a Country Club parkolójába.

– Azért nem is olyan rideg – hegyezte meg Lizzie.

– Nagyon is forrók az éjszakáim olykor.

– Többet nem akarok tudni! – tiltakozott Annie vigyorogva. – De meglepne, ha kockára tennéd az üzleti életben kivívott hírneved, hiszen neked az jelent mindent. Nincs túl sok igazán jó női ügyvéd.

– Nincs miért aggódni. Ott van nekem a Csatorna, ahol kiélhetem a mocskos vágyaimat, hogy épeszű maradhassak. Az emberek azt gondolják rólam, hogy szüzességi fogadalmat tettem, és gyilkos ösztönnel rendelkező, rideg picsa lettem – felelte Lizzie.

– A cégtársak ezt szeretik bennem – tette hozzá önelégülten.

A klub étterme gyakorlatilag üres volt. A golfpályára néző asztalok egyikéhez ültek. Lizzie salátatálat, Annie pedig egy jó nagy szendvicset rendelt. Hamar kihozták az ételüket és a jeges teájukat. Amikor a pincér elment, ismét Lizzie szólalt meg.

– Tudod, most, hogy Nat már két éve nincs köztünk, elő kellene fizetned a Csatornára. Ott bármit megkaphatsz, nem csak a lélektelen, bűntudatmentes szexet. A gyerekeidnek élsz, Annie, és anyától tudom, hogy az iskolai eseményeken kívül nem jársz társaságba. Szükséged van valami másra is.

– Csak a kábeltévé alapcsomagját engedhetem meg magamnak – mondta Annie –, és örülök, ha azt is ki tudom fizetni, mert folyton emelik az árát. Ha valami különlegesre is futná, akkor a Disney-csatornát rendelném meg Whoopsnak. És ne is lepj meg vele a születésnapomon – figyelmeztette a húgát. – Látom a szemeden, hogy ezt tennéd. Túl fáradt vagyok a tévézéshez mostanában.

– Ha a gyerekekért tennék valamit, azt elfogadnád? – kérdezte Lizzie.

– Például mit?

– Emlékszel a Stoneledge Lake-re? – kérdezte a húga.

– A régi, vermonti táborunkra? Még létezik? –Annie mosolyogva emlékezett vissza a nyarakra, amelyeket együtt töltöttek ott.

– Még mindig megvan, sőt jobb, mint valaha, és szívesen befizetném a lányokat oda erre a nyárra – mondta Lizzie. – Amy lassan kinő az ilyesmiből, de végül is csak ősszel lesz tizenöt, és ha megtetszik neki, jövőre odamehet gyakorlatra. Az ikrek koruknál fogva jól fogják érezni magukat a Stoneledge-tónál. Augusztusban Toscanába utazom egy hónapra. Kibéreltem egy villát személyzettel együtt. Magammal viszem anyát, és szívesen elvinném Nathanielt

is. Ez lenne az érettségi ajándéka. Ha neki korábban vissza kell jönnie a főiskola miatt, az sem baj, de tizenhat éves kora óta ő a férfi a háznál, neki is jól jönne egy kis szünet.

– Ó, Lizzie, ez igazán nagylelkű ajándék! – lelkendezett Annie, és szemét elöntötték a könnyek. – De ez igazán túlzás!

– Ugyan már! Én megengedhetem magamnak, és kire költenem a pénzem, ha nem az unokahúgaimra és az unokaöcsémre? Ha az ikrek és Amy elmennek a táborba, Nathaniel pedig velünk jön Olaszországba, csak a legkisebb fiadról kell gondoskodnod, és már az is olyan lesz, mintha nyaralnál. – Az utolsó szál káposztát is kihalászta a salátájából.

– Nem tudom, mit szól majd Amy a táborhoz – kezdte Annie.

– Nem tetszik majd neki az ötlet. Emlékszel, menynyit átkozódtunk és panaszkodtunk anyának és apának, amikor az első évben elküldtek oda? De Amy olyan korban van, amikor nagy az esély arra, hogy mindennap összevesszen veled – jegyezte meg Lizzie.

– Szükséged van arra, hogy távol legyen tőled egy kicsit. Hadd mondjam el én a nyári terveinket a gyerekeknek, oké? Amy jobban viseli majd, ha tőlem tudja meg, nem tőled. Anyának megmondtam, hogy nálad maradok éjszakára, szóval csak holnap reggel kell visszamennem a városba.

– Csak egy gyerekem lesz – tűnődött Annie. – A lányok nyolc hétig lennének a táborban, ugye?

Lizzie vihogni kezdett. – Nyolc csodálatos hétig! – felelte. – Július harmincegyedikére vettem három repülőjegyet.

– Nathaniel egy hónapig lesz itthon, mielőtt elviszed – mondta Annie. – Már jelentkezett nyári munkára, de csak egy hónapra. Arra gondoltam, szüksége lesz az augusztusra, hogy felkészüljön a főiskolára. – Elmosolyodott. – Csak én leszek itthon és a fiaim. Azután lesz egy hónapom, amikor csak egy gyerekem lesz. Lizzie, nem is tudom, hogy köszönjem meg!

– Az a vigyor a képeden pont elég nekem – felelte a testvére.

– Az ikrekkel madarat lehet majd fogatni, de tudom, Amy azt tervezi, hogy a barátaival fog lógni egész nyáron – jegyezte meg Annie. – Ó, mennyit veszekednénk ezen! Köszönöm, hogy megkímélsz ettől, Lizzie!

Úgy döntöttek, ezúttal nem vigyáznak a vonalaikra, így desszertet is rendeltek, mielőtt a klubból elindultak a szüleik házába. Anyjuk éppen fagylalttal tömte legkisebb unokáját. Whoops elégedetten nyeldeste az édességet.

– Hála istennek, hogy itt vagytok! – kiáltott fel Phyllis. – Ez a gyerek nem alszik délután? – kérdezte Annie-től, és szemrehányóan meredt rá.

– De igen, ha lefektetik, és megmondják neki, hogy aludjon – felelte Annie.

– Nos, én megkérdeztem, hogy akar-e aludni, azt mondta, nem. Már belefáradtam abba, hogy utána rohangáljak. Vigyétek haza ezt a kis barbárt. – Kimerülten támaszkodott neki a pultnak.

– Kösz, anya, hogy elhoztad az óvodából – mondta Annie, és arcon csókolta az anyját – Olyan jó, hogy elmehettünk Lizzie-vel ebédelni.

– Elfogadod a húgod nyári terveit? – kérdezte Phyllis. – Igazán nagylelkű ajánlat.

– Elfogadom a segítségét, és teljesen igazad van, anya. Ő a legjobb testvér a világon! Hé, nem ez az első alkalom, hogy egyetértetek valamiben? – ugratta anyját Annie.

– Menj haza! – mondta Phyllis, és gyengéden megpaskolta idősebbik lánya arcát, aztán Lizzie-hez fordult. – Pontosan hatkor tálalom a vacsorát, hogy apád megnézhesse a híradót.

– Időben itt leszek – felelte Lizzie. – Csak találkoznom kell a gyerekekkel, hogy elmondhassam nekik a tervem. Szerintem jobb lesz, ha én győzöm meg őket.

– Úgy van – értett egyet Phyllis –, különösen Amy esetében.

– Amy pontosan olyan, mint te, anya – mondta neki Lizzie nevetve. – Nemsokára jövök.

Amint visszaértek a Parkway Drive-ra, Annie így szólt: – Tudod, igazad van. Amy tényleg olyan, mint anya. Korábban nem jöttem rá, de most már tudom, miért olyan nehéz vele.

– De fogadni mernék, anya soha nem kockáztatta volna meg, hogy rövid szoknyában és bugyi nélkül menjen az iskolába – nevette el magát Lizzie. – Elmondtad már anyának?

– Dehogy mondtam el! – tiltakozott Annie. – Azt mondaná, ez csakis az én hibám.

Az ikrek már otthon voltak, és kitörő örömmel üdvözölték nagynénjüket. Nathaniel és Amy az iskolabusszal érkezett pár perccel később.

– Izgalmas híreim vannak– kezdte Lizzie. – Menjünk át a dolgozószobába, és mindent elmondok.

– Találtál egy pasit, férjhez mész, és én leszek a koszorúslányod – találgatott Amy.

– Ugyan minek nekem pasi? – kérdezte Lizzie az unokahúgát. – Nem. Ennél jobb hírem van. Ezen a nyáron befizetlek téged és az ikreket a Stoneledge Lake táborba. Emlékeztek rá? Anyátok és én öt nyarat töltöttünk ott. Remek hely. Lehet teniszezni, focizni, lovagolni, úszni, kirándulni. Nagy élmény lesz, majd meglátjátok! Június huszonnyolcadikán indultok. – Szélesen mosolygott.

Az ikrek ujjongtak örömükben. Rávetették magukat Lizzie-re, ölelgetve hálálkodtak neki. Amyt láthatóan zavarba hozta a szerencsés fordulat.

– Miért akarod, hogy elmenjünk? – kérdezte. – Valaki meg fog halni? Ugye így van? Nem akarod, hogy itt legyünk, amikor meghal.

– Az isten szerelmére, Amy, ne csinálj drámát ebből is – mondta neki Lizzie. – Senki sem fog meghalni, csak arra gondoltam, milyen jó lenne, ha az unokahúgaim anyjuk és nagynénjük nyomdokaiba lépnének.

– Nathanielt nem fizeted be a táborba – jegyezte meg Amy.

– Nem, mert ő velem és a nagyanyátokkal Olaszországba jön – mondta Lizzie.

– Olaszországba? – kérdezte meglepetten Amy.

– Igen, múzeumok, régi romok és hasonlók közé – dünnyögte Lizzie Nathanielre kacsintva.

– Pfuj – nyögte Amy. – Akkor inkább a táborba megyek.

– Én is pontosan így gondoltam – mondta Lizzie.

– Látod, milyen egyformák vagyunk, kislány? Ó, van számodra egy doboz a kocsim hátsó ülésén. Hozd be, és tarts nekünk egy kis divatbemutatót. Rose, Lily, veletek majd valamelyik szombaton megyünk el bevásárolni a táborba, oké?

– Nem kell lefizetned minket – szól Lily.

– Úgy van – csatlakozott Rose. – Mi szívesen megyünk a táborba. Biztos jó lesz. Köszönjük Lizzie néni.

– Múzeumok? Romok és hasonlók? – kérdezte Nathaniel Lizzie-re vigyorogva.

– Villa Toscanában. Bor. Olasz lányok, akik olyan édesek, mint az ottani szőlő, egy jó kis kocsi – morogta Lizzie halkan, és ismét rákacsintott a fiúra.

– Ez jobban hangzik – mondta Nathaniel. – Kösz, nénikém. Ó, anya, felvettek az államira, várólistára tettek a Yale-en, és felvettek a Princetonra! – Diadalmasan és boldogan nézett az anyjára.

– Ez csodálatos – mondta Annie vontatottan –, de Nathaniel, a Princetonra csak akkor mehetsz, ha elég ösztöndíjat tudsz összegyűjteni. Ugye tudod, szívem?

– Szörnyen érezte magát. Az ő szép kisfia megérdemelné, hogy a Princetonra menjen, ha egyszer ott szeretne tanulni.

– Ha jók lesznek a tanulmányi eredményeim, tízezer dolláros ösztöndíjra számíthatok, anya. Az nem rossz négy évre.

– Tízezer dollár évente, vagy négy évre? – kérdezte Lizzie.

– Évente tízezer dollár négy éven át – felelte Nathaniel.

– Az valóban nem is olyan rossz – jegyezte meg Lizzie a nővérére pillantva.

– A Princeton harmincháromezerbe kerül évente – mondta Annie.

– Annyi segélyt kaphat, amennyi csaknem teljesen fedezni fogja a tandíjat – mondta Lizzie, és jelentőségteljesen nézett Annie-re.

– Nathaniel, addig nem dönthetünk, amíg ki nem dolgozzuk a finanszírozás kérdését – felelte halkan Annie. – Lizzie, most már elindulhatnál haza. Tudod, hogy anya milyen komolyan veszi a vacsoraidőt.

Lizzie elkapta nővére pillantását. – Kikísérhetnél a kocsihoz – mondta, és belekarolt Annie-be.

– Ne is próbálkozz a felajánlásoddal – mondta neki Annie, amint kiértek a Porschéhoz.

– Hadd fedezzem a hiányt legalább addig, amíg ki nem derül, pontosan mennyi pénzhez juthat hozzá összesen – makacskodott Lizzie.

– Én mindössze ötezret tudnék neki adni évente. Többet semmiképpen – mondta Annie a húgának. –Ha kapna tízezer dollárnyi segélyt, még az sem lenne elég, és zsebpénzre is szüksége lesz.

– Az egyetemen állást is szerezhet – folytatta Lizzie. – A cégem ösztöndíjat ad a társak és az alkalmazottak gyerekeinek, ha azok jól tanulnak. Nathanielnek nagyon jó jegyei vannak, és egy princetoni diák támogatása pontosan beleillik a stratégiánkba. Ne légy olyan büszke, Annie, és ne tagadd meg a fiadtól az álmát. Átkozottul jól tudod, ha élne Nat, eget-földet megmozgatna, hogy bejuttassa a fiát.

Annie hallgatott egy darabig, aztán így szólt: – Oké, de csak azért, mert tudom, hogy Amy nem valami drága helyen fog továbbtanulni. Istenem, Lizzie, már így is annyival tartozom neked!

Lizzie Bradford átölelte Annie-t. – A családért mindent megteszünk – mondta. – Ezt még egy olyan rideg ügyvéd picsa is tudja, mint én. – Beült a kocsijába. – Pár nap múlva felhívlak. – Aztán elhajtott.

Hirtelen úgy tűnt, minden olyan simán zajlik majd Annie családjának életében. A húga cége tízezer dollárral járult hozzá Nathaniel első tanévéhez a Princetonon, és ígéretet tett arra, tovább is folyósítja az összeget, ha a fiú jól tanul. A középiskolai pályaválasztási tanácsadó továbbra is együttműködött a fiával, és amikor elérkezett az érettségi napja, gondoskodott arról, hogy Nathaniel ösztöndíjat kapjon az első évben, így azt a kis pénzt, amelyet megspóroltak ezzel, Annie másra költhette az elkövetkező időszakban. Az érettségi után Nathaniel mondhatta a búcsúbeszédet a tanévzárón. Szeptemberig nem kellett foglalkozniuk iskolai ügyekkel, elkezdődött a nyár.

Eljött június huszonnyolcadika, és Annie elvitte a három lányát az Egret Pointe-tól mintegy negyven mérföldnyire kijelölt találkozóhelyre, ahol busz várta a Stoneledge Lake táborba készülő lányokat. Lily és Rose még mindig határtalan lelkesedést mutatott. Amynek azonban komoly kétségei voltak mindaddig, amíg meg nem hallotta, hogy őt szólítja valaki. A hang irányába fordult, és meglátta az osztály legnépszerűbb lányát, Brittany Cowles-t.

– Szia, Amy! Te is jössz a Stoneledge-be? Nekem ez lesz a harmadik nyaram.

– Nekem ez lesz az első, persze minek mondom, hiszen tudod. Anyám és a nagynéném öt nyarat töltött ott – felelte Amy idegesen.

– Akkor te folytatod a hagyományt? Ez tök jó! Gyere, ülj mellém a buszon. Lehet, hogy egy faházba kerülünk – mondta Brittany. – Sziasztok, ikrek!

Amy az anyjához fordult. – Na, mennem kell, anya. – Gyorsan megpuszilta Annie-t, és Brittany után indult.

– Brittany Cowles az egyik legnépszerűbb lány a suliban – tudatta Rose Annie-vel. – Remélem, Amy nem fog ugrándozni körülötte, mint egy nyálcsorgató kiskutya.

– Meg fogjuk várni, mit művel majd a táborban, mielőtt elismernénk, hogy a testvérünk – közölte Lily az anyjával. – Figyelj, anya, megmondanád Lizzie néninek, hogy még egyszer köszönjük?

– Persze – válaszolta Annie. – Érezzétek jól magatokat. Mi remek nyarakat töltöttünk ott.

Az ikrek megölelték az anyjukat, aztán felszálltak a buszra. Annie megvárta, míg a busz kihajt a parkolóból, majd ő is beszállt az autójába, és hazahajtott.

A ház nagyon csendes lett, miután a lányok elmentek. Kapott tőlük levelet, és legnagyobb megkönnyebbülésére mind a hárman csodálatosan érezték magukat. Az ikrek kipróbáltak mindent, amit csak a tábor nyújtani tudott. Amy levelei csak arról szóltak, hogy *Brit így, Brit úgy,* de ő sem unatkozott. A július gyorsan elrepült, és Annie rájött, hogy Nathaniel hamarosan útnak indul Olaszországba a nagynénje és a nagyanyja társaságában, és csak ő, valamint Wills marad otthon.

Pár nappal az indulás előtt Lizzie benézett hozzá. Hétvége volt, és azért ment ki Egret Pointe-ba, hogy segítsen Phyllisnek, akinek fogalma sem volt, hogy mit vigyen az útra. – Az őrületbe kerget. Toscanába megyünk. Nyáron. Mi a fenének kell ezzel annyit nyűglődni? – morogta Lizzie.

Annie elnevette magát. – Egy hónapja másról sem beszél – mondta a testvérének. – Olyan izgatott, hogy már apa golfozására sem panaszkodik.

– Már elfelejtettem, milyen az anyánk. Remélem, nem telepszik rá Nathanielre. Azt szeretném, ha csodálatos útja lenne a fiadnak – mondta Lizzie. – Megjött az útlevele?

– Megjött – lépett oda hozzájuk Nathaniel. – Anya, most néztem bele a számítógépbe. Kaptál egy e-mailt. Valami gyógyfürdőből jött, és azt írják, nyertél.

– Biztos valami reklámlevél. Töröld, drágám.

– *Ne!* – sikoltotta Lizzie.

– Mondom, hogy csak reklám – ismételte Annie.

– Szerintem nem – mondta Lizzie a nővérének.

– Hölgyek, oldjátok meg. Én megyek dolgozni – közölte velük Nathaniel. Lehajolt, és megpuszilta az anyját. – Sziasztok!

– Na, gyere már! – unszolta a testvérét Lizzie, és magával vonszolta a dolgozószobába, ahol a számítógépet tartották. Leültek elé, és Lizzie az üzenetre kattintott az egérrel. – Ó, istenem! Istenem! Istenem! – Akadozó lélegzettel olvasta el. – Nyertél, Annie! Megnyerted a fődíjat! – Aztán hátradőlt. – El sem tudom hinni. Megnyerted!

– Mi a fenéről beszélsz?

– Beneveztelek egy versenyre – kezdte Lizzie. – Emlékszel? Azt mondtad, csak a kábeltévé alapcsomagját engedheted meg magadnak. Nos, a Csatorna tulajdonosai női fürdővé alakítják a régi Gardener-birtokot, és egy versenyt írtak ki. A fődíj egy hét a gyógyfürdőben. Minden költséget ők állnak. Voltak kisebb díjak is, például száz ingyenes hozzáférés a Csatornához egy éven át. Én valójában ilyet szerettem volna neked, de az e-mail szerint a fődíjat nyerted meg. Nyolc nap, hét éjszaka a gyógyfürdőben és egyéves előfizetés – ingyen – a Csatornára. El sem hiszem.

– *Beneveztél egy versenyre?* – kérdezte Annie. – *Miért?*

– Ki kell élned a fantáziáidat – magyarázta Lizzie.

– Nekem nincsenek fantáziáim – felelte Annie.

– Minden nő fantáziál valamiről – ellenkezett Lizzie finoman. Megfogta a testvére kezét, és egyenesen a szemébe nézett. – Annie, Nat elment. Már nem jön vissza többé. Ennek már két éve, és ez idő alatt a gyerekeidre áldoztad a tested-lelked. Csodálatos anya vagy, de valamit elvesztegetsz az életedből. A Csatorna lehetőséget ad arra, hogy kiéld a fantáziáidat, legyenek azok finomak, vagy vadak. Ott minden csak rólad szól. Hidd el nekem, Annie.

– Nem fogadhatom el a díjat, Lizzie. A nyeremény augusztus harmadik hetére szól. Igen, a nagyobb gyerekeim távol lesznek, de

mit kezdenék Willsszel? Vigyek magammal egy négyéves gyereket a gyógyfürdőbe? Azt nem tehetem. – Megcsörrent a telefon, és Annie azonnal felvette. – Halló! Ó, szia, Mavis. Tessék? Tréfálsz? Mikor? Wills? Tetszene neki. Persze, hogy elengedem! Bízom benned és Tedben. Teljesen odalesz érte! Nézd, most itt van a húgom. Megbeszélhetnénk később? Oké, és köszönöm, Mavis. Szia. – Annie lassan letette a telefont, és a testvére felé fordult. – Ez szinte hátborzongató.

– Mi van? – kérdezte Lizzy, és felhúzta a szemöldökét.

– Mavis és Ted Iaonne már hónapok óta azt tervezik, hogy elutaznak az orlandói Disney Worldbe. A kisfiúk, Mark Wills barátja. Együtt jártak a bölcsödébe, és szeptembertől egy óvodába fognak járni. Magukkal vitték volna a Marknál két évvel idősebb unokaöccsüket is, aki ma délután leesett egy fáról, és mindkét lába eltört. Nem mehet sehova. Willst vinnék el helyette.

– Hogy örülne Wills az utazásnak! – lelkendezett Lizzie. – Mikor mennek?

– Ez a hátborzongató benne – felelte Annie. – Augusztus harmadik hetében.

– De hiszen ez csodálatos! – kiáltott fel Lizzie. – Így már elfogadhatod a díjat. Senkit sem ismerek ezen a világon, aki nálad jobban megérdemelné az egyhetes gyógyfürdőt.

– És mi a helyzet a te Csatornáddal? Az nem gyerekeknek való, ugye?

– Nem, csakis hölgyeknek – válaszolta Lizzie. – Ne aggódj, a gyerekek nem férhetnek hozzá. Kapsz majd egy különleges távirányítót. Az ujjlenyomatodra programozzák be, és *csak* a te érintésedre fog reagálni. Ha a gyerekek megtalálnák, úgysem tudnának mit kezdeni vele.

– Te miről fantáziálsz? – kérdezte Annie a húgát. Lizzie elnevette magát. – Extrém, mocskos szexről – felelte vigyorogva –, amely a Csatornán mentes a bűntudattól, a betegségektől és a komplikációktól. Az lehetek, aki csak akarok, és annyi férfit kaphatok meg, ahányat csak akarok. Amikor egész nap rideg picsa vagyok a munkahelyemen, olyan jó hazamenni, lezuhanyozni és átmenni a Csatornára, ahol végre kiélhetem magam.

– Azon tűnődöm, miért nyitják meg azt a gyógyfürdőt, és miért pont Egret Pointe-ban – jegyezte meg Annie. – Vannak ennél egzotikusabb helyek is.

– A Csatornát működtető cég magánemberekből áll – magyarázta Lizzie. – Lehet, hogy Egret Pointe nem egzotikus, de elbűvölő, és körbelengi valami régi világból való exkluzív levegő. A Gardener-birtok széthullott. Már évek óta nem lakik ott senki. Nem mindenki szereti azt a cikornyás, templomi stílust, és az övezetben nem lehet lakóparkot építeni. A birtokot senki sem akarta megvenni az ott érvényes korlátozások miatt. A város vezetői engedményeket tettek a Csatornát működtető cégnek, mert megígérték, hogy helyreállítják és átépítik az egészet. Egret Pointe-i Gyógyfürdőnek nevezték el. Úgy hallottam, rettenetesen fényűző.

– Igen, egy ötgyerekes, megfáradt özvegy pont ilyesmire vágyik – jegyezte meg Annie savanyúan.

– Hé, nyertél, és most csak ez számít. Fogadd el a díjat, és élvezd ki minden egyes percét. Masszíroztasd magad, manikűröztess, pedikűröztess, menj arcápolásra kedved szerint. Minden porcikádat kényeztetni fogják, és arra igazán rászolgáltál.

– Fogadni mernék, aerobik is van olyan hölgyeknek, akik ásványvízen és salátán élnek – mondta Annie vihogva.

– Ki törődik velük? Te inkább jelentkezz meditálásra, egy kis tajcsira – javasolta a húga. – Ráadásul van egy előnyöd a többiekkel szemben: bár özvegy vagy, és öt gyereket nevelsz, tudod, hogy szeretnek, és a történtek ellenére elégedett vagy az életeddel.

– Talán – mondta Annie.

– Nem vagy elégedett? – kérdezte Lizzie meglepetten. – Akkor mit szeretnél?

– Már egy kicsit unom, hogy én vagyok az özvegy Millerné, azt pedig nagyon unom, hogy az egész városban eszményi anyaként emlegetnek. Nem csak ez vagyok – szögezte le Annie.

– Jézusom, és mindig azt hittem, hogy boldog vagy – hebegte Lizzie.

– Az voltam. Voltaképpen az is vagyok, de a férjem itthagyott. Legidősebb fiam egyetemre megy ősszel. Tíz év múlva egy gyerekem marad, az ötvenes éveim közepén járok, és ha Wills is

elmegy, mi marad nekem? Ott leszek egyedül egy nagy házban, amelyet állandóan tatarozni kell. Üres lesz az életem.

Lizzie a fejét csóválta. – Erre sohasem gondoltam – jegyezte meg.

– Persze, hogy nem – mondta Annie. – Neked ott a karriered, amelyben életed végeid kiélheted magad. A jog nem hagy el, a gyerekek viszont elmennek, és ennek így kell lennie, de attól még nem lesz könnyebb nekem.

– Te is elvégezted a főiskolát – szólalt meg Lizzie.

– Történelem szakon – vágott közbe Annie.

– Taníthatnál – vetette fel Lizzie.

– Vissza kellene mennem, hogy tanítási gyakorlatot és kiegészítő diplomát szerezzek – mondta Annie.

– Emellett semmi kedvem a tanításhoz.

– Akkor keress magadnak valami munkát – folytatta Lizzie. – Amikor Wills már megszokta az óvodát, elhelyezkedhetnél részmunkaidőben. Mindig szükség van kisegítő munkaerőre.

– Apa biztosítási cégénél dolgoztam egy évig, mielőtt összeházasodtunk Nattel – mondta Annie komoran. – Leveleket gépeltem, nyomtatványokat postáztam, dossziékat rendeztem. Alig értek a számítógéphez, azt a keveset is csak azért tudom, mert Nat erőltette. Teljesen hidegen hagy a technika.

– Biztos akad valami, amit meg tudsz csinálni, és még pénzt is kereshetsz vele – makacskodott Lizzie.

– És most, hogy elkezdtél gondolkodni rajta, valami majd csak jön, és az öledbe hullik. Mindig így szokott lenni.

– Kemény ügyvéd létedre hiszel a szerencsében? Ez meglep – nevette el magát Annie.

– Ebben nem most kell döntened – mondta Lizzie.

– Most csak azt kell eldöntened, mit viszel magaddal a gyógyfürdőbe.

– Mit szoktak magukkal vinni az emberek ilyen helyekre? – tette fel a kérdést Annie. – Én szűz vagyok gyógyfürdő téren.

– Nem javasoltak valamit abban az e-mailben? – kérdezte Lizzie.

– Azt írták, kényelmes és alkalmi ruhákat vigyünk – felelte Annie.

– Oké. Hét éjszakát fogsz ott tölteni, ezért én azt mondanám, három szép nadrág és öt felső elég lesz. Variálhatod őket. Vigyél két melegítőt és pár pólót. Kellő mennyiségű fehérneműt és néhány sálat, hogy elegánsabb légy a vacsoránál. Ne hagyd itthon azt a szép, indián karperecet és a türkiz fülbevalóidat sem. Hálóinget.

– Mostanában pizsamában alszom – mondta Annie. – Miután Whoops megszületett, nem akartam kihívó ruhadarabokat, igaz, nehezebben szabadultam meg a pizsamától, amikor szeretkeztünk. Natnek jó sok ideje maradt arra, hogy felhúzza a gumit. A hálóing leegyszerűsítette az egészet – magyarázta vigyorogva. – Nat halála után azonban megmaradtam a pizsamánál. Nem volt okom arra, hogy mást vegyek fel.

– Vigyél egy hálóinget – győzködte Lizzie. – Ez a gyógyfürdő teljesen új élményeket visz az életedbe. Tekintsd újrakezdésnek. Ja, és ne feledkezz meg a fürdőruháról. Van úszómedence, és biztos szerveznek vízi programokat is.

– Én és a fürdőruha… – jegyezte meg Annie nevetve. – Szerintem már nincs is nekem olyan.

– Akkor vegyél legalább kettőt – tanácsolta Lizzie a nővérének.

– Úgy nézek ki, mint egy bálna, és a narancsbőr különösen jól mutat rajtam – mondta Annie gunyorosan. – Csak fürdőruhát ne kelljen vinnem!

– A vízi torna csodát művel az emberrel. Én hetente kétszer csinálom, amikor az edzőterembe megyek. A víz alatt nem feszülnek az izmaink, és jót tesz a szívnek is – magyarázta Lizzie. – Most mi a méreted?

– Ne akard, hogy eláruljam – kérlelte Annie. Lizzie szigorú pillantást vetett a nővérére. – A méretedet!

– Tizenhatos – vallotta be Annie.

– Nem látszol akkorának – mondta Lizzie. – Fogd a bankkártyádat, most azonnal veszünk neked fürdőruhát. Éppen árleszállítás van. Ó, hogy én mennyire *szeretem* az árleszállításokat!

Második fejezet

Mrs. Miller? – kérdezte az elegáns egyenruhát viselő férfi, aki az ajtónál áll.

– Igen – felelte Annie.

– Én Kari vagyok, a gyógyfürdő sofőrje. Majd viszem a csomagját. – Mosolyogva ragadta meg a bőröndjét, és megvárta, amíg bezárja az ajtót. Azután odakísérte a hófehér limuzinhoz, és kinyitotta neki az ajtót, hogy beszállhasson. Miután a bőröndöt betette a csomagtartóba, beült a kormány mögé, és így szólt: – Pár perc múlva ott vagyunk.

– Köszönöm – mondta Annie, aztán hátradőlve ízlelgette a luxust. A hűvös kocsiban félhomály uralkodott. A bőrülések hihetetlenül puhák voltak. *Elindultunk,* gondolta, amint kihajtottak a Parkway Drive-ról. *Nem felejtettem el valamit? Nem hinném. Apa tudja, hol érhet el vészhelyzetben, és tudják a táborban is.* Wills elment Iaonne-ékkal. A Disney World ígérete úgy elvarázsolta, hogy cseppet sem félt attól, hogy távol lesz az anyjától. Lizzie, Phyllis és Nathaniel már telefonált a toscanai villából. Jól utaztak. A kutyát, a két macskát és a nyulat elhelyezte az állatorvosnál arra a hétre. Úgy vélte, nem felejtett el semmit. Hirtelen rászakadt a nagy szabadság, és Annie ráébredt, alig várja, hogy kihasználja. Kíváncsi volt arra, mi lett a jó öreg Gardener-birtokból.

A limó végigsiklott a parti úton, aztán kanyarogva közelítette meg a tengert, végül megállt egy szép vaskapu előtt, amelynek egyik oldalán kapusfülke, a másikon nagy oszlop állt. Az utóbbin elhelyezett réztáblán az állt: Egret Pointe-i Gyógyfürdő. A sofőr megnyomta a dudát. Egy férfi lépett ki a kapusfülkéből, bekukkantott a kocsiba, majd kinyitotta a kaput. Amint a kocsi

elgördült a portás előtt, a férfi tisztelettudón megemelte a sapkáját Annie előtt.

Az út nagy íven lefelé vezetett. Mindkét oldalon szépen gondozott, buja növényzet szegélyezte. *Valaki éveken át rendben tartotta a birtokot,* gondolta Annie. Aztán egy görög templomnak látszó épület elé kanyarodtak. Amint a limuzin megállt, egy fiatalember termett a kocsinál, kinyitotta az ajtaját, és kisegítette belőle Annie-t.

– Mrs. Miller, Devyn vagyok, és itt tartózkodása alatt én leszek az ön *sz.t.-je* – mondta mosolyogva. Középtermetű, kék szemű és szőke férfi volt. Rövid ujjú ingéből kilátszott izmos karja – nyilvánvalóan sokat edzett. Szűk, fehér nadrágot és fehér inget viselt. – Kari majd beviszi a csomagját.

– Mi az az *sz.t.?* – kérdezte Annie

– Személyi titkár – felelte Devyn vigyorogva.

– Te jó ég, lassan rocksztárnak érezhetem magam – nevette el magát Annie. – És mit csinál az *sz. t. ?*

– Minden kívánságát teljesíti, asszonyom – válaszolta a férfi ezúttal komolyan.

– Nocsak! – Néhány határozottan mocskos, rá egyáltalán nem jellemző gondolat futott át az agyán. *Lizzie-nek biztos tetszenének,* gondolta.

– Megengedi, hogy bekísérjem? Önnek is be kell jelentkeznie, még akkor is, ha ön a fődíj nyertese – mondta Devyn, aztán elkapta a könyökét, és bevezette a görög templomba. – A gyógyfürdő megnyitását felügyelő Miss Buckley fogja üdvözölni önt. Ő valójában nagykutya a Csatornát igazgató cégnél. Gondolom, éppen ezért küldték őt ide. A vállalat mindent megtesz azért, hogy ez a hely sikeresen működjön.

Az előcsarnok meghitt és elegáns volt egyszerre. A padlót borító, sötétzöld szőnyeg olyan vastag volt, hogy azt hitte, térdig süpped benne. A székeket és a kanapékat csontszínű és zöld kárpittal vonták be: voltak köztük egyszínűek és csíkosak is. Az előcsarnok mennyezetének festett üvegkupolája természetes fényt eresztett a terembe, persze voltak lámpák is a brazíliai rózsafából faragott asztalokon. Annie bejelentkezett a márványból készített pultnál.

– Üdvözlöm a gyógyfürdőben, Mrs. Miller – mondta neki a pultnál álló csinos lány, aki halvány rózsaszínű, nyersselyem blézert viselt. – Amint látja, ön a legelső vendégünk. Reméljük, itt tartózkodása alatt mindent megkap, amire csak vágyik. Devynnél vannak a kulcsok, ő kíséri önt a lakosztályába – csiripelte a nő.

– Köszönöm – felelte Annie. Szóval lakosztályt kap. Amint megfordult, egy ismerős arcú nő közeledett felé az előcsarnokban, és amint odaért hozzá, kezet nyújtott neki.

– Ugye emlékszik rám, Annie? Nora Buckley vagyok, és átmenetileg én igazgatom a gyógyfürdőt. Személyesen akartam üdvözölni fődíjunk nyertesét. Sok jelentkezőnk volt, és olyan csodálatos, hogy pont Egret Pointe-i lakos lett a győztesünk – mondta mosolyogva.

Nora Buckley. Hát persze, gondolta Annie. Pár évvel azelőtt az ocsmány válását kísérő botrányról lett híres. Nora rejtélyes kómába zuhant, de végül felépült. Egy másik nő is belekeveredett Annie emlékei szerint. A férje börtönbe került, miután összetűzésbe került a barátnőjével, és a cellában halt meg még aznap éjjel. Mindenki erről beszélt a Country Clubban. Azt rebesgették, a férje egy szemét alak volt. Miután megcsalta, még ki is akarta semmizni, végül azonban jól alakultak a dolgai.

– Persze, hogy emlékszem magára – füllentette Annie. – A Country Clubból, ugye?

Nora Buckley bólintott, és halványan elmosolyodott. Szép asszony volt, a korát egyszerűen nem lehetett megállapítani. Olyan világos, makulátlan bőre volt, mint a vörösöknek általában. Zöldesszürke szemével Annie-re pillantott. – Igen, a klubból – válaszolta.

– Nem dolgozott a régiségboltban? – kérdezte Annie.

– De igen, ám felkínáltak egy állást a Csatornánál, és az ajánlat olyan kecsegtető volt, hogy nem lehetett visszautasítani – felelte Nora. – Maga azonban nem járt nálunk, ha jól emlékszem.

– Túl drága volt az nekem – mondta Annie –, de a húgom többször is benézett az üzletbe. Ügyvéd, és ő megengedheti magának a régiségeket. Emlékszem, azt mondta, a tulaj egy értelmes, szívdöglesztő pasi. Ugye nem bánja, ha ezt mondom, végül is csak őt idéztem.

Nora elnevette magát. – Igen, Kyle nagyon is szívdöglesztő. Szerettem azt a helyet, de a jó lehetőségeket meg kell ragadni. Találtam egy kedves, idős hölgyet, most ő segít neki. Kyle odavan a nőkért, és egy fiatal teremtés nem sokat lendített volna a bolton.

Több időt töltött volna a lány sarkában, mint a pult mögött. – Nora megint nevetett egy nagyot. – Szóval nem tett volna jót az üzletnek – tette hozzá. –De ennyit a múltamról. Azt szeretném, ha velem vacsorázna ma este, Annie. Hozzátartozik a fődíjhoz az is, hogy megválaszoljam a gyógyfürdővel kapcsolatos összes kérdését.

Egy fiatal nő sietett oda hozzájuk, és azt mondta: – Miss Buckley, a sajtósok limuzinja most haladt át a kapun, és más vendégek is érkeztek.

– Mennem kell – közölte Nora Annie-vel. – Találkozunk a vacsoránál. Nyolcra készüljön el. Devyn majd átkíséri az ebédlőmbe. – Azután elviharzott.

– Mehetünk, asszonyom? – kérdezte Devyn. Annie bólintott.

Miután beléptek a liftbe, Devyn becsukta az ajtót maguk után. – Ön a tetőtéri lakosztályt kapta meg – jegyezte meg Devyn. – Ez az egyetlen a gyógyfürdőben. A szobák többségét és a többi lakosztályt a főépület szárnyaiban helyezték el. Nagy átalakításokat hajtottak végre. Látnia kellene a korábbi állapotról készült képeket. A könyvtárban megnézheti őket. – A felvonó megállt. Devyn kinyitotta a lift ajtaját, és egy szőnyeggel borított folyosón át hatalmas, rézveretes, mahagóniajtóhoz vezette Annie-t. – Ez itt a kulcsként működő kártyája – mondta, és megmutatta, miként helyezze a nyílásba. – Nem szabad sokáig bent tartania. Dugja be, és vegye ki azonnal.

Annie halk kattanást hallott, aztán az ajtó kitárult. Akkor vette észre, hogy kilincs sincs rajta. – Hol van a kilincs? – kérdezte Devynt.

– Hát nem csodálatos megoldás a biztonságot illetően? – lelkendezett Devyn. – Csak kártyával juthat be a szobába. Kártya hiányában nem lehet kinyitni az ajtót kívülről. Remek biztonsági berendezéseink vannak, de az ilyen helyeken sok minden előfordulhat.

– Beljebb mentek a lakosztályba.

Csak nyugi, mondta magában Annie, amint körbenézett. *Ne viselkedj úgy, mint egy ostoba liba.* – Te jó ég! – szólalt meg meglepetten.

– Igen – mosolyodott el Devyn –, valóban szép szoba. Annie felnevetett. – Hány éves maga? – kérdezte.

– Elég idős ahhoz, hogy a gyógyfürdőben dolgozhassam – felelte vigyorogva. – Miért?

– A fiamra emlékeztet – hazudta Annie. – Ez az első munkahelye?

– Igen, ez az első – ismerte el Devyn. – Miután elvégeztem a főiskolát, utazgattam egy kicsit, de aztán eljött az ideje, hogy munkába lépjek. Angol szakon végeztem, de nem akartam tanítani. Apám egyik barátja mesélte, hogy a Csatornát működtető vállalatnál vesznek fel embereket. A bátyám pedig azt mondta, annak ellenére, hogy magáncég, stabil alapokon áll, megér egy próbát. Az újonnan felvetteknek tartottak egy gyorstalpalót szállodaigazgatásból, és most itt vagyunk.

– A nappaliban álltak, és Devyn még mindig a kezében tartotta Annie bőröndjét. – Ez itt a hálószoba – mutatott rá egy helyiségre, aztán szélesre tárta az ajtaját. – Ide teszem a bőröndjét. Küldjek egy szobalányt, hogy kicsomagoljon önnek?

– Nem, köszönöm – felelte Annie, és majdnem elnevette magát.

– Ez az öné – mondta Devyn, és átadott neki egy kis, aranyszínű szerkezetet. – Ez a hívógombom. A ruhájára csíptetve viselheti. Ha szüksége van rám, csak nyomja meg. Adok önnek egy órát arra, hogy kicsomagoljon, és szétnézzen a lakosztályában, aztán visszajövök önért. A terv szerint manikűrözés, pedikűrözés, arcápolás és masszázs vár önre ma délután. – Megeresztett egy mosolyt, kilépett a szobából, és becsukta maga után az ajtót.

Annie álldogált egy kicsit, és körülnézett. A lakosztály nappalija csodálatos volt. Vastag, krémszínű szőnyeg borította a padlót. A kárpitozott bútorok – egy kanapé, két hatalmas fotel és egy zsámoly – is hasonló színben pompáztak. Közelebbről nézve kiderült, hogy finom selyemmel vonták be őket. Bíborvörös és zöld párnák hevertek mindenfelé. Az egyik falba kandallót is beépítettek. Az asztalokat és a szekrényeket brazíliai rózsafából készítették. Hasonló bútordarabokat látott az előcsarnokban. A halványzöld

kerámialámpákra virágmintákat festettek. Levette a cipőjét. Szinte szentségtörés lett volna, ha cipővel tiporja a gyönyörű szőnyeget.

Felfigyelt egy zsalus szekrényre. Odament, kinyitotta az ajtaját, és meglátott benne egy minibárt, egy mikrohullámú sütőt és egy kis hűtőt. Kíváncsian kukkantott bele a hűtőbe. Hat üveg San Pellegrini vizet, egy guriga Brie, egy csomag Gouda és egy darab igen csípős Cheddar sajtot talált benne. A fölötte elhelyezkedő szekrénybe egy doboz teljes kiőrlésű kekszet, néhány fehér tányért és pár kristálypoharat készítettek. Annie becsukta a hűtőt, majd a kamra zsalus ajtaját.

A dohányzóasztalon őszi- és sárgabarackkal, valamint szilvával telerakott kristály gyümölcsöstál hevert. A tálalóasztalon vázányi rózsa díszelgett. Annie meglátott benne egy kártyát, érte nyúlt és elolvasta. *Gratulálunk a nyertesnek! Érezze jól magát nálunk!*

Aláírás: *Mr. Nicholas, főigazgató, Csatorna Vállalat.* A kártyán enyhe szantálfa illatot érzett. *Te jó ég,* gondolta Annie, *ha én ezt elmesélem Lizzie-nek!* Eltette a kártyát, hogy majd megmutathassa a húgának.

A szoba egyik falát hatalmas ablak töltötte ki, amelynek mindkét oldalán krémszínű selyemből varrt, zöld mintás drapéria lógott. Erkélyajtó vezetett a teraszra, ahonnan egy templomhoz hasonlító épület homlokzatát lehetett látni. A teraszt fehér, vesszőből font bútorokkal rendezték be. A székelőre zöld, fehér és rózsaszínű párnákat helyeztek. Az ülőgarnitúrát üvegasztalokkal egészítették ki. A terasz szélén cserepek sorakoztak, amelyekbe fákat és virágokat ültettek. Minden olyan szép látványt nyújtott. *Istenem, ez maga a paradicsom,* gondolta Annie. Visszafordult a szoba felé. Furcsán érezte magát ezen a szép helyen, ahol nem ostromolják a gyerekek. De úgy döntött, nagyon is tetszik itt neki.

Miután megvizsgálta a nappalit, úgy határozott, szemügyre veszi a hálószobát is. A nappalihoz hasonlóan ott is krémszínű szőnyeg borította a padlót. A falakat szegőléc osztotta ketté, és a felületet alul halványzöldre festették, fölül kézzel festett, gyönyörű tapétával fedték. A krémszínű alapra rózsaszínű liliomokat és zöld levélkéket pingáltak. Az ablakokra olyan függönyöket akasztottak, amelyek tökéletes összhangban álltak a tapétával. Az aranybarna, diófa bútorok rusztikus francia stílust tükröztek. A hatalmas, baldachinos

ágyon halványzöld és krémszínű csíkos drapéria lógott. Az ággyal szemben kis márványkandalló állt. A hálószobából is lei lehetett lépni a teraszra.

Annie szép lassan kicsomagolt. Holmiját berakta az elegáns komódba és a szekrénybe, aztán fogta kis piperetáskáját, és bement a fürdőszobába. Tágasnak találta. Volt benne egy mély fürdőkád, fiókos szekrény, bidé és egy üvegezett zuhanykabin. A szép, kagyló alakú mosdót márványpultba süllyesztették; kis neszesszere ócskának tűnt rajta. A padlót nagy, sötétzöld járólapokkal burkolták.

A mosdó fölött aranyozott tükör függött. Kíváncsian nyitotta ki a fürdőszobai szekrényt, amelyben megtalált mindent, amire csak szüksége lehetett: krémeket, testápolókat, természetes fogkrémet, fogkefét, fából faragott fésűt, sörtés hajkefét. Aztán észrevett egy kártyát, amely a mosdó mellett hevert. A PIPERECIKKEKET FOGADJA EL TŐLÜNK AJÁNDÉKBA *Van egyáltalán szükségem valamire a saját holmimból?* – kérdezte magában Annie. Így a kis műanyag neszesszert visszatette a bőröndjébe. *Miért ne?* – gondolta. *Én vagyok a fődíj nyertese, nem igaz?*

Miután befejezte a kicsomagolást, Annie kiment a teraszra és leült. Soha életében nem tapasztalt ilyen luxust, és nagyon tetszett neki. Jólesett a nyugalom és a békesség. Jólesett, hogy a gyerekei nem járnak a nyakára folyton, hogy nem kell még az állataikkal is törődnie. Sohasem utazott el nyaralni egyedül, mert mindig a családdal vakációzott a tengerparti házukban, kivéve a főiskolát, valamint azokat a nyarakat, amelyeket Lizzie-vel együtt töltött a Stoneledge Lake táborban. Az utóbbi azonban nem számított, hiszen ha valaki a húgával együtt táborozik, az nem nyaralás. Miután elvégezte az első évet a főiskolán, Annie hazament a nyári szünetre, hogy anyjával együtt felkészítse Lizzie-t az egyetemi tanulmányaira. Ő később is hazajárt nyaranta – Lizzie sohasem.

Az első tanév után Lizzie a barátaival együtt elutazott Európába. A következő nyáron a két hónapig tartó biciklitúrán bejárta New Englandet. Az alapképzés után, mielőtt folytatta tanulmányait a jogi karon, annak a férfinak a gyerekeire felügyelt, akinek a cégében később ő is társ lett. Jogi tanulmányai alatt sem ment haza, csak karácsonykor, ennek ellenére továbbra is ő maradt az anyja kedvence.

Szóval Annie sohasem mehetett sehova egyedül, mert Phyllis azt szajkózta, nem engedheti, hogy mind a két lánya elhagyja, és mivel Annie az idősebb, neki kell otthon maradnia az anyjával. Apja ilyenkor együtt érzőn pillantgatott rá, de Bill Bradford régen megtanulta, hogy a csatákat fontos dolgokra kell tartogatnia. Annie-nek magának kellett volna megvívnia a harcát, ám végül is nem volt semmi baja azzal, hogy otthon maradjon. Vagy mégis? – tűnődött. Lehet, hogy csak nem akart veszekedni az anyjával. Phyllis sohasem harcolt tisztességesen. Fenyegette, bűntudatot keltett benne, ha készült valahova. – De ez most az én nyaram, hála neked, Lizzie – jegyezte meg félhangosan.

– Mrs. Miller! Devyn vagyok. Itt az ideje, hogy elinduljon. – Kilépett hozzá a teraszra. – Hiszen ön el sem készült!

– Dehogynem – mondta Annie. – Hova megyünk?

– Nem vette fel a gyógyfürdős köpenyét – jegyezte meg Devyn. – A fürdőszobai szekrényben találja, asszonyom.

– Ha nincsenek erre vonatkozó szabályok, szólítson Annie-nek – mondta. – Ez a „hölgyem”, „asszonyom” megszólítás nem nekem való. Oké, adjon egy percet. Mit vegyek fel a köpeny alá? Nem akarok nevetséges lenni.

– Csak bugyit, és ne feledkezzen meg a gyógyfürdős papucsáról – válaszolta a férfi. – A nappaliban fogom várni.

Csak bugyit? Hát ez tényleg nagy kaland lesz, gondolta Annie magában mosolyogva. Miután az útmutatásnak megfelelően felöltözött, követte Devynt a lifthez. – Mondja, hogy nem kell átmennem az előcsarnokon ebben az öltözékben!

– Nem kell – felelte Devyn. – A teraszra megyünk. A házat hegyoldalba építették, és terasz van ott, ahol máskülönben alagsor lenne. A kezelőhelyiségek a kertre és a füves területre néznek. Na, meg is érkeztünk.

Annie levendulaillatot árasztó, puha papucsa egyáltalán nem csapott zajt, amint Devyn mögött lépkedett a gyéren megvilágított, szőnyeggel borított folyosón. Devyn megállt egy ajtó előtt, amelyen rézből vert számok díszelegtek. Bevezette a szobába, ahol két ázsiai nő várta.

– Ez itt Mej és Pej – mondta Devyn. – Ők manikűrözik és pedikűrözik majd. Hozok önnek valami innivalót. Fontos, hogy a méreganyagokat eltávolítsuk a szervezetéből.

– Szerintem a méreganyagok olyan régóta bennem vannak, hogy nem szívesen távoznak onnan – jegyezte meg Annie kuncogva. Elhelyezkedett egy nagy széken.

Mej és Pej azonnal kezelésbe vette. Először megvizsgálták a lábait, majd bekrémezték és finoman meg-maszírozták őket. Ezután forró lábfürdő következett. Amint Annie beletette lábát az illatos vízzel megtöltött kőedénybe, felszisszent.

– Túl forró? – kérdezte Pej, és amikor Annie bólintott, a lány fogott egy porcelánkancsót, és egy kis hideg vizet öntött a kőedénybe. – Most jobb?

– Jobb – felelte Annie. Pej folytatta a lábak kezelését, miközben Mej a kezén szorgoskodott.

Devyn egy metszett kristálykelyhet tett Anni mellé. – Gránátalmalé – mondta. – Jót tesz a szívnek. Az ön édesanyjának vannak szívproblémái, és az ilyen gondok örökletesek, ugye tudja? – A férfi figyelmesen állt mellette.

– Honnan tudja, hogy az anyám szívbeteg? – kérdezte Annie meglepetten.

– A nevezés része volt a versenyzők rövid anamnézise – magyarázta. – Az ilyesmit előre kell tudnunk. Mindazok, akik bejelentkeznek a gyógyfürdőbe, leírják, milyen egészségügyi problémáik vannak, hogy megfelelő kezelésben részesíthessük őket. Nem vehetünk mindenkit egy kalap alá. Itt a vendégek személyre szabott szolgáltatásokat kapnak.

Annie csöndben hallgatott. *Érdekes és kitűnő marketing,* gondolta.

– Mára azért választottam ezt a kezelést, mert tudom, hogy ma este Miss Buckley-val vacsorázik. Azt szeretném, ha remekül nézne ki, Annie.

– Nagyon jól végzi a munkáját – mondta neki Annie mosolyogva, aztán belekortyolt a gyümölcslébe. Finomnak és üdítőnek találta.

– Köszönöm – válaszolta a férfi. – Amikor a lányok végeznek önnel, meg fogják masszírozni, végül az arckezelés következik majd.

Mej a kezét masszírozta, és az nagyon jólesett Annie-nek. – Több kezelésre nincs szüksége, amíg nálunk tartózkodik – mondta a manikűrös. – A keze szép, és most már a körmei is jól néznek ki.

Amikor Pej végzett a lábával, Annie azt gondolta, még sohasem érezte ilyen jól magát. A két nő összepakolta a felszerelését, és távozott a szobából. Egy magas, izmos, kefefrizurás férfi vette át a helyüket.

– Ez itt Lars – mondta Devyn. – Ő fogja megmasszírozni.

– *Férfi?* – hökkent meg Annie.

– Az én munkám a masszázs – jegyezte meg Lars halkan. – Mindegy, hogy férfit, vagy nőt masszírozok. A test az test. – Felállította a kipárnázott masszázsasztalt, és rátette a gyűrű alakú párnát, ahova a páciensek az arcukat fektetik. A szoba egyik szekrényéből előhalászott egy selyemlepedőt, és ráterítette az asztalra. – Vegye le a köpenyét, és tolja le a bugyiját a fenekéről, azután arccal lefelé feküdjön az asztalra. Odakint várok, amíg elkészül.

– Én pedig visszamegyek a lakosztályba, Annie – mondta Devyn. – Gondoskodom arról, hogy átvasalják a ruháit ma estére.

A két férfi kiment a szobából. Annie kioldotta az övét, lecsúsztatta magáról bolyhos, földig érő köpenyét, és maga mellé tette. Lecsúsztatta bugyiját a megfelelő pontig, fogott egy törülközőt, felmászott az asztalra, elhelyezkedett, és magára terítette a törülközőt. Élete első masszázsára készült. *És férfi fog megmasszírozni*, gondolta. Amióta Nat meghalt, nem nyúlt hozzá egyetlen férfi sem. Mi lesz, ha felizgul? Aztán jót nevetett magában. Lars nem fog tudni róla, ha esetleg átnedvesedik a bugyija.

Kopogtattak az ajtón, aztán beszólt a masszőr.

– Készen áll, Mrs. Miller?

– Igen – válaszolta Annie. Hallotta, hogy nyílik, majd becsukódik az ajtó.

– Kényelmesen elhelyezkedett? – kérdezte a férfi.

– Nem nyomja az arcpárna?

– Minden rendben – felelte.

– A bőre száraz egy kicsit – jegyezte meg Lars.

– Mandulaolajat fogok használni. – Annie hallotta, hogy kihúz egy dugót valamiből, aztán összedörzsöli a kezét. Azután két erős

kéz siklott végig a hátán fölfelé az egyik oldalon, majd a másikon. – Ne feszítse a hátát. Hadd találjam ki: még sohasem masszírozták. Próbáljon meg ellazulni, Mrs. Miller. Majd meglátja, jól végzem a munkámat. – Ujjai finoman belemélyedtek a vállába.

Igyekezett megfogadni a férfi tanácsát. Lars személytelenül, profi módjára beszélt hozzá. Nem azért volt ott, hogy elcsábítsa. A munkáját végezte, és a masszázs hozzásegítette ahhoz, hogy oldódjanak a feszültségei. A gyógyfürdő nem az erkölcstelenség melegágya volt. Arra szolgált, hogy felfrissítse a testét, lelkét. Nat is támogatná az ott tartózkodását. Életében először szabadulhatott el a gyerekektől, házi kedvencektől, a főzéstől hét napra és nyolc éjszakára. Mindent jól ki kell használnia, mert isten tudja, mikor lehet ilyen kényeztetésben és luxusban része ismét. Annie nagy levegőt vett, és útnak indult.

– Ez az! – szólalt meg Lars lelkesen. – Engedje el az összes feszültségét, Mrs. Miller.

– Mindennap megmasszíroz, amíg itt vagyok? – kérdezte Annie, miközben a férfi folytatta a dolgát.

– Kétszer is, ha úgy akarja – válaszolta Lars. – Engem bíztak meg az ön kezelésével itt tartózkodása idejére, Mrs. Miller, és csak önt fogom masszírozni addig.

– Szólítson Annie-nek, kérem. Igaz, hogy van öt gyerekem, de a Mrs. Miller olyan öregesen hangzik – mondta a férfinak. Te jó ég, egy idegen férfi nyúlt hozzá, és ő kezdte élvezni. Olyan jó volt újra érezni, hogy olyasvalaki érinti meg, aki nem a lábába kapaszkodik nyöszörögve, vagy nem a mellére tapad rá. Nem mintha Nat nem masszírozta volna meg néha, de ez olyan jólesett neki. Nagyon-nagyon jól.

A férfi kuncogni kezdett. – Öt gyereket mondott? Nos, ha nem sértem meg vele, meg kell jegyeznem, hogy nagyon jó formában van ahhoz képest, hogy öt gyereket szült.

– Túlsúlyos vagyok – mondta neki Annie.

– Mire elmegy tőlünk, nem lesz az – felelte a férfi. – Mindössze két-három kilótól kell megszabadulnia. Erős a csontozata.

– Mint az apámé – jegyezte meg Annie bánatosan. – A húgom olyan, mint az anyám, fele akkora, mint én.

– Ez a genetika – felelte Lars. – Mindig számolnia kell vele. Rátérnék a fenekére, ha nem rémítem meg vele. A farizmoknak is jót tesz egy kis fellazítás.

– Talán holnap – mondta Annie, és megint ideges lett.

– Nem gond! Most felemelem a törülközőt. Forduljon a hátára – mondta Lars, és miután Annie gyorsan megfordult, ráterítette a törülközőt, mögé lépett, és masszírozni kezdte a nyakát és a vállát.

Annie becsukta a szemét, és végül valóban ellazult egy kicsit. *Meglátta a mellem?* – tűnődött. Ám elhessegette a gondolatot. Nem úgy nézett ki, mint aki megbámulja, és miért tette volna? Különben is világosan a tudtára adta, hogy a masszírozás a munkája. A nyakát és a vállát nyomogató, erős ujjak kellemes érzést keltettek benne. Amikor pedig rátért a karjára és a kezére, már úgy érezte, mintha nem is lennének izmai és csontjai. Ezután a combja és a lába következett. Annie egyre könnyebbnek találta a testét, a végén még el is szundított egy kicsit.

– Annie!

Amikor meghallotta, hogy a nevén szólítják, kinyitotta a szemét.

Lars a masszázsasztal mellett állt. – Kész vagyunk, és örülök, hogy sikerült szundítania egy kicsit. Mire hazamegy, teljesen lazának és kipihentnek érzi majd magát. Azt is megtanítom önnek, miként masszírozhatja meg magát otthon egyedül.

Annie felsóhajtott. – Ez igazán csodálatos volt – mondta a férfinak. – Hol kezelik majd az arcomat?

– Janka azonnal idejön önhöz – felelte Lars, amint Annie felült, és magához szorította a törülközőt.

– Hozom a köpenyét. – A férfi odavitte neki, és felsegítette rá a puha ruhadarabot. Annie így már sokkal jobban érezte magát. Lars elvette tőle a törülközőt, felkapta az arcpárnát, és összehajtotta az asztalt. – Holnap találkozunk – mondta, és sietve elment.

Ugyanabban a pillanatban egy fehér egyenruhát viselő, elegáns nő lépett be a szobába. – Mrs. Miller? Janka vagyok, az ön kozmetikusa – közölte idegen akcentussal. Miután megnyomott egy, a falon elhelyezett gombot, félresiklott egy falrész, és a mögötte lévő tárolóból egy kényelmes szék – Annie fogorvosi székhez hasonlította – siklott a szoba közepére.

– Foglaljon helyet, Mrs. Miller, hadd lássuk, min kell dolgoznunk ma.

Miután Annie elhelyezkedett a széken, Janka megnyomott egy másik gombot, és a szék kissé felemelkedett. A nő mögé lépett, és egy széles, puha fejpántot húzott a fejére, majd egy kemény, de kényelmes nyakpárnát tett alá. Finoman két nedves pamutlapot fektetett a szemhéjára.

– Uborkás borogatás – magyarázta Janka. – Csökkenti a duzzanatot. Mindaz, amit a bőrén alkalmazok, természetes eredetű, és egyiküket sem tesztelték állatokon.

– Az ikerlányaim igazán nagyra értékelnék ezt – morogta Annie. Janka válasz helyett egy erős lámpát irányított rá, és ujjaival tapogatni kezdte az arcát.

– A lámpa ahhoz a nagyítóhoz tartozik, amellyel közelebbről vizsgálhatom meg a bőrét – magyarázta a nő. – Hány éves?

– Negyvennégy leszek decemberben – válaszolta.

– Gyerekek?

– Öt – mondta.

– Elképesztő! – kiáltott fel Janka. – Szép a bőre, Mrs. Miller. Feszes, bársonyos, és szarkalábakat sem látok. Egy kicsit száraz ugyan, de ezen könnyen segíthetünk. És mielőtt még megkérdezné, magyar vagyok.

– Még sohasem jártam Magyarországon – közölte vele Annie, mivel mást nem tudott mondani erre.

– Mostanáig nem sok amerikai járt arra, pedig szép hely, és szívesen látják a vendégeket, meg a vastag pénztárcákat – tette hozzá, és harsányan nevetni kezdett saját humorán.

Annie vele együtt nevetett, aztán tovább pihent az elkövetkező órában, amíg Janka krémezte, gőzölte, masszírozta az arcát. Még forró köveket is húzogatott rajta. Végül avokádós pakolást helyezett fel rá. Miután eltávolította róla, erősen illatos rózsaolajat permetezett Annie arcára, és finom mozdulatokkal beledörzsölte a bőrébe.

– Pár nap múlva újra találkozunk – mondta Janka –, és akkor majd adok pár tippet, miként tarthatja csúcsformában a bőrét.

– Köszönöm – felelte Annie, és felállt a székből.

– Tökéletes időzítés! – szólalt meg Devyn, amint berontott a szobába. Azért jött, hogy visszakísérje Annie-t a lakosztályába. – Kivasaltattam a nadrágjait, így bármelyiket venné fel, tökéletesen fog állni a ma esti vacsorán – mondta neki, amint a lift felé lépkedtek.

A lift ajtaja kinyílt, és ők beléptek a kabinba.

– Nyolcra várják önt – folytatta Devyn –, ezért negyed nyolcra odaküldök önhöz egy sminkest és egy fodrászt.

– Nincs szükségem sem sminkesre, sem fodrászra – közölte vele Annie. – Magam is fel tudom tenni a rúzsomat, és a hajamat is kii tudom kefélni.

Amikor a lift ajtaja kinyílt, Devyn a lakosztályt nyitó kártyát belecsúsztatta a nyílásba. – Tudom, hogy minden nő képes arra, hogy kirúzsozza a száját, és megfésülködjön – mondta Devyn –, de ha meglátja, hogy Judi és Mr. Eugene mit tud tenni önnel, meg fogja gondolni magát. Most aludjon egy kicsit. Később visszajövök, oké? Már előkészítettem az ágyát. – Ezek után vigyorogva elment.

Annie beballagott a hálószobába. A kandallópárkányon álló, elegáns óra éppen akkor ütött egyet. Annie felpillantott. Fél ötöt mutatott. Hirtelen ráébredt arra, hogy nagyon megéhezett. Reggeli óta nem evett semmit. Az éjjeliszekrényre azonban egy kis tálat készítettek ki, amelyben friss, barackos joghurtot talált. – Devyn, azt hiszem, haza kellene vinnem magát – jegyezte meg Annie hangosan. Az ágyra ülve kanalazta be a finom joghurtot, és egy pohár jeges, zöld teával öblítette le. Azt is az éjjeliszekrényen találta.

Miután befejezte az evést, a lábát feltette az ágyra, és elnyúlt rajta. Hihetetlenül kényelmesnek érezte. *Csodálatos napom volt,* gondolta Annie. Bírni fogja, hogy egy egész héten át így kényeztessék? *Igen, el tudnám viselni,* gondolta, azután elaludt.

Devyn finoman felébresztette az előre megbeszélt időpontban. Együtt választották ki a sárgásbarna selyemnadrágot és a krémszínű, háromnegyedes ujjú blúzt, amelynek csónakkivágása volt. Annie gyorsan felöltözött. Mr. Eugene, a fodrász úgy döntött, hogy a haja egy copfban állna a legjobban. Gyorsan befonta. Judi, a sminkes pedig úgy, hogy nem kellene elfedni az arcát túl sok festékkel. Feltett egy kis alapozót, leheletnyi pirosítót, és parányi szürkéskék festékkel árnyalta a szemhéját.

– A fonott karperec és egy pár türkiz fülbevaló jó lesz – mondta neki Devyn. – Ragyogóan néz ki, Annie!

Mr. Eugene és Judi egyetértett vele.

Annie megfordult, hogy megnézze magát a komód feletti tükörben. *Ez én vagyok?* – gondolta. Fiatalabbnak látszott. Eltűntek róla a fáradtság nyomai. Kissé elfordította a fejét. Olyan enyhe sminket kapott, mintha egyáltalán nem tettek volna semmit az arcára. És a haja is tetszett neki! Egyszerű és elegáns volt. Teljesen kifésülték az arcából. – Nahát! – lelkendezett akaratlanul. – Nem rossz egy ötgyerekes, vén szatyornak. Egyáltalán nem rossz.

– Mindig így kellene kinéznie – mondta neki Devyn.

– Az én porontyaimmal? Nem sok esély van rá, kisfiam – tréfálkozott saját magán Annie –, viszont szívesen néznék ki így ezen a héten, hogy emlékezhessem rá, az anya, főszakács és mosogató alatt egy vonzó nő rejtőzik. – Odafordult a segítőihez. – Köszönöm – mondta Judinak és Mr. Eugene-nak.

– Induljunk – szólalt meg Devyn. – A főnökasszony már várja. – Végigvezette a folyosón, és a sarkon túl elérkeztek egy nagy, rózsafa ajtóhoz. – Ez Miss Buckley lakosztálya – mondta a fiatalember, és bekopogott.

Egy mosolygós úriember nyitott ajtót. Nem lehetett magasabb százhetven centinél. Kifogástalan, sötétszürke, halszálkás öltönyt, fehér inget és szürke, csíkos nyakkendőt viselt. Hullámos, ősz haja is makulátlan volt. – Mrs. Miller? Én Mr. Nicholas vagyok, a Csatorna Vállalat főigazgatója. Devyn, maga most elmehet, majd én visszakísérem Mrs. Millert a lakosztályába vacsora után.

– Igen uram – felelte Devyn tisztelettudóan, és már el is tűnt a folyosó mélyén.

Mr. Nicholas megfogta Annie kezét, és az ajkához emelte. Csókot lehelt rá. – Ugye megengedi, hogy Annie-nek szólítsam?

– Azt hittem, hogy Miss Buckley-val fogok vacsorázni – mondta Annie kissé zavartan. Mr. Nicholas a kezét fogva vezette be a lakosztályba.

– Úgy lesz – válaszolta Nora Buckley előrelépve –, de Mr. Nicholas nagyon szeretett volna találkozni önnel. A gyógyfürdő a cég legújabb vállalkozása, és aggódik a sikere miatt. Ön a legelső vendégünk.

– És hogy tetszett önnek ez az egész eddig? – kérdezte Mr. Nicholas, amint odavitte egy krémszínű kanapéhoz, és leültette.

– Nos – kezdte Annie –, még csak néhány órát töltöttem itt, és amit láttam belőle, az csodálatos volt.

A lakosztályom ragyogó. Ma délután minden porcikámat agyonkényeztették. Tetszik ez a hely, és örülök, hogy itt tölthetek egy egész hetet.

– Elégedett a személyi titkárával? – tette fel a kérdést Mr. Nicholas.

– Devyn tüneményes – lelkendezett Annie. – Alig valamivel idősebb a legnagyobb fiamnál, és mindent megtesz azért, hogy jól érezzem magam. Amikor visszatértem a délutáni kezelésekről, még ennivalót is hagyott számomra a lakosztályban. Reggel óta nem ettem, és már nagyon megéheztem. Szerintem tökéletesen végzi a munkáját.

– Örömmel hallom, Annie – mondta Mr. Nicholas mosolyogva. Aztán leemelt egy pohár aperitifet a tálcáról, amelyet egy fehér kabátos pincér nyújtott oda nekik. Annie is vett magának egyet.

– Köszönöm – mondta Annie, és belekortyolt az italába. *Száraz, de édeskés sherry*, gondolta.

– Úgy gondolom, talán kissé gyorsan kezdtek hozzá a kezelésekhez – jegyezte meg Annie. – Nem mintha nem élveztem volna minden percét, de szerintem élvezetesebb lett volna, ha először megmutatják a szobámat, és utána kapom a könnyű ebédet, a különféle kezelések előtt. Talán jólesett volna egy kis zene is. Az a véleményem, hogy a megnyugtató zene mindig fokozza az élményt, bármit is csinálunk. Természetesen nem vagyok szakértő.

– Nem, nem – tiltakozott Mr. Nicholas –, hölgyekről fogunk itt gondoskodni, és jól szeretnénk csinálni azt. Amint azt Nora megemlítette, ön a legelső vendégünk, és adunk a véleményére.

Annie elnevette magát. – Akár hiszi, akár nem, roppant hízelgőnek találom a szavait, bár nem vagyok biztos benne, hogy igazak-e. Azt viszont tudom, ha feszültek vagyunk, könnyen hozzászokunk a kényelmünket szolgáló, új helyzethez, és minden egyes percét ki akarjuk élvezni.

Mr. Nicholas letette az italát. – Most mennem kell – mondta. – Tudom, hogy ez a hölgyek estéje, de mindenképpen szerettem volna

találkozni önnel, drágám. – Megfogta Annie kezét, és rendkívül udvariasan újra megcsókolta. – Jó éjt, Annie. – Aztán Norához fordult, tőle is elbúcsúzott, és kiment a lakosztály ajtaján.

– Milyen elbűvölő ember – jegyezte meg Annie –, csak nem tudom, hova tegyem az akcentusát.

– Egy kicsit brites – mondta Nora a vendégének –, de valójában nem igazán ismerem Mr. Nicholast. Csak annyit tudok róla, hogy nagylelkű és rendkívül megértő munkaadó.

– A vacsora tálalva van, asszonyom – jelentette be a pincér.

– Nem lehet rossz olyan embernek dolgozni, mint Mr. Nicholas. Én csak egy évig dolgoztam azelőtt, hogy hozzámentem a férjemhez. Az apám biztosítási cégénél. Nem volt annyira izgalmas munka, mint amilyen egy gyógyfürdő igazgatása lehet – mondta Annie, miközben leültek egy szépen megterített asztalhoz.

– Igazából én a Csatornát vezetem – mondta Nora a vendégének –, de Mr. Nicholas azt akarta, hogy én indítsam be a gyógyfürdőt, mielőtt felvenne egy állandó igazgatót ehhez a vállalkozáshoz.

– A húgom imádja a Csatornát – mondta Annie.

– Nők ezrei vannak így ezzel – felelte Nora. – Ön nem előfizetője, ugye?

– Nekem nincs pénzem ilyen sallangokra. A férjem viszonylag fiatalon meghalt, a biztosításából éppen csak kijövünk – magyarázta Annie.

– Tudom, milyen lehet. Amikor a férjem el akart válni, teljesen megvont tőlem minden jövedelmet, és olyan megállapodás aláírására akart kényszeríteni, amely nagyon kedvezőtlen lett volna nekem és a gyerekeinknek – mondta Nora.

– Ugye ő is meghalt? – kérdezte Annie.

– Igen, szegény Jeff – mormogta Nora. – A fiatal nő, akiért elhagyott engem, lapátra tette. Jeff rátámadt, és ezért letartóztatták. A férjem sohasem tudott bánni az emberekkel. A rendőrökkel is verekedett. Olyan vádat emeltek ellene, amely nem adott lehetőséget óvadékra. Az Egret Pointe-i fogdában halt meg. Azt mondták, szívinfarktust kapott.

– Akkor már elváltak? – kérdezte Annie, aki nem tudta visszafojtani kíváncsiságát.

– Nem – felelte Nora halkan. – A gyerekeim és én mindent megkaptunk. – Aztán mosolyogva hozzátette: – A fődíj részeként ön nyert egy egyéves előfizetést is a Csatornára. Együnk, aztán majd mesélek róla önnek. A lakosztályában is fogható, és amíg itt van nálunk, meg kellene tanulnia, miként programozhatja be, hogyan használhatja.

– Őszintén szólva nem igazán tudom, mi a Csatorna lényege – ismerte el Annie.

Nora barátságosan rámosolygott. – Vacsorázzunk meg előbb – ismételte. – Remélem, nem bánja, hogy önnek is én rendeltem.

A fehér kabátos pincér éppen végszóra érkezett a kis alkóvból, és egy zsúrkocsit tolt maga előtt. Két, érett paradicsomszeletekkel és friss mozarellával ízlésesen megrakott kistányért tett eléjük. A salátára bazsalikomot szórtak, és megöntözték olajjal, valamint ecettel.

– A paradicsom csak az évnek ebben az időszakában finom – jegyezte meg Nora, amint enni kezdett.

Amikor végeztek a salátával, a pincér újra megjelent a zsúrkocsival, amely egyáltalán nem csapott zajt a vastag szőnyegen. Elvette előlük a kistányérokat, és a kocsi alsó polcára helyezte őket. Azután leemelt két gőzölgő tányért a felső polcról, és letette eléjük az asztalra. – Ez minden, asszonyom? – kérdezte Nórát.

– Köszönöm, Fritz. Majd szólok, ha hozhatja a desszertet – felelte a nő.

Annie jó vastag szelet marhahúst látott a tányérokon. Időtlen idők óta nem evett bélszínt. Az övét hirtelen sütötték ki, pont úgy, ahogy ő szerette. Köretnek főtt kukoricát, zöldbabot és tököt tettek mellé.

– Úgy látom, régen evett ilyen ételt.

Annie a fejét rázta. – Jól látja. Tudja, milyen az, ha öt gyerekre főzünk: hamburger, spagetti, egyéb főtt tészta, rántott csirke. Folyton harcolni kell velük, hogy egyenek egy kis zöldséget is. Ők megelégszenek a sült krumplival. Ez a tányér olyan szép, hogy szinte bűn hozzányúlni, de attól tartok, semmi sem tud visszatartani, ha finom marhahúsról van szó. – Ezek után Annie feldúlta a tányért.

– Hasonló ételeket fognak felszolgálni önnek, amíg nálunk tartózkodik. A húga felsorolta a kérdőíven, hogy mit szeret, és mit nem. Ezt minden hozzánk érkező vendégnek meg kell tennie –

magyarázta Nora. – Amit csak lehet, személyre szabunk itt a gyógyfürdőben. Le kellene adnia pár kilót. Magas fehérjetartalmú, értékes szénhidrátokat tartalmazó étrendet írtunk elő önnek.

– Igen, észrevettem, hogy nincs kenyér – jegyezte meg Annie.

– Az emberek hajlamosak arra, hogy teletömjék magukat kenyérrel, és bármilyen finom az étel, nem eszik meg. Mi tökéletes arányokat alakítunk ki. Nem fog éhezni, de nem is fog túl sokat enni. Amikor látja magán a változásokat, remélhetőleg otthon is hasonlóképpen fog étkezni – fejezte be Nora.

Annie-nek el kellett ismernie, hogy amikor befejezte a zöldségekből álló vacsorát, nem maradt éhes, és bár mindig ivott egy kis bort, amikor csak marhahús került az asztalra, ezúttal nem hiányzott neki. A Pellegrino víz tökéletesen megfelelt. Kérdőn nézett Norára, amikor a pincér elvette a tányérjukat, és eléjük rakta a málnából és barackból álló, habcsókos desszertjüket.

– A habcsókhoz cukor helyett édesítőt és csak tojásfehérjét használtunk. Más nincs benne – magyarázta Nora.

– Jó lenne, ha nyitnának egy kis üzletet a gyógyfürdőben, ahol a vendégek megvásárolhatják az így elkészített habcsókot, vagy azokat a csodálatos szereket, amelyekkel engem kezeltek ma délután – vetette fel Annie. – Biztos szívesen vennének olyan puha köpenyeket is, amelyeket a lakosztályban használnak. Az üzlet szép kis hasznot hozhatna. – Azután Annie elnevette magát. – Ugye hallotta, amit mondtam? Teljesen úgy hangzott, mintha tudnám, miről beszélek.

– Nem is rossz ötlet – mondta Nora.

Annie a fejét rázta. – Én nem vagyok üzletasszony. Egy évig gépeltem, és dossziékat rendeztem apám cégénél, és az aligha nevezhető gyakorlatnak. Én háziasszony és anya vagyok.

– Én is az voltam egykor – felelte Nora. – Még saját bankszámlám sem volt, de Mr. Nicholas meglátott valamit bennem, és megadta a lehetőséget, hogy kipróbáljak valami mást. Mellesleg ne feledje, az, hogy én a Csatornát vezetem, nem nyilvános információ. Ha kiderülne rólam, megostromolnának a nők a világ minden tájáról – mondta ismét barátságosan mosolyogva.

Végeztek a desszerttel, amelyhez nem túl erős zöld teát ittak. Miután felálltak az asztaltól, együtt nézték az öböl feletti, augusztusi

holdat. Annie ráébredt, hogy ki tudja mióta nem érezte magát ilyen mérhetetlenül kipihentnek. A gyógyfürdő varázslatos hatással volt rá.

– Hadd meséljek önnek a Csatornáról – szólalt meg Nora. – Legalábbis annyit, amennyit elmondhatok róla.

– Ezt hogy érti? – kérdezte Annie kíváncsian.

– Nos, azt nem mondhatom el, hogy pontosan miként működik, de egyet s mást elárulhatok – felelte Nora.

– Például mit? – faggatózott tovább Annie.

– Nos – folytatta Nora –, az a legjobb, ha azzal kezdem, a Csatorna csakis nők számára elérhető. A helyi, kábeltévés társaságnál lehet megrendelni. Az előfizető kap egy különleges távirányítót. A Csatorna nem kapcsolható be a szokásos távirányítókkal, ezért nem kell aggódnia a gyerekek miatt. A speciális távirányító csak az előfizető bőrére és érintésére reagál, ezért ha a gyerekei meg is találnák, nem tudnának mit kezdeni vele.

– Szülői felügyelet – kuncogta Annie. – Máris tetszik ez az egész! Oké, megvan a hozzáférésem a Csatornához, és megkaptam a távirányítót. Ezután mi következik?

– Nos – folytatta Nora –, ezután fogja a távirányítót, és legvadabb álmára, legmerészebb fantáziáira gondol. Bekapcsolja a tévét, és ott fogja várni a fantáziája. Mielőtt ráébredne, mi történik, ott áll fantáziája kellős közepén, és átéli azt.

– Ugye most tréfál? – kérdezte Annie kétkedőn.

– Nem – mondta neki Nora. – Nem tréfálok. Annak idején, amikor megismertettek a Csatornával, még csak a távirányító létezett. A barátnőim nem tudták pontosan elmagyarázni, mi a Csatorna. Senki sem tudta. Felhívtam a kábeltévét, megrendeltem a Csatornát, úgy ahogy megrendelünk egy-egy filmet. Szinte el sem hittem, ami velem történt azután. Megjelent a fantáziám, és átéltem. Nem azzal a szemét férjemmel, hanem egy szexis férfival, akit elképzeltem magamnak. Amióta én igazgatom a Csatornát, több változást is bevezettem – mondta Nora. – Most már egyszerre két fantáziát programozhatunk be, és azt éljük át, amelyik jobban megfelel az aznapi hangulatunknak, és már egy évre is előfizethetjük a Csatornát. Kemény világban élünk, és a nők megérdemelnek egy kis szórakozást. A Csatorna a mi mocskos kis

titkunk, Annie. Szeretni fogja, ezt megígérhetem, de addig nem hisz benne, amíg ki nem próbálta – fejezte be Nora.

Halkan kopogtak odakint. Fritz odament az ajtóhoz, és beengedte Mr. Nicholast.

– Azért jöttem, hogy visszakísérjem a lakosztályába – mondta mosolyogva. – Mindent elmondott neki, Nora?

– Igen, kivéve azt, hogy a Csatorna este nyolctól hajnali négyig elérhető. Amikor itt az ideje, hogy szabadjára engedje aznapi fantáziáját, figyelmeztető csengőszót fog hallani – mondta Nora. – Jó szórakozást!

– Mi az ön fantáziája? – kérdezte merészen Annie. Mr. Nicholas vihogni kezdett.

– Van egy szép lakásom és egy szigetem a Karib-tengeren. Az utóbbin kalózkirálynők vagyunk a legjobb barátnőmmel – mondta Nora sejtelmesen vigyorogva.

Mr. Nicholas megfogta Annie kezét, és a karjára emelte. – Menjünk, kedvesem – mondta neki. – Nora, mielőtt lefekszik, még beszélni akarok magával.

– Köszönöm a vacsorát – hálálkodott Annie, amint elindult vissza a lakosztályába Mr. Nicholas társaságában. – Nora nem mondta el, hol van a távirányítóm.

– Az ágya mellett megtalálja, de csak itt és az otthoni nappalijában működik majd – felelte a férfi. – Most pedig jó éjt, kedvesem. – Fejet hajtott, és elment.

Harmadik fejezet

– Annie becsukta lakosztálya ajtaját. *Ez az egész egyszerűen nem lehet igaz,* gondolta, *de ez nem jelenti azt, hogy nem fogom kipróbálni.* Bement a hálószobába, és vetett egy pillantást az ágy mellé helyezett távirányítóra. Azután ráérősen levetkőzött, lezuhanyozott, és felvette azt az elegáns hálóinget, amelyet a Lacy Nothingsban vásárolt csak azért, hogy magával vihesse a gyógyfürdőbe. A halványzöld selyemből és csipkéből készült ruhadarab úgy simult a testére, mint egy kesztyű. Egy heti kosztpénzébe került, de azzal nyugtatta meg a lelkiismeretét, hogy azon a héten amúgy sem volt otthon senki. *Ilyen elegáns helyre nem hozhattam a viseltes, rózsaszínű pamut hálóingemet!* Semmiképpen sem. Azzal lezárta magában a témát.

A hatalmas franciaágyat már előkészítették neki. Még csokoládét is tettek a párnájára. Annie bemászott a kényelmes ágyba, félig-meddig ülve elhelyezkedett a rakásnyi párnán, és az éjjeliszekrényen heverő távirányítóért nyúlt. Több gombot látott rajta. Az egyik alatt az állt: „nyit/zár”. Volt két másik gomb is, az egyiket A-val, a másikat B-vel jelölték. Amikor megnyomta a „nyit/zár” gombot, az ággyal szemközti fal elmozdult, és megjelent mögötte egy nagy képernyős tévé. Már elolvasta a lakosztályhoz tartozó használati utasítást, és most ki is próbálta azt. – Fény ki! – mondta, és a szoba sötétbe borult. *Ez igazán jó megoldás,* gondolta. Talán otthon is spórolhatnánk a villanyon, ha a gyerekek ilyen szerkezetet használhatnának.

Visszaterelte gondolatait a kezében tartott távirányítóra. Fantázia. Ki kellene találnia valamit. Fantáziált egyáltalán valaha? Az apja gyakorlatias ember volt. Az anyja nem tűrte a bohóságokat. Kiválóan gondoskodtak róla és Lizzie-ről, de sohasem játszottak

velük szerepjátékokat, és nem igazán fejlesztették a képzeletüket. Csak a tanulásra ösztönözték őket, és megtanították nekik a helyes viselkedést és az erkölcsöket, de egyáltalán nem bátorították a lányaikat arra, hogy használják a fantáziájukat. Annie jövőjét előre megtervezték. Tudta, hogy feleség és anya lesz, mert minden tisztességes nőnek azzá kell válnia.

A nála fiatalabb Lizzie azonban szakított a hagyománnyal, amikor az alapképzés után jogi karon tanult tovább. Még azt sem mondta meg a szüleiknek, hogy oda jelentkezett, és Lizzie nyári kalandjai alapján sejthették, hogy nem az előirányzott terveknek megfelelően fog élni. Mellesleg anyjukat túlságosan lefoglalta Annie eljegyzésének megszervezése. Azután lei kellett tűznie az esküvő napját, össze leellett gyűjtenie a kelengyét, találnia leellett olyan ruhát, amely illett a menyasszonyhoz és a koszorúslányokhoz, és elő kellett készítenie a lagzit. Apjuk pedig jóságosan mosolyogva töltötte ki a költségekkel kapcsolatos csekkeket. Senki sem fordított kellő figyelmet Lizzie-re.

Néha vágytam erre a túlzott törődésre, gondolta Annie a pompás ágyban üldögélve, *pedig nem tudtam, mivé szeretnék válni, csak annyit tudtam, hogy szeretem Natet.*

Mi legyen a fantáziával? Ki kell találnom valamit. Eszébe jutott Mumford nagymama, vagyis anyai nagyanyja, aki tündérmeséket olvasott fel neki kiskorában. Volt egy csodálatos, vastag mesekönyve, amelyet szép, színes képek töltöttek meg. Nagyanyja akkor halt meg, amikor Annie betöltötte a tizenhatot. Ő és Lizzie segédkezett az öregasszony házának kiürítésében. Annie rátalált a nagy könyvre, és megtartotta azzal a céllal, hogy majd ő is olvas belőle a gyerekeinek egyszer. Van abban a könyvben olyan mese, amelyet érdemes lenne átélnie? Persze csak akkor, ha ez a Csatornadolog tényleg működik. Lizzie szerint igen, és a húga nem szokott hazudni.

Hamupipőke? Nem. Már megkapta a hercegét, és boldogan éltek, amíg meg nem haltak. Aranyhaj? Á! Ki az a hülye, aki egy toronyban üldögélne, és az aranyhaját fésülgetné egész nap? Csipkerózsika semmiképpen! Hófehérke? Annie valahogy mindig is hátborzongatónak találta a kislány és az őt körülugráló hét kisember sztoriját. Aztán hirtelen eszébe jutott kedvenc meséje nagyanyja

meséi közül: *A szépség és a szörnyeteg*. Tetszett neki a lány, aki annyira szerette a szüleit, hogy feláldozta magát, és a szeretet, amely elég erős volt ahhoz, hogy legyőzze a gonoszt. Talán jól szórakozna, ha annak a lánynak a bőrébe bújna. Miért ne? Annie megnyomta az „A” gombot.

Enyhe bizsergést érzett, aztán egy hintóban találta magát, amely az erdőn át haladt valamerre. Borzongva húzta össze magán gyapjúköpenyét. Kikémlelt a kocsi ablakán, amikor az lelassított. Egy fallal körülvett, tornyos várat látott meg maga előtt. Bementek a hatalmas kovácsoltvas kapun, amely hangosan csapódott be utánuk. Végül megálltak, és a kocsi ajtaja kinyílt. Egy kesztyűs kéz nyúlt felé, hogy lesegítse. Ő megragadta a kezet, és kilépett a hintóból.

A segítő kezet nyújtó férfi fölé tornyosult. Fekete ruhát és maszkot viselt, ezért csak az ajkát és az állát láthatta, az arcát nem. – Te bizonyára Anne úrhölgy, a kereskedő lánya vagy. Tudod, hogy apád az adóssága fejében adott át nekem?

– Igen – felelte Annie. A szíve majd kiugrott a helyéről. *Ez tényleg izgalmasnak ígérkezik*, gondolta.

– „Igen, uram” – javította ki a férfi. – Én vagyok e vár és a környező földek ura. Mutatnod kell egy kis tiszteletet, Anne úrhölgy, és én meg is tanítalak rá.

– Igen, uram – mondta Annie halványan mosolyogva.

– Mulatságosnak találod a helyzetet? – kérdezte nyersen. Hangja mélyen és fenyegetőn zengett. – Látom, sokat kell még tanulnod, és itt az ideje, hogy megmutassam neked, mi az engedelmesség. Gyere, Anne úrhölgy! – Megragadta a kezét, és egy széles lépcsőn át bevonszolta magával a várba.

Bármikor leállíthatom ezt az egészet, gondolta Annie. Lizzie azt mondta neki, véget vethet a fantáziának, ha túlságosan félelmetesnek találja, vagy nem felel meg az elvárásainak. Ám akkor Annie olyan kíváncsi volt, hogy azt akarta, folytatódjanak az események. A magas férfi izgalmas és rémisztő volt egyszerre – végül is a szörnyetegről szóló meséhez igazodott. Tudni szerette volna, mi rejtőzik a selyem-bőr maszk alatt. Ezen tűnődött, miközben a férfi után botorkált a sötétben. *Hova visz?* – gondolta. *A fogadóterembe? Elvégre minden várkastélyban van ilyesmi, nem igaz?*

A szörnyeteg azonban nem a várkastély nagytermébe cipelte, hanem egy keskeny csigalépcsőn át felvitte egy alacsony, kör alakú helyiségbe, ahol egyetlen fáklya világított. A kamra mennyezetéről két aranylánc lógott, melyek végéhez aranybilincseket erősítettek. Nagy meglepetésére az aranybilincseket puha selyemmel vonták be. *Bármikor véget vethetek az egésznek*, mondta magában Annie, de végül nem akarta, hogy vége legyen. Soha életében nem találkozott még olyan teremtménnyel, mint a szörnyeteg, és maga is meglepődött, amiért szexuálisan vonzónak találta. Nos, a férje több mint két éve meghalt, és azóta még csak randira sem ment el senkivel.

A szörnyeteg egy szót sem szólt, csak odaballagott áldozatához, és alaposan szemügyre vette. Azután leoldozta a szoknyáját, és ledobta a hideg kőre. Egyenként lehúzta róla három alsószoknyáját, amelyeket vörös bársonyszoknyája alatt viselt. Annie nyöszörögni kezdett, amint a férfi benyúlt hosszú inge alá, és végigcsúsztatta kezét a combján. Szép lassan letolta fehér selyembugyogóját a térdéig, és mielőtt teljesen lehúzta volna róla, kis ideig simogatta a fenekét.

– Szép, kerek segged van, Anne úrhölgy. Szerintem jól fogja tűrni a büntetést – szólalt meg a szörnyeteg fojtott hangon. Hátralépett, és még egyszer jól megnézte az előtte egy szál alsóingben álldogáló nőt. Aztán beleakasztotta ujját finoman fodros kivágásába, és egyetlen mozdulattal letépte róla a ruhadarabot, mielőtt Annie megsejthette volna szándékát.

Annie meglepetten kapkodta a levegőt. Teljesen meztelenül állt az idegen előtt. Elvörösödött zavarában. Milyen látványt nyújthat negyvenvalahány éves teste narancsbőrével és lassanként megereszkedő mellével? Úgy döntött, azonnal véget vet ennek a nevetséges fantáziának, de maga sem értette, miért, nem tudta megtenni. A lelke mélyén tudni szerette volna, meddig képes elmenni.

– Láttad már magad anyaszült meztelenül, Anne úrhölgy? – kérdezte a szörnyeteg.

Annie megértette, úgy kell válaszolnia, mintha a kereskedő fiatal lánya lenne. – Nem, uram – nyögte ki a választ.

– Az apádnak nincs tükre a házban? – tudakolta a szörnyeteg.

– Apám úgy gondolja, hogy az olyasmi csak bolondságokra és haszontalanságra ösztönzi az asszonyokat – felelte Annie. *Te jó ég!* Egy mese szereplője lett, bár az eredeti mese nem egészen így alakult.

A szörnyeteg szája mintha mosolyra görbült volna, és Annie akkor vette észre a forradást, amely szájának bal sarkában éktelenkedett. – Látnod kellene magad – mondta a szörnyeteg, és suhintott egyet a kezével. A kamra egyik fala tükörré változott.

Annie-t meglepte az előtte megjelenő kép. A tükörben látott test nem az övé volt, hanem egy húsz év körüli lányé, akinek erős csípőjéből és kemény, gömbölyű melléből érzékiség sugárzott. Cseppnyi narancsbőrt sem látott magán. Annie elmosolyodott, amint meglátta a tükörképét. Jó alaposan megbámulta magát, és úgy döntött, hogy a tükör biztos nem hazudik. – Mit szándékozol tenni velem, uram? – hallotta saját hangját. – Nekem azt mondták, egy évig rendben kell tartanom a házad apám adóssága fejében.

A szörnyeteg vészjóslóan elmosolyodott. – Én a szüzességedre tartok igényt, Anne úrhölgy. Az apád félreértett engem. A szeretőm leszel, és nemcsak egy évig, hanem addig, amíg örömömet lelem benned. Ám most meg foglak büntetni korábbi pimaszságodért.

– Kinyújtotta a kezét, megragadta a vastag láncot, és feljebb húzta Annie-t. – Tárd szét a lábad nekem – rendelkezett a szörnyeteg, és Annie engedelmeskedett, mert megértette, hogy bármiféle ellenállás hiábavaló volna.

Mindkét lábát odabilincselte a falhoz. A szörnyeteg alatta állt, és a szőrrel dúsan benőtt szeméremdombját vizsgálgatta. Hüvelyk- és mutatóujjával széttárta szeméremajkait. Másik kezével elővarázsolt egy hosszú madártollat a semmiből, és finoman ingerelni kezdte vele a csiklóját. Pár pillanat múlva Annie testét elöntötte a mámor, és lélegzetet is alig tudott venni. Nyögdécselt egy darabig, aztán elment.

A szörnyeteg nem szólt semmit. A tollat teljesen átnedvesedett vaginája nyílására irányította. Amikor elkezdte forgatni benne, Annie újra nyögdécselni kezdett. Irtózatosan régen volt, hogy utoljára megbaszták, de nem csalhatta meg Natet. Csakhogy ő már két éve meghalt, és ez egész csupán fantázia, nem igaz? Hogyan árulhatna el valakit egy titkos képzeletvilággal? A toll

szeméremajkai szélét súrolta, aztán újra a csiklóját vette célba. Egész testében megfeszült, amikor bekövetkezett második klitoriális orgazmusa.

Azután legnagyobb meglepetésére a férfi széttárt lábai közé dugta a fejét. Ajkával nedves bőrét csókolgatta. A nyelve puha, korallpiros testrészének minden zugát bebarangolta. Amikor finoman harapdálni kezdte, Annie megvonaglott, de nem tudta pontosan, azért teszi-e, hogy kitérjen előle, vagy még közelebb férkőzhessen hozzá. A férfi összezárta száját a csiklóján, és jó erősen megszívta. Annie halkan felsikoltott, amint a férfi egyre vadabb vágyat keltett benne. – Kérlek! – nyöszörögte. – *Kérlek!*

A férfi azonnal abbahagyta, elengedte a lábát, és a láncért nyúlt. Leeresztette a nőt éppen annyira, hogy szembenézhessen vele. Megragadta az arcát, és belemosolygott kék szemébe. Jól tudta, mennyire sóvárog utána. – Még mindig nem érted, Anne úrhölgy – mondta neki a férfi. – Itt én vagyok az úr, és akkor baszlak meg, ha eljött az ideje. Még nem vagy elég fegyelmezett. – Addig eresztette a láncot, amíg Annie térdeplő helyzetbe nem került. – Hajolj előre – utasította. – Öt korbácsütésre büntetlek.

– Meg fogsz verni, uram? – kérdezte Annie. Határozottan úgy érezte, azonnal véget kellene vetnie a képzelgésnek. Nos, ha nem is azon nyomban, de hamarosan.

– Nem, úgy, ahogy te gondolod, nem foglak megverni, Anne úrhölgy, csak egyszerűen megfegyelmezlek úgy, hogy kapsz öt ütést a seggedre a szíjammal. Remélem, így gyorsan az eszedbe vésed, hogy én vagyok az úr, és akkor nem lesz szükség hasonló fenyítésre a jövőben. – Azután további magyarázatot mellőzve ötször lecsapott Annie fenekére a bőrszíjával. – Kitűnő! – mondta elégedetten, és a szíjat visszaakasztotta a fáklya mellé a falra. – Nem kiabáltál, és ez jó jel a jövőnkre vonatkozóan. – Aztán újra felhúzta annyira, hogy csak lábujjheggyel érintse a padlót. – Egy időre magadra hagylak, Anne úrhölgy. Használd ki az időt, és gondold át jövőbeni viselkedésedet. Meg kell tanulnod, hogy azonnal és fenntartások nélkül engedelmeskedj nekem. – Azután fogta a fáklyát, és ott hagyta őt a sötét kamrában.

Most is véget vethetek ennek az egésznek, gondolta Annie újra. De valóban azt akarja, hogy véget érjen? Sötét volt, és perverz

dolgokat művelt, de ilyen izgalmat még nem élt át sohasem. Az egész teste lüktetett a leküzdhetetlen, nemi vágytól, azt akarta, hogy jól megdugják, és a sötét helyiségben kikötözve arra várt, hogy a szörnyeteg visszatérjen. Gyanította, hogy a maszk forradásokat leplez, de testének többi része normálisnak látszott. A férfi nagyon magas volt, százkilencven centis is lehetett. Erős csontozatára kőkemény izmok tapadtak. Milyen lehet meztelenül? Mikor láthatja végre?

Hosszú nap állt mögötte. Annie tehetetlenül lógott a láncon, szemhéja elnehezült, amint az elkövetkező eseményekre várt. Hirtelen összerezzent, amikor azt érzékelte, hogy van valaki a kamrában. – Ki van ott? – suttogta, mielőtt bekötözték a száját. A szíve vadul kalapált, amint még kiszolgáltatottabbá vált. Csak nyöszörögni tudott a kötés alatt.

Megfeszült, amint nagy, meleg kezek kezdték simogatni. Ki lehet az? A szörnyeteg? Valószínűleg, de az ösztönei azt súgták, hogy van ott még valaki más is. Gyanúja beigazolódott, amikor egyszerre ragadták meg és kezdték szívni mind a két mellét. A szájak harapdálták, nyalogatták és erősen megráncigálták a keblét. Egész testében remegett a vágytól, hogy végre kielégülhessen.

Aztán egy kéz a combjai közé furakodott, és jó mélyen behatolt a vaginájába. Előrenyomult, majd visszahúzódott. Ütemesen mozgott benne előre-hátra addig, amíg Annie bele nem szédült. Szinte már émelygett a vágytól. A szájpecek alatt ismét nyöszörögni kezdett. Kihúzták az ujjakat a vaginájából, de aztán még több ujj tért vissza felizgatott testébe. Jó mélyre hatoltak, és ő ismét elélvezett.

Egy idegen hang szólalt meg, és valaki forró levegőt lehelve belesuttogott a fülébe. – Kedvelni fogod a faszomat, majd meglátod. Jó nagy a pinád, de azért jó szűk is.

– Úgy lesz – helyeselt egy másik, ismeretlen hang. – És nagy élvezetet fog nyújtani neki, ha megtanulja az engedelmességet. Ugye megértettél, te lány? Addig nem fog megbaszni, amíg maradéktalanul nem engedelmeskedsz neki. Jó harminccentis fasza pont az olyan fehérnépeknek való, mint te. Meghagyjuk neki a szüzességedet. Ne várakoztasd őt sokáig.

– Ha mégis engedetlen lennél – mondta az első hang –, odavet a katonáinak, akik nagyon durván fognak elbánni veled.

Érezte, hogy a kötést leveszik a szájáról, de mielőtt megszólalhatott volna, a két férfi sietve távozott börtönéből. Annie nagyokat lélegzett, hogy kitisztuljon a feje. Hol lehet a szörnyeteg? Ő engedte ezt a két férfit a szűk cellába, hogy letámadják őt? Ez is része a megfegyelmezésnek? Meg akarta kérdezni tőle, de a férfi nem tért vissza. Aztán csengőszót hallott. Azt jelezték, hogy már csak két perce maradt a Csatornán. Hol lehet a szörnyeteg?

– Uram! – kiáltotta. – Uram! – Annie érezte, hogy a bilincs meglazul a csuklóján, aztán eltűnik. Selyem hálóingében ébredt a díszes ágytakarón. *Nem!* – gondolta kétségbeesetten, de az éjjeliszekrényen álló órán egy perccel múlt négy. A Csatorna már leállt. Megragadta a távirányítót, és megnyomta az „A” gombot, de a fal összezárult a lapos képernyő előtt. Megnyomta a „nyit/zár” gombot, de hiába tette. A fal meg sem mozdult, csak egy géphang szólalt meg. – A Csatorna mára leállt. Nyitás este nyolckor.

– A fenébe! – mondta Annie idegesen. Összeszedte magát. Álom lehetett. Aztán megvizsgálta a csuklóját.

Halványan, de félreérthetetlenül látta rajta a bilincs nyomait. – Ó, te jó ég! – suttogta, miután azt is felfedezte, hogy kissé ég a vaginája. Valóság volt! De hogy lehetett az? Számít ez egyáltalán? Valóság volt és kész. Izgalmasnak találta, és vissza akart térni a képzelet világába. Nagyon hosszú tizenhat óra állt előtte. Már alig várta, hogy beesteledjen. Megbassza majd a szörnyeteg? Tényleg harminccentis farka van? Nat tizennyolc centis pénisze volt a legnagyobb – és az egyetlen – hímtag, amelyet ismert. Nat csaknem olyan magas volt, mint a szörnyeteg, és ugyanolyan nagydarab is.

Hirtelen rátört a fáradtság. Becsukta a szemét, és azonnal elaludt.

Egy esős, augusztusi napon reggel nyolckor ébresztette Devyn. Finoman megrázta a vállát, amikor Annie nem igazán akarta kinyitni a szemét. – Jó reggelt – mondta a férfinak gyászosan mosolyogva. – Ugye reggel van?

Devyn kisfiúsán vigyorgott rá. – Igen. Esik, és reggel van. Hoztam önnek egy pohár gránátalmalevet. Ha elkészült, megmutatom az éttermet. A többi meghívott is megérkezett tegnap este, amikor Miss Buckley-val vacsorázott. Találkoznia kell Mr. Nicolasszal. Elég visszavonultan él, ráadásul rengeteg a dolga, ezért nagyon kevesen találkozhatnak vele. Szerintem jó fej pasas.

– Egyetértek – mondta Annie, és hagyta, hogy Devyn megpaskolja a párnáit, hogy felülhessen. Belekortyolt a gyümölcslébe. – Ez igazán finom.

– Fürdik vagy zuhanyozik? – kérdezte a fiatalember.

– Milyen program vár rám ma? – érdeklődött Annie.

– Természetesen masszázs, a többit pedig később döntjük el – felelte Devyn. – Rengeteg lehetősége van, Annie. Az étteremben tízig szolgálnak fel reggelit, ezért nem kell rohannia.

– Akkor inkább fürödnék – válaszolta Annie. Amint a gyümölcslevét kortyolgatta, Devyn bement a fürdőszobába, és kinyitotta a kádtöltő csapot.

– Rózsát, levendulát vagy liliomot? – szólt ki a férfi.

– Levendulát kérnék – felelte Annie. Tudta, hogy azokra az illatos olajokra gondolt, amelyeket az előző este látott a hatalmas kád szélén.

– Milyen hőmérsékletű legyen?

– Be tudja állítani pontosan a víz hőmérsékletét?

– Persze. Hogy szereti?

– Forrón, de nem túlságosan forrón – mondta Annie.

– Akkor legyen negyvenegy fokos – mondta Devyn. – Ha mégsem lenne megfelelő a hőfok, állíthat rajta azután, hogy beszállt a kádba.

Annie a fejét csóválta. Mindez sokkal jobb volt annál, amit valaha is el tudott képzelni – és ő nem akarta elfogadni a díjat! Miután megitta a gyümölcslevet, a padlóra lendítette a lábát, aztán habozott egy pillanatig. Nem volt rajta köpeny, és szexis hálóinge túl sokat mutatott. – Biztos vagyok benne, hogy tökéletesen meg fog felelni – szólt a fiatalembernek. – Ha kimenne, akkor megfürödnek. Innen érzem a levendula finom illatát. – Magára tekerte az ágytakarót, és elindult a fürdőszobába.

– Jó fürdést – mondta neki Devyn. – A nappaliban fogom várni.

Annie megvárta, amíg a férfi kimegy a fürdőszobából, aztán fürgén belépett a tágas helyiségbe. Lehámozta magáról a hálóinget, és belecsusszant a vízbe, amely csodálatosnak bizonyult, és jót tett az éjjeli kalandja után fájdalmasan égő vaginájának. Széttárt karral lebegett a vízben. A feneke is fájt egy kicsit az ütésektől. Mivel is sújtottak le rá? Igen, bőrszíjjal.

Öt percig lebegett a vízben mozdulatlanul, aztán kiszállt a kádból. Megszárítkozott, magára tekerte a törülközőt, és átment a nappaliba, hogy felöltözzön. Kifésülte előző este befont haját, és egy gumival összefogta. Azután csatlakozott Devynhez.

A fiatalember füttyentett egyet. – Ahhoz képest, hogy ötgyerekes anya, dögösen néz ki – mondta neki vigyorogva.

– Köszönöm – felelte Annie. – Most mutassa meg, mik a lehetőségeim mára. – Leült a férfi mellé a kanapéra.

Devyn odanyújtotta neki csiptetős tábláját.

Annie elvette tőle, és átfutotta a kinyomtatott oldalt. – Tízkor sétálok egyet a természetben, tizenegy harminctól félórás reflexológiás kezelésen veszek részt, kettőkor masszázsra, négykor hajmosásra és fejbőrmasszázsra megyek. Azt mondta, tegnap este más vendégek is érkeztek. Kicsodák? – Visszaadta a táblát Devynnek, aki rögzítette a programokat és az időpontokat, mielőtt válaszolt a kérdésére.

– A Csatorna Vállalat néhány fontos ügyfele és pár turisztikára szakosodott újságíró – felelte Devyn.

– Rendezünk egy ismerkedési estet az előcsarnokban ma este fél hatkor. Úgy gondoltam, ön is eljöhetne. Ne feledje, ön a fődíjunk nyertese. – A fiatalember felállt.

– Mehetünk reggelizni, Annie?

Az étterem tágasnak és szellősnek bizonyult. Három oldalon ablakok töltötték ki a falakat, és az egész úgy nézett ki, mint egy hajó fedélzete, mert odakint tenger vette körül az épületnek azt a sarkát. Csodálatos volt a látvány. A programot úgy alakították ki, hogy Annie Devynnel együtt reggelizzen és ebédeljen, a vacsorát pedig a többi vendég társaságában költse. A pincérnő friss, nyári gyümölcsöket tett Annie elé egy üvegtálban. Ezután sült kolbászt és rántottát kapott. A frissen készített, fehér teát finom porceláncsészében szolgálták fel.

– Ez is része az ön fogyókúrájának – mondta Devyn, aki csak úgy falta a palacsintáját és a sült szalonnáját. – Sajnos mellőznie kell a szénhidrátot, és sok fehérjét kell fogyasztania.

– Nem kaphatnék egy kis angol muffint? – kérdezte Annie reménykedve.

Devyn megrázta szőke fejét. – Csakis természetes cukrokat ehet, kenyérféléket egyáltalán nem – felelte.

Két másik nővel indult a program szerinti sétájára. Másoknak nem sikerült korán felkelniük. Annie azonnal felismerte lelkes kalauzukat, aki ikerlányai cserkészcsapatának a vezetője volt. Az asszony mosolyogva üdvözölte Annie-t, és gratulált a nyereményéhez. Útitársai olykor mókás megjegyzéseket tettek, de nem nagyon beszélgettek.

A reflexológiát egyszerűen imádta – tizenöt percig a kezét, további tizenöt percig pedig a lábát kezelték. A kezelést végző hölgy azt tanácsolta neki, hogy a legközelebbi alkalommal egy teljes órára jelentkezzen be. Azt mondta, érzi, mennyi feszültség gyűlt fel Annie végtagjaiban. Az ebéd ízletes csirkesalátából, friss paradicsomból, káposztából és hihetetlenül finom desszertből állt.

– Mi ez? – kérdezte Annie Devynt. – Olyan finom és olyan édes!

– Kajszibarackkrém – felelte a férfi. – A tojásfehérjét kemény habbá verik, és barackpürét adnak hozzá. Az itteni kertekben olyan édes barack terem, hogy édesítőszert nem is adnak hozzá.

– Nagyon ízlik – jelentette ki Annie, és cseppnyi habot sem hagyott a tányérján. – Kaphatnék ilyet mindennap?

– Megkérdezem – válaszolta Devyn kisfiúsán vigyorogva.

Délután kettőkor Annie elterült Lars masszázsasztalán, és nyögdécselni kezdett, amint a férfi ujjai belemélyedtek a vállába. Ezúttal még inkább ellazult, mint az előző napon. Négykor Mr. Eugene megmosta a haját, és ügyes ujjaival megmasszírozta a fejbőrét. Elmagyarázta neki, hogy a fejbőr dörzsölése stimulálja a hajhagymákat, így a haja egészségesebbé válik. Azután megszárította a haját, és befonta. Délután ötkor Devyn visszakísérte a lakosztályába, hogy felkészítse az ismerkedési estre. Egy ruha hevert az ágyán.

– Ez nem az enyém – állapította meg Annie.

– Miss Buckley küldte önnek. Azt mondta, talán szívesen viselné az ismerkedési esten. Egy ilyen gesztus kijár fődíjunk nyertesének.

Annie bólintott. – Oké – hagyta helyben, és az öltözködéssel várt addig, amíg Devyn ki nem ment a hálóból. A ruha egyszerű, de roppant elegáns volt. Ujjatlanul, csónakkivágással készítették, tökéletesen illett az alakjához. Annie sima gyöngysort vett fel hozzá.

Nahát, gondolta, *szerintem még sohasem néztem ki ilyen elegánsan és ilyen jól.* Szerencsére vitt magával egy pár fekete szandált is az ilyen estékre. Kilépett a nappaliba. – Na, mit gondol? – kérdezte Devynt.

– Istenien néz ki! – lelkendezett a fiatalember. – Még egy kis rúzs és egy kis szemhéjfesték, és indulhatunk is. Pirosítóra nincs szüksége ma este. Az arca természetes színe tökéletes.

– Jó, majd én kifestem magam – mondta Annie.

– Szó sem lehet róla, ez a hét arról szól, hogy mindenki magát kényeztesse. Judi bármelyik pillanatban itt lehet. – Alig fejezte be a mondatot, kopogtak az ajtón.

A sminkes odasietett Annie-hez, és leültette. Tompa kék szemhéjfestéket és egy kis korallpiros rúzst kent rá. Devynhez hasonlóan ő is azt mondta, hogy másra nincs is szüksége Annie-nek, aki személyi titkára társaságában indult el az ismerkedési estre, de Devyn az előcsarnok bejáratánál magára hagyta.

– Ez kizárólag a hölgyek estéje – magyarázta neki –, de ha szüksége van rám, csak hívjon.

Annie belépett a terembe, ahol Nora Buckley üdvözölte.

– Hölgyeim, íme a fődíjunk nyertese – jelentette be mosolyogva, és odavezette Annie-t egy kis, nőkből álló csoporthoz. – A neve Annie Miller, és öt gyermek édesanyja. Annie, ez a két hölgy cikkeket ír a gyógyfürdőnkről. Remélem, válaszol majd a kérdéseikre.

– Természetesen – felelte Annie mosolyogva.

– Mrs. Miller, Én Carole Kramer vagyok a *Pampered Woman* magazintól. Mit gondol a férje arról, hogy ön egyedül tölt el egy hetet a gyógyfürdőben?

– Özvegy vagyok – felelte Annie.

– Oké, akkor mit szólnak a gyerekei ahhoz, hogy egy hétig nélkülözniük kell a mamájukat?

– A legidősebb fiam Olaszországban van a nagynénjével és a nagyanyjával, három lányom nyári táborba utazott, legkisebb fiamat pedig a barátaim vitték el a Disney Worldbe – mondta Annie. – De mindnyájan tudják, hol vagyok, és nagyon tetszett nekik, hogy én is kimozdulok otthonról. Az időzítés is tökéletesen alakult. Még

sohasem nyertem semmit, és ezt a díjat sem fogadhattam volna el, ha nem sikerült volna mindent olyan jól megszervezni.

– A férje biztos szép kis summát hagyott magára, ha a fia Olaszországban, a lányai pedig táborban tölthetik a nyarat – jegyezte meg Carole Kramer kíméletlenül.

– Igazából egyáltalán nem hagyott ránk semmit. Ki számít arra, hogy lelökjék egy járdáról Londonban, és ott elüsse egy busz? – felelte Annie negédesen. – Mind a lányaim, mind a fiam utazását a húgom fedezte, aki társ a Devers, Gordon és Williams nevű cégben.

Carole Kramert meghökkentette Annie válasza.

– Susie James vagyok a *Chic* magazintól – szólalt meg egy fiatalabb, vörös hajú nő. – Eddig hogy tetszett önnek a gyógyfürdő, Mrs. Miller?

– Nos, még sohasem jártam hasonló helyen ezelőtt, de fogadni mernék, az Egret Pointe-i Gyógyfürdő veri a többi, hasonló kategóriájú helyet. Különösen az tetszik, hogy személyi titkárt osztottak be mellém. Úgy érzem magam, mintha Lindsay Lohan volnék – felelte Annie.

Mindenki nevetni kezdett.

– Igen – mondta Susie James. – Ez igazán figyelmes gesztus. – Norához fordult. – Kiképezték őket arra, hogy minden kívánságunkat teljesítsék? – tette fel a kérdést nyomatékosan.

– Pontosan! – felelte Nora. – A személyi titkárokat úgy készítettük fel, hogy minden egyes kívánságukat teljesíthessék. A magáé talán nem felel meg a kívánalmainak?

– De – mondta Susie James –, csak azt akartam tudni, meddig mehetek el a kívánságaimmal.

– Ameddig csak akar – válaszolta Nora.

– A Csatorna csakis a hölgyek kiváltsága – mondta Carole Kramer. – Minden szobában és lakosztályban fogható, ám a személyi titkárok férfiak. Ők tudnak a Csatornáról?

– Természetesen nem – mondta Nora. – Legalábbis nem az igazságot tudják róla. Azt mondtuk nekik, hogy a Csatorna egészségügyi és holisztikus szolgáltatásokat nyújt kizárólag hölgyeknek. Mivel ők nem férhetnek hozzá, nem tudnak megbizonyosodni róla.

– Maga belépett már a Csatornára, Mrs. Miller? – tette fel a kérdést Susie James.

– Még nem – hazudta Annie –, de feltétlenül ki fogom próbálni, mielőtt elmegyek innen. A húgom igénybe veszi és kedveli, és ugyanígy van ezzel több ismerősöm is. Még nem igazán vagyok tisztában a fantáziámmal, de úgy gondolom, majd minden kialakul, hiszen a díjam része egy egyéves előfizetés a Csatornára.

– Azt hihetnénk, hogy egy özvegynek sokféle titkos vágya akad, hacsak nincs férfi partnere – jegyezte meg Carole Kramer csípősen.

– A férjem óta nem volt partnerem – mondta Annie.

– Ő volt életem szerelme, Mrs. Kramer. Nagyszerű férj, apa és szerető volt.

– Ha a húga és egyes barátai hozzáférnek a Csatornához – folytatta Susie James –, ön miért nem fizetett elő rá eddig?

– Nem engedhetek meg magamnak ilyen luxuskiadásokat. Kábeltévés alapcsomagunk van. Ha meg tudnék fizetni valami mást is, akkor biztos a Disney-csatornát rendelném meg a legkisebb fiamnak, Willsnek – mondta Annie.

Egy fehér kabátos pincér jelent meg a teremben egy kis gonggal a kezében. Megütötte. – A vacsora tálalva van – jelentette be.

– Ó, pedig még lenne pár kérdésem, Mrs. Miller – szólalt meg Carole Kramer.

– Nekem is – csatlakozott hozzá Susie James.

– Hölgyeim, Annie még itt lesz nálunk pár napig, és remélem, önök is – mondta Nora Buckley. – Annie, nem ülne az én asztalomhoz ma este? Elise, maga is jöjjön. Annie, ez itt Elise Van der Veer, a híres ékszerész felesége. – Nora átvezette őket az elegáns étterembe, amely a tengerre nézett. Miután megbizonyosodott arról, hogy minden nő megtalálta a helyét, ő is csatlakozott a vendégeihez.

– Megcsodáltam a gyöngysorát, Mrs. Miller – mondta Mrs. Van der Veer mosolyogva.

– Szólítson Annie-nek, kérem. Anyai nagyanyám hagyta rám. Azelőtt az ő édesanyjáé volt. Nagyon szeretem.

– Én pedig elvárom, hogy Elise-nek szólítson – mondta Mrs. Van der Veer. – Szerintem nagyon helyesen járt el, amikor az a Kramer

kérdezgette – suttogta a nő. – Annyi együttérzés van benne, mint egy üveg lekvárban. Mióta özvegy, drágám?

– Alig két éve – felelte Annie.

– És most először pihen egy kicsit azóta, ugye? Nos, nekem az a véleményem, hogy nagyon is rászolgált. Hol táboroznak a lányai?

– A Stoneledge Lake táborban. Mi is sokszor jártunk ott a húgommal – válaszolta Annie.

Az idősebb nő elmosolyodott. – Azt a tábort még a dédszüleim alapították 1901-ben – mondta Annie-nek.

– Nagyon kellemes hely, magam is jártam ott kislány koromban. Még most is emlékszem, milyen jól szórakoztam. Hogy a maga húga milyen kedves teremtés!

– Lizzie csodálatos nő – helyeselt Annie. – Ő nevezett be engem erre a versenyre.

– Hol lakik? – kérdezte Mrs. Van der Veer.

– Itt Egret Pointe-ban – felelte Annie nevetve.

– Remek. Akkor ez az egész nagyon szerencsésen alakult az ön számára, nem igaz?

– De igaz – ismerte el Annie. – Nem tudta, mit kezdek majd az ötéves fiammal, Willsszel. Apám otthon van ugyan, amíg anyám, Lizzie és Nathaniel Olaszországban nyaral, de ő éjt nappá téve golfozik.

– Szomorúan elmosolyodott. – Da aztán a fiam kis barátjának az unokatestvére nem tudott elmenni a Disney Worldbe, és már befizették a két gyerek részvételi díját, így Willst hívták el helyette. A probléma megoldódott. Valóban nagy szerencsém volt.

Az este finom ételekkel és könnyed csevegéssel folytatódott. Annie gondolatai – egész nap így volt – folyton visszakanyarodtak mocskos kis fantáziavilágára. Korábban azért nem árulta el, hogy már belépett a Csatornára, mert nem akart beszámolni senkinek a vágyairól, és gyanította, hogy Carole Kramer és Susie James kifaggatták volna. De már alig várta, hogy az estély véget érjen, ágyba bújjon, és visszatérhessen sikamlós illúziójához. Majd belehalt, úgy szerette volna tudni, mi történik vele aznap éjjel. Együtt lesz végre a szörnyeteggel? Eszébe jutott, mit mondott a két idegen cellája sötétjében: addig nem fogja megdugni, amíg

maradéktalanul azt nem teszi, amire a férfi utasítja. Ám Annie egyáltalán nem hitte, hogy öntelt és engedetlen lett volna.

Végignézett a közelében ülő nőkön, és eltöprengett, ők miről fantáziálhatnak. Az elegáns és legalább hetvenvalahány éves Elise Van der Veer, a mogorva Carole Kramer, a szeles Susie James – milyen fantáziavilágba illesztik magukat? Kik voltak azok a nők, akikkel asztaltársai beszédbe elegyedtek? Milyen elképzelt történetet vittek át magukkal a Csatornára? Volt még valami: mire gondolt pontosan Susie James, amikor megkérdezte Norát, meddig mehet el a személyi titkárát illetően? *Mindenre* felkészítették őket. A mindenbe beletartozott a szex is? Még a gondolatára is belepirult.

Vacsora után Nora kivitte őket egy kellemes, társalgónak berendezett teraszra. Kényelmesen elhelyezkedtek, és hegedűn, gordonkán és zongorán előadott komolyzenét hallgattak, amint a hold az öböl fölé emelkedett. A meleg estén lágy szellő fújdogált, amely távol tartotta a szúnyogokat. Végül a hölgyek úgy döntöttek, hogy visszavonulnak a szobájukba. Devyn is megjelent, hogy visszakísérje Annie-t a lakosztályába. Az ajtónál Annie megállt, és így szólt: – Innen már menni fog egyedül is, fiam. Holnap reggel találkozunk. Jó éjszakát.

– Jó éjt, Annie – mondta a fiatalember derűsen. – Aludjon jól.

– Úgy lesz – felelte Annie, és miután bement a lakosztályába, bezárta az ajtót maga után. Izgatott volt, és minél hamarabb vissza akart kerülni a Csatornára, de aztán mégsem siette el az előkészületeket, mert rájött, ha így tenne, hamarosan függővé válhatna. Szép lassan megágyazott, levette elegáns, fekete ruháját, és gondosan beakasztotta a szekrénybe. Gyöngysorát visszatette kis szarvasbőr szütyőjébe. A szandálját a beépített szekrény alján helyezte el. Aznap este nem viselt harisnyát. A melltartóját a fehérneműs fiókba süllyesztette. A bugyiját egy fehér műanyagzsákba zárta – azért hozta magával, hogy abban gyűjtse a szennyesét.

Átment a fürdőszobába, pisilt egyet, és kipróbálta a bidét. A testét mosó meleg víz jólesett neki. *Te jó ég, egyre jobban szeretem ezt a helyet!* – gondolta. Miután megtörölközött, megmosta a kezét, arcot és fogat mosott. Miután visszatért a hálószobába, felvette csipke-selyem hálóingét, amelyet takarosan kiterítve talált a

megvetett ágyon. A párnán heverő csokoládét áttette az éjjeliszekrényre, és bebújt a takaró alá. Fogta a távirányítót, megnyomta a falat nyitó gombot, és megvárta, hogy a lapos képernyős tévé feltűnjön mögötte. A kelleténél kissé tovább habozott mozdulatlanul. Az „A” gombot nyomja meg, és visszatérjen *A szépség és a szörnyeteg*-fantáziájához, vagy a „B”-t, azaz másik fantáziavilágot válasszon? Eszébe jutott *A rabszolgaság* című kedvenc regénye. Jól szórakozhatna, ha egy szultán rabszolgája lenne. Mindenképpen meg kell kérdeznie Norát, miként törölheti megunt fantáziáját.

Ám a szörnyeteg olyan izgalmas volt az elmúlt éjjel. Megnyomta az „A” gombot, és azonnal a sötét cellában találta magát kikötözve és meztelenül. Testét tüstént elöntötte a forróság és a vágy. A kis kamra ajtaja kinyílt, és a szörnyeteg lépett be rajta. Fáklyát vitt magával, amelyet a fali tartóban helyezett el. Odafordult Annie-hez, és ránézett. Kinyújtotta a kezét, és megtapogatta egyik mellét.

– Látom rajtad az embereim nyomait – szólalt meg. – Nem is látszanak olyan vészesnek, Anne úrhölgy.

– Azért küldted az embereidet, hogy fájdalmat okozzanak nekem? – kérdezte Annie.

Nagy kezével kétszer rácsapott Annie védtelen fenekére. – Engedélyt kell kérned, ha szólni kívánsz, Anne úrhölgy. – Aztán felsóhajtott. – Semmit sem tanultál az engedelmességről? Ám most az a kérdés, képes vagy-e a tanulásra.

– Szólhatok? – kérdezte Annie.

– „Szólhatok, *uram?”* – mordult rá a szörnyeteg, és ismét rácsapott a fenekére.

– Szólhatok, uram? – ismételte Annie készségesen, miután összerándult az ütéstől.

– Csak röviden, Anne úrhölgy – felelte a férfi.

– Te küldted azt a két embert? – kérdezte.

– Én – válaszolta a férfi.

– Szólhatok, uram? – kérdezte Annie újra.

– Kitűnő. Úgy látom, tanulsz – dicsérte meg. – Szólhatsz.

– Miért küldted őket? – tette fel újabb kérdését Annie.

– Meg kell tanulnod, Anne úrhölgy, hogy most én vagyok a tested és a lelked. Meg kell tanulnod a tökéletes engedelmességet,

hogy a kedvemre tégy vele. Azt teszek veled, amit csak akarok. Ha azt akarom, hogy az embereim kényeztessenek és megbasszanak, akkor rád küldöm őket, mert a tulajdonom vagy. Miután elvettem a szüzességedet, és megtanítottalak arra, miként tégy a kedvemre, akár meg is oszthatlak a barátaimmal, és ha képtelen vagy kivételes, mindent elsöprő szexre, akkor egyszerűen átadlak a katonáimnak, hogy kiéljék magukat rajtad. Mindig így tettem azokkal a fiatal nőkkel, akik a tulajdonomba kerültek, de csalódást okoztak nekem. Megértetted mindazt, amit mondtam neked, Anne úrhölgy?

– Igen, megértettem, uram – felelte Annie. *Istenem, milyen erős férfi! Arrogáns, de talán én megváltoztathatnám,* gondolta. Elképzelte a többi nőt, akik végül sírva fakadtak, mert nem tudtak megfelelni a férfi elvárásainak. Ő más lesz. Tanulni fog tőle, de erősnek is mutatja magát úgy, hogy ne dacoljon vele, és az ilyen hozzáállás biztos tetszeni fog neki.

A férfi arcán ismét megjelent a jól ismert félmosoly. – Azt már érted, hogy engedély nélkül nem beszélhetsz. Ez jó jel – mondta a szörnyeteg.

– Szólhatok, uram? – kérdezte Annie.

– Nem. Most csöndben akarom élvezni tested szépségét és arányosságát ebben a kamrában – válaszolta a szörnyeteg. Megragadta a láncot, és feljebb húzta Annie-t. – Azt hallottam, jó nagy a pinád, de szűk. Most meglátjuk, igazat beszéltek-e az embereim. – Belenyúlt ingzsebébe, és elővett belőle egy műfaszt.

Annie hallott már a műpéniszről, de még sohasem látott olyat. Tágra nyílt szemmel nézte. Kérdés formálódott az ajkán, végül azonban nem mondott semmit.

A szörnyeteg felfigyelt reakciójára, és elismerően biccentett. – Elefántcsontból készült, és az én teljesen felálló farkam pontos mása. Nem fogom betenni teljesen, mert nem akarlak túlságosan kitágítani, csak arra vagyok kíváncsi, képes vagy-e a farkam befogadására, de ha úgy döntök, hogy megbaszlak, nem fogok késlekedni vele. Nyisd ki a szád, és szopd, amíg előkészítelek. Meg kell tanulnod a faszszopást, mielőtt a szádba adom a valódit. A faszszopás nagy ügyességet igényel, Anne úrhölgy. Nagyon buja a szád, és elvárom, hogy jeleskedjen ebben a művészetben – mondta, és a műpéniszt beledugta a szájába.

Szinte már fájdalmasan feszítette a szája szélét, és alig kapott levegőt. Amikor pedig nekinyomódott torka hátsó falának, öklendezni kezdett. Végül azonban minden gond nélkül szopta az elefántcsont péniszt, és egyre jobban érezte a férfi ujjait, amelyek odalent a szeméremajkaival játszadoztak, ingerelték a csiklóját, végül benyomultak a vaginájába. Megvonaglott a férfi ujjai alatt, és egyre több gyönyört akart.

A férfi ismét elmosolyodott, és kegyetlenül kihúzta belőle az ujjait. Aztán szélesre tárt lábait a falhoz láncolta. – Mohó kis ribanc vagy, Anne úrhölgy – mondta a szörnyeteg, és az elefántcsont péniszt kihúzta a szájából, és dörzsölni kezdte vele lüktető csiklóját.

– Adhatok egy kis ízelítőt belőle, kis szukám, de nem sokat kaphatsz. – A műpénisz végét benyomta kissé a vaginájába.

Annie megremegett, és felnyögött a kínzó vágytól. Megvonaglott, hogy mélyebbre kerülhessen benne a műfasz, de nem tehetett semmit, mert a feszesre húzott láncok akadályozták.

A szörnyeteg elnevette magát. – Többre vágysz, Anne úrhölgy? Válaszolhatsz a kérdésemre. Többet akarsz?

– *Igen!* – nyögte ki Annie.

– Könyörögnöd kell nekem, kis szukám – mondta neki síri hangon. – *Könyörögj!*

– Kérlek, uram! Kérlek! – nyöszörögte Annie.

– Mire kérsz, Anne úrhölgy?

– Kérlek, adj többet belőle! – kérlelte Annie. – *Azt akarom, hogy megbassz!*

A férfi megsimogatta gesztenyebarna haját, miközben kissé mélyebbre dugta benne a műpéniszt. Aztán forgatni kezdte a vaginájában. – Most elég lesz ennyi – mondta neki, kihúzta belőle a műfaszt és eltette. – Az embereim azt mondják, háromujjnyi vagy, és úgy látom, rákaptál a faszra ma este. Nagyon jól fogok szórakozni veled az ágyban. Szépen haladsz az engedelmesség tanulásában, Anne úrhölgy. – Kiszabadította Annie lábát, aztán belenyúlt a nadrágjába, és elővette belőle a péniszét. Már úgy megduzzadt, hogy szorította a nadrágja, és kényelmetlennek érezte.

Annie tágra nyílt szemmel bámulta. Szája elkerekedett meglepetésében. Hatalmasnak látta, bár a férfi termete alapján ilyen méretet várt el tőle. Az emberek, akik odamentek hozzá a sötétben,

azt állították, hogy harminccentis, és valóban annyinak látszott. Nem tudta levenni róla a szemét. Az erő és a szépség jelképének tekintette.

– Ne bámulj! – mordult rá a szörnyeteg. – Vedd le a szemed a faszomról, ribanc! Nem adtam engedélyt arra, hogy nézhesd. – Meglegyintette az arcát, hogy nyomatékot adjon szavainak, aztán felsóhajtott. – Azt hiszem, korbácsolást érdemelsz a benned lakozó engedetlenség miatt, Anne úrhölgy.

– Akarlak téged – suttogta Annie vágyakozom Elképzelte a hatalmas péniszt a testében, és azt, miként sikoltozna a gyönyörtől, amikor elélvez, és szinte elájul a gyengeségtől.

– Na, tessék! Újabb kihágás, makrancos lány? – A falra erősített korbácsot levette a helyéről, és többször is lesújtott vele Annie-re. Addig ütlegelte, amíg ki nem vörösödött a feneke. Büntetés közben egyre nagyobbra duzzadt a pénisze, végül teljesen egyenesen állt ki a nadrágjából.

Annie továbbra sem tudta levenni a szemét róla, és inkább a kínzó vágytól nyögött, nem a korbácsütésektől. El sem tudta képzelni, hogy egy tortúra ilyen jóleső lehet. Minden pillanatát élvezte. Az a szenvedély, amely kettőjük között volt a férjével, a szerelmükből táplálkozott. Ez teljesen más volt. Ezt romlottnak, perverznek látta, ennek ellenére rettenetesen vágyott rá. *Istenem! Mennyi érzelmet nyomtam el magamban éveken át!*

– Ki kell elégítened, te ravasz kis szuka – mordult rá a szörnyeteg, amint meglazította a láncot, hogy Annie térdre ereszkedhessen. A durva szalma felsértette a bőrét. – Nyisd ki a szád, Anne úrhölgy, és szopj le. Addig csináld, amíg azt nem mondom, hogy elég.

Annie engedelmesen kinyitotta a száját, a férfi pedig az ajkai közé dugta a péniszét, miközben hátrahúzta a fitymáját. Annie szopni kezdte. Végignyalta egész hosszában. Nyelvével a makkját ingerelte. Az elefántcsont műfasznak köszönhetően már hozzászokott a vastagságához, de tövig nem tudta bekapni. Ennek ellenére jó mélyre leengedte a torkán. Azt kívánta, bárcsak szabad lenne a keze, hogy megérinthesse, de tudta, úgy is jól végzi a dolgát, mert a férfi mély hangon nyögött.

Hörögve dicsérte meg. – Ez az, kis szukám. Tudtam, hogy jól fogod végezni ezt a feladatot. Még nem vagy alkalmas a baszásra, mert még mindig nem tanúsítasz kellő engedelmességet, de úgy sejtem, már közel jársz hozzá. – Miközben a nő szopta, fejét ütemesen rányomta a farkára.

Aztán Annie érezte, hogy a férfi még jobban megmerevedik, és tudta, hogy hamarosan a szájába fog élvezni. Még intenzívebben szopta tovább, azután lenyelte a férfi sűrű ondóját, amely a szájába ömlött. Még akkor sem hagyta abba a szopást, miután mohón lenyelte az utolsó cseppet is.

A férfi hörögve húzta ki péniszét a szájából, és visszatette a nadrágjába. Azután megragadta a nő haját, felrántotta a fejét, és durván megcsókolta. Éreztette vele, hogy a tulajdonát képezi. Nyelvét mélyen a szájába dugta, és jó sokáig játszadozott benne Annie nyelvével. Annie mohón viszonozta a csókot. Több személyes érintkezést igényelt. A szörnyeteg is csak férfi volt, és hirtelen rádöbbent, hogy sikerült megszelídítenie, ahogy a lány tette a mesében. De először el kellett nyernie a bizalmát. A szörnyeteg elhúzódott tőle, és újra megfeszítette a láncot úgy, hogy a lába alig súrolja a földet. Aztán elment, és magával vitte a fáklyát.

Annie az aranyláncon lógott, és a fenekén, a vaginájján, a szájában ott érezte a szörnyeteg jelenlétét. Már az iskolában megtanulta, hogy az enyhe büntetés egyes esetekben növelheti a nemi örömöt. Ezt mindig is furcsának tartotta, mert ő és Nat között igazi szerelem volt, és csak arra volt szükségük, hogy kölcsönösen örömöt okozzanak egymásnak. Ennek ellenére el kellett ismernie, hogy élvezi a kínzást, és el is csodálkozott ezen. Azt is el kellett ismernie, hogy a szörnyeteg nem brutális. Kíváncsi lett, mi következik azután. Valahogy úgy érezte, hogy az éjszaka eseményei még nem értek véget. Alig múlhatott éjfél. Mi jöhet ezután? – tette fel a kérdést magában Annie.

Börtöne ajtaja váratlanul kinyílt, és gyorsan becsukódott. Annie érezte, hogy illatos szappanos szivaccsal lemossák a testét. Minden porcikáját lecsutakolták. Azután ráöntöttek egy vödör meleg vizet. Puha törülközővel szárazra dörzsölték a bőrét. Az ajtó újra kinyílt és becsukódott, és egy kistermetű alak közeledett felé. Annie nem tudta eldönteni, hogy az illető férfi vagy nő-e.

Azután legnagyobb meglepetésére a szörnyeteg visszatért. A fáklyát beletette a tartójába, majd belenyúlt a tunikájába, és elővett belőle egy drágakővel kirakott nyakörvet, és rácsatolta Annie-re. A puha selyemmel bélelt szerkezet pontosan illeszkedett a nyakára. Azután aranyláncot kapcsolt a nyakörvre. Leoldozta a bilincses láncról, és azt mondta: – Most velem jössz, Anne úrhölgy. Ha az elkövetkező egy órában, vagy még tovább engedelmes maradsz, kapsz egy saját szobát a várkastélyban, és nem jössz vissza a várbörtönbe. Ha azonban engedetlen leszel, nyilvánosan megkorbácsoltatlak, és visszajössz ide. Válaszolj a kérdésemre. Megértetted?

– Igen, uram – felelte Annie.

– Kitűnő, kis ribancom. Most gyere velem. – A szörnyeteg fogta a lánc végét, és elindult vele egy csigalépcsőn fölfelé.

Annie meztelenül lépkedett. Miután elhagyták a várbörtönt, Annie idegesen pillantgatott körbe a várkastély főfolyosóján, de az arra elhaladó szolgálók ügyet sem vetettek rá. Azután beléptek a nagyterembe, ahol durvának látszó férfiak ültek a kecskelábú asztaloknál, amelyeket egy magas emelvény körül helyeztek el. Amint az emelvény felé közeledtek, egyik-másik férfi belecsípett a fenekébe, vagy megtapogatta a mellét. A szörnyeteg nem törődött velük, Annie pedig igyekezett megőrizni önuralmát, és sietve követte parancsolóját, pedig megrémült kissé. *Bármikor véget vethetek ennek az egésznek*, gondolta.

– Az emelvényen fogsz ülni a székem mellett a lábamnál – mondta a szörnyeteg, amint odaértek a terem közepére.

Annie meglátott egy magas támlás, tölgyfa széket a főasztal mögött, és az utasításnak megfelelően engedelmesen elfoglalta a helyét. Legalább ott nem vizslathatták a mohó férfiszemek, és durva megjegyzéseik sem jutottak el odáig. Felszolgálták az ételt. Annie jól látta, hogy szolgálók tálakat, tálcákat tesznek a szörnyeteg elé. ő aranytányért és aranyserleget kapott, és a szörnyeteg megengedte neki, hogy térden állva egyen.

– Nyisd ki a szád – parancsolta neki időnként. Annie engedelmeskedett a parancsnak, és felemelte a fejét, hogy a férfi a szájába lökhessen egy-egy falatot. Az egyik alkalommal, amikor evésre nyitotta száját, a szörnyeteg valamilyen édes bort töltött bele.

Annie nagyon érzékinek érezte az italt. Miután befejezték az étkezést, és letakarították az asztalokat, a szörnyeteg felrántotta Annie-t, és az ölébe ültette, hogy szórakozottan játszadozhasson a mellével. Újra és újra bort töltött a szájába. Később beledugta ujjait a vaginájába, és addig ingerelte, amíg Annie nyöszörögni nem kezdett. Amikor kihúzta az ujjait, egyenként lenyalta őket. Összeakadt a tekintetük. – Finom vagy, Anne úrhölgy – mondta neki –, és igazán jól viselkedtél. Ma este tökéletes engedelmességről tettél tanúbizonyságot. Akarod, hogy megjutalmazzalak? Ezután minden további kérdésemre külön engedély nélkül válaszolhatsz.

– Igen, uram, megköszönném – felelte Annie szelíden.

– Akarod, hogy megbasszalak, Anne úrhölgy? – kérdezte. Még mindig rabul ejtette a nőt a tekintetével.

– Igen, uram.

– Itt az emelvényen mindenki szeme láttára? – kérdezte a férfi gonoszan vigyorogva.

– Ha ez neked örömöt okoz, akkor igen – felelte Annie, de ráébredt, hogy ő is pontosan azt akarja.

– Ha abban lelem az örömöm, megbaszhat a kapitányom is, miután végeztem veled? – folytatta a kérdezősködést a szörnyeteg.

– Igen, uram. Bármit kívánsz, én megteszem – mondta Annie.

– Tetszik nekem ez a feltétlen engedelmesség – szólt a szörnyeteg. – Már akkor tudtam, hogy nagyon okos vagy, amikor először megláttalak. Tudtam, hogy kedvemre formálhatlak. – Aztán felállította az öléből, és ráfektette a főasztalra. – Tárd szét a lábad, Anne úrhölgy – parancsolta neki, és miután megtette neki, felugrott az asztalra, és előkapta hatalmas, álló faszát.

Amikor meglátták az asztalon, morajlás hallatszott a teremben. A katonák odasereglettek az emelvényhez, hogy közelről láthassák az eseményeket.

Annie teste remegett az izgalomtól. Már alig várta, hogy a szörnyeteg pénisze belehatoljon. Úgy tűnt, mintha egész életében erre a vad szeretőre várt volna. Kitárta a karját. *A Csatorna bezár* – szólalt meg egy hang a fejében.

Ne! Ne! – kiáltott fel Annie némán. *Még ne! A fenébe is, ne most!* Ám a képzelet világa szertefoszlott, és semmit sem tehetett ellene. Csak tizenhat óra múlva térhetett vissza a szörnyeteghez. Ott

folytatódik majd a képzelgése, ahol abbamaradt? Megbassza őt a katonái előtt ott, a várkastély nagytermében? Az elmúlt éjjel ott folytatódtak az események, ahol előzőleg félbeszakadtak, ezért azt remélte, legközelebb is így lesz. Úgy kellett lennie. Azt akarta, hogy a szörnyeteg jól megdugja.

Szinte tüzelt a teste, ezért ledobta magáról a takarót. *Ó, istenem! Miért kellett így véget érnie? A* nemi vágy csaknem elemésztette. Felkelt, bement a fürdőszobába, hogy lezuhanyozzon. A hűvös víz jót tett neki. Bevett egy aszpirint, azután újra ágyba bújt. Reggel háromnegyed öt volt, ezért pihenni akart még egy kicsit. Nemsokára megérkezik Devyn, hogy felébressze. Annie becsukta a szemét.

Negyedik fejezet

Rosszul nézett ki, amikor Devyn megérkezett, hogy felébressze. A fiatalember azonnal észre is vette.

– Mintha keveset aludt volna – jegyezte meg aggodalmasan.

– Valóban nem sokat aludtam – ismerte el Annie.

– Most azonnal fel kell kelnem?

– Természetesen nem – mondta Devyn. – Megyek és idehívom Miss Buckley-t. Nagyon elcsigázottnak tűnik. Már csak az kellene, hogy a fődíj nyertese megbetegedjen itt nekünk. – Devyn sietve távozott a szobából, Annie pedig visszahanyatlott a párnára.

Nemsokára megérkezett Nora Buckley, aki feltétlenül látni akarta, mi a helyzet. – Menjen el a reggeliért, és hozza ide – utasította Devynt. – Nem szokott hozzá ehhez a nagy felhajtáshoz, és valószínűleg elfáradt. A kimerültség jeleit látom rajta. Szegény asszony.

– Nora bement a hálóba, és becsukta az ajtót maga után. Leült az ágy szélére, és megtapintotta Annie homlokát. Nyirkos volt, de lázat nem érzett rajta. – Úgy néz ki, mint akin átment egy teherautó – mondta ki Nora kereken. – Megmondaná, hogy miért?

Annie elpirult. – Ez olyan zavarba ejtő – válaszolta.

– Na, persze – mormogta Nora. – A fantáziavilágáról van szó, ugye?

Annie bólintott.

– Mi van vele? – kérdezte Nora.

– Azt fogja gondolni, hogy rémes vagyok – kezdte Annie. – Még soha nem fantáziáltam, és nem tudtam, mit nyomtam el magamban éveken át. – Aztán elmesélte, milyen világot kreált magának.

Amikor befejezte, Nora elmosolyodott, és azt mondta: – Te jó isten, maga nagyon rossz kislány, Annie Miller. Nem is gondoltam volna – ugratta.

– Tudtam, hogy rémes nőszemélynek fog találni – mondta Annie, és majdnem elsírta magát.

– Ó, szegény drágám – szólalt meg újra Nora, és megfogta a kezét. – Ez egyáltalán nem így van. A maga fantáziája még szelídnek is mondható egyesekéhez képest. Egyszerűen csak túl sokáig tartott a megaláztatása. Az kellene magának, hogy jól megdugják, és a Csatorna sajnos pont akkor zárt be, amikor végre megtörténhetett volna. Eltart egy darabig, amíg hozzászokunk a Csatornán belüli időzítéshez. Ma éjjel majd ott folytassa, ahol abbahagyta. Istenem, milyen finom kis folytatás lesz! Mondja el, milyen a maga szörnyetege, Annie.

– Emberi lény, de az arca egy részét selyem-bőr maszk takarja. Szerintem valamilyen forradást leplez. Nagyon magas és nagydarab férfi. A haja sötét. A szeme színét még nem láttam. Nora, miért találtam magamnak olyan történetet, amely ennyire megkínoz? – kérdezte Annie a másik asszonyt.

– Nem vagyok szakértő ebben – felelte Nora Buckley –, de szerintem magának bűntudata van azért, mert szeretkezni szeretne. A reálisan látó fele tudja, hogy már évek óta özvegy, de az érzelmi fele még mindig erősen ragaszkodik a férjéhez. Sajnos ő halott, maga azonban nagyon is eleven. Vannak szükségletei, amelyeket ki kell elégíteni, de van öt gyereke is, és nem akar rossz példát mutatni nekik. Ezért olyan jó dolog a Csatorna, Annie. Titokban elégítheti ki a szükségleteit. Senki sem tud róluk.

Annie bólintott. – Be kell vallanom, hogy nagyon élvezem – mondta halkan.

Kopogtattak a hálószoba ajtaján. Devyn érkezett meg a reggelivel. – Arra gondoltam, ez megfelelne – mondta vidáman.

– Tegye le az asztalra – utasította Nora –, aztán hozza ide Annie mai napra szóló programtervét.

– Visszafordult Annie-hez. – Megvárom, amíg megreggelizik, aztán még beszélgetünk egy kicsit. – Fogta a táblát, amelyet Devyn nyújtott oda neki. – Mit szólna egy kiadós sétához? – kérdezte. Annie bólintott. – Mit szólna egy kis vízitornához a medencében? A

vizet kellemes hőmérsékletűre melegítik. Aztán jöhetne egy kis masszázs Larsnál. Megmondom neki, hogy ma stressz ellen kezelje. Ma másfél órát, vagy annál is többet kellene töltenie nála. Minél hamarabb talpra kell állnia.

– Visszaadta a táblát Devynnek. – Készítse elő a programot, aztán várja meg Annie-t a nappaliban. Amikor kimegy, csukja be az ajtót. – Miután a fiatalember elment, Nora ismét Annie felé fordult. – Tudja, ágyba is viheti Devynt, ha úgy akarja. A személyi titkárok feladatainak egy része a vendégek szexuális igényeinek kielégítése is, ha úgy kívánják. A gyógyfürdő mindenre kiterjedő szolgáltatásokat nyújt.

– Hiszen még gyerek! – mondta Annie kissé megütközve.

– Most van szexuális teljesítőképessége csúcsán – felelte Nora –, és véletlenül tudom, hogy nagyon ügyesen bánik a faszával. Nincs azzal semmi baj, ha baszna vele is a fantáziái között.

– Azt hiszem, egyelőre a fantáziámnál maradok – válaszolta Annie. Aztán pajkosan kacsintva megjegyezte: – kíváncsi lennék, hogy Carole Kramer és Susie James kihasználja-e a gyógyfürdő mindenre kiterjedő szolgáltatásainak ezt az elemét.

Nora elnevette magát. – Ők nagyon hamar rájöttek erre a lehetőségre, és ki is használják, bár ezt nem tőlem hallotta. Na, gyerünk, keljen fel és egyen. Sokkal jobban fogja érezni magát, ebben biztos vagyok. – Kisegítette Annie-t az ágyból.

Annie valóban jobban érezte magát, miután megreggelizett, bár nem volt biztos benne, hogy a javulást az ételnek, vagy a Nora Buckley-val folytatott beszélgetésnek köszönheti-e. Egy órát töltött odakint az augusztusi napsütésben Elise Van der Veerrel és Susie James-szel sétálgatva. Kiderült, hogy a *Chic* fiatal riporternője elég kedves és szórakoztató nőszemély.

– Ez igazán kitűnő megbízatás a számomra – jegyezte meg. – Rendszerint az irodában végzem a munkámat, de amikor a szerkesztőm megtudta, hogy Carole Kramer a *Pampered Womantól* idejön, eldöntötte, hogy a *Chicnék* is kell egy fiatalabb újságíró szemszögéből megírt cikk.

– Hogyan részletezi majd a gyógyfürdő *összes* szolgáltatását? – kérdezte Elise Van der Veer ravaszul mosolyogva.

– Ó, vannak kódolt kifejezéseink minden eshetőségre – válaszolta Susie vigyorogva. – Az olvasóink pedig igen trendik.

Hogy a fenébe fogod kódolni azt, hogy a személyi titkár igény szerint baszik is? – tűnődött Annie.

Több hosszt úszott a gyógyfürdő medencéjében, azután csatlakozott a többiekhez, akik vízitornára készültek. A személyi titkárok víz alatti gyakorlatokat végeztettek velük. Annie nem tudta nem észrevenni, hogy Devynnek milyen jó segge van, és mennyire kidudorodik a farka. A torna után Larshoz mentek. Annie közel két órán át feküdt a masszázsasztalon, és el kellett ismernie, hogy a masszázs után a testének alfelében érzett fájdalom teljesen elmúlt. Halvány fogalma sem volt, hogy lehetett képes ilyen csodára, mindenesetre a csoda megtörtént. Amikor Annie köszönetet mondott neki, Lars csak bólintott. Kiadós alvást követően a többiekkel vacsorázott, és folyton az órájára pillantgatott. A többiek is így tettek.

– Ma este Audrey Hepburn egy csodálatos, régi filmjét, a *Reggeli Tiffanynál*t fogjuk levetíteni a társalgóban – jelentette be Nora Buckley, miután mindenki végzett azzal a mennyei desszerttel, amelyet tojásfehérjéből, keserűcsokoládéból édesítőszerrel készítettek.

Ám csak Carole Kramer és Elise Van der Veer örült láthatóan a programnak.

– Imádtam annak a korszaknak a ruháit – jegyezte meg Elise Van der Veer. – Olyan elegánsak és stílusosak voltak. Persze Hepburn csodálatos alakján minden jól mutatott. Ezek a mai, anorexiás lányok kacatokat hordanak.

– Még nem láttam ezt a filmet – mondta Carole Kramer.

– Pedig klasszikus – reagált Elise Van der Veer.

– Akkor talán én is maradok – szólalt meg Susie James.

Annie és a többi vendég azonban tétovázott egy darabig, aztán visszaszivárogtak a szobájukba, amikor az előcsarnok órája elütötte a nyolcat. Annie nem vesztegette az idejét vetkőzessél és fogmosással. Rávetette magát az ágyra, fogta a távirányítót, és megnyomta a „nyit/zár”, majd az „A” gombot. Azonnal izgalomba jött, amint meghallotta a katonák harsogását a nagyteremben. Széttárt lábbal a hátán feküdt, a szörnyeteg fölötte terpeszkedett, és

hatalmas fasza kiállt a nadrágjából. Olyan kegyetlenül nézett le rá, mintha a zsákmányát mérné fel.

– Húzzátok fel a térdét! – parancsolta. Két katona ugrott oda, megragadta a lábát, és felhúzta. Annie nemi szerve feltárult az emelvény körül tolongó férfiak előtt.

Annie szíve vadul dobogott a mellkasában. A szörnyeteg hirtelen elővarázsolt egy hegyes végű madártollat. Annie tudta, hogy először meg akarja kínozni, ezért tiltakozni próbált. – Ne! – kiáltotta. – Csak a tollat ne, uram! A tollat ne!

A férfiak röhögni kezdtek, amikor meghallották a kiáltását. – Csak adj neki vele, uram! – biztatták a szörnyeteget. – Csiklandozd meg vele, uram, hadd sikoltozzon!

A szörnyeteg letérdelt, és feltárta lüktető csiklóját. A tollat többször végighúzta szeméremajkai szélén, aztán megérintette vele a csiklója közepét.

Annie az ajkába harapott. Az volt a legkegyetlenebb kínzás, amikor megérintették teste legérzékenyebb pontját azzal a tollal. Hangosan kiáltozott, amikor a szörnyeteg egyre élénkebben forgatta rajta a madártollat. – Kérlek, kérlek! – könyörgött neki. – Könyörögve kérlek, hagyd abba, uram! Nem bírom tovább! – A klitoriális orgazmus felé közeledett, és gyorsan el is érte azt. Teste összerándult, a szeme becsukódott a gyönyörtől.

Ám amikor kíméletlenül belecsíptek a fenekébe, újra kinyitotta a szemét. – Nézz rám – mondta a szörnyeteg, amint tollával a vaginája nyílását ingerelte.

– Gyerünk, Anne úrhölgy, már csak egy kicsi van hátra. Bírd még egy kicsit. – Aztán a tollat belecsúsztatta a nyílásba, megforgatta benne, hogy csorogni kezdjen a nedve belőle. – Jó, nagyon jó – dicsérte a szörnyeteg, és előrébb lépett. – Húzzátok fel a lábát, emberek. Most elveszem a kereskedő lányának szüzességét.

– Vágd bele tövig, uram! – kiáltotta oda neki az egyik katona.

– Na, te kis ribanc, most majd megtudod, milyen a te urad valójában – mondta neki a szörnyeteg, és hozzádörzsölte makkját a vaginájához. Előrehajolt, és suttogni kezdett, hogy csak ő hallhassa. – Harcolj velem, Anne úrhölgy, hadd szórakozzanak a katonáim ma este.

– Ne! Ne! – sikoltotta Annie. – Nem kaphatsz meg, uram! Arról volt szó, hogy a gazdasszonyod leszek, nem pedig a szajhád! – Küzdeni kezdett azokkal a férfiakkal, akik a lábát húzták felfelé. – Elmegyek a királyig is! El én! – Annie próbálkozott azzal is, hogy megkarmolja, de abban a pozitúrában nem tudott hozzáférni a szörnyeteghez.

– Amikor az apád átadott nekem, tisztában volt a szándékaimmal – közölte vele a szörnyeteg. – Add meg magad nekem, és hagyd abba ezt a hülyeséget!

– Soha! Soha!

– Baszd meg! Baszd meg! – kiáltották a katonák kórusban.

A szörnyeteg beledugta makkját a vaginájába.

– Na, te kis szajha, most úgy istenigazából megbaszlak – mondta neki, és jó mélyen belenyomta a faszát.

Amikor szétszaggatta a kereskedő lányának szűzhártyáját, égő fájdalmat okozott a testében. Annie felsikoltott, a katonák pedig felhördültek. A szörnyeteg tövig belenyomta a farkát. Annie nyöszörgött, amint parányi jó érzés kezdett szétáradni a testében. A pénisz minden egyes mozdulata egyre jobban fokozta benne a gerjedelmet. Érezte, hogy a lüktető, vastag nemi szerv mélyre hatol benne. Annie ide-oda dobálta a fejét. A lábát tartó katonák vigyorogva nézték a jelenetet, és még a szájukat is megnyalták.

– Tegyétek a lábát a vállamra – hörögte a szörnyeteg –, és lépjetek hátra. – Elkapta Annie kezét, amikor észrevette, hogy meg akarja ütni, jó erősen összefogta a csuklóit, és a nő feje fölé emelte. – Született ribanc vagy – mondta neki, és a hangja elégedettségről árulkodott. – Most pedig eljuttatlak a csúcsra e faragatlan katonák előtt, Anne úrhölgy, de aztán jó pár fasz elszórakoztat még, mielőtt engedélyt adok neked a pihenésre.

– Azt nem teheted velem, uram! – kiáltotta. *Bármikor véget vethetek ennek az egésznek,* gondolta, de végül nem tette meg.

– A tulajdonom vagy, és bármit megtehetek veled – emlékeztette a szörnyeteg, és hirtelen megtalálta benne a nők legérzékenyebb pontját, és csaknem az őrületig fokozta vágyát. Megállás nélkül dolgozott a testében.

Hirtelen Annie úgy érezte, többé nem ura a testének. Rángások szaladtak végig rajta, szemével nem tudott fókuszálni, és olyan

gyönyör áradt szét benne, amilyet még sohasem érzett életében. Nyögött, nyöszörgött, és már majdnem elernyedt, amikor eszébe jutott, hogy meg kell szelídítenie a szörnyeteget, ezért megfeszítette vaginája izmait, és jól megszorította velük a férfi péniszét.

– Te szuka! – hörögte a szörnyeteg meglepetten.

– Velem kell tartanod, uram – mondta neki Annie.

– Ha te nem, akkor én sem!

A szörnyeteg egyre keményebben dugta, de Annie visszafogta magát, és jól megfeszítette vaginája izmait. Érezte a szörnyeteg erejét, amely hullámokban áradt szét benne, és gyönyörrel töltötte el minden porcikáját. Olyan csata volt ez, amelyben a férfinak kellett győznie, és Annie tudta, hogy meg kell adnia magát.

– Ó, istenem! – kiáltotta. – Ó! Ó! Ó! – Teste rángatózni kezdett, amint a szörnyeteg egyre vadabbul dugta. – Hagyd abba, uram! Könyörgök, uram! Ó! O! Ó!

– Aztán elájult.

Óriási hörgés közepette a szörnyeteg is elélvezett, és belelövellte ondóját Annie vaginájába. A katonák ismét kórusban zendítettek rá. – Szép munka volt!

Annie magához tért. Még mindig az asztalon feküdt. Szemével a szörnyeteget kereste. A férfi magas támlás székében ült. Amikor Annie tudata kitisztult, felfogta, hogy szörnyeteg kegyetlenül mosolyog rá.

– Jól végezted a dolgod, Anne úrhölgy, ezért magad választhatsz. Kettőt vagy hármat akarsz?

– Csak téged akarlak, uram – suttogta, és az asztal szélére mászott.

– Nem – mondta neki a férfi. – Ha nem választasz, majd én megteszem helyetted. Már megmondtam, hogy engedelmeskedned kell nekem, bármit is kérek tőled. Tágas, levegős szobát, szolgálót és ágyat kapsz, ha szófogadóan teljesíted a parancsaimat – mondta a szörnyeteg.

– Akkor a kettőt választom, uram – felelte Annie.

A szörnyeteg bólintott. – Kaspar és Rafe, ti, akik a lábát tartottátok. Megkóstolhatjátok Anne úrhölgyet, de úgy kell csinálnotok, ahogy én parancsolom.

– Igenis, uram! – felelte a két katona egyszerre.

– Kasper, azt hallottam, hogy szereted a seggeket. A katona vigyorogva bólintott.

– Akkor egyszerre fogjátok megbaszni. Te a seggét, Rafe pedig a pináját dugja – mondta a szörnyeteg. – Kezdjetek hozzá, és ha jól csináljátok, jutalmat kaptok.

A katonák elővették merev faszukat a nadrágjukból, és felmásztak az emelvényre, és maguk közé kapták Annie-t. Egy ideig a mellét és a fenekét simogatták, ingerelték. Rafe átvetette Annie egyik lábát a vállán, és a farkát belenyomta nedves vaginájába. Kaspar szétfeszítette a fenekét, és a végbeléhez rakta a makkját, aztán szép lassan behatolt a nyílásba.

Annie felüvöltött. Még sohasem érintette senki azon a helyen. Érezte, hogy a férfi merev pénisze ott lüktet a szűk alagútban. Durva kezével a mellét markolászta, és meghúzogatta, megcsipkedte a mellbimbóját. Rafe pedig energikusan mozgott előre-hátra, és szájával rátapadt Annie ajkára. Hörögve adott utasításokat a nőnek, hogy miként tehet még jobban a kedvére.

– Ez egy szajha! Istenem, milyen szűk vagy! Ráadásul forró és nedves is!

Annie mindkét faszt érezte magában – csak egy vékony hártya választotta el őket egymástól, amint élvezkedtek a testében. Végül mind a kettőt úgy megszorította, ahogy csak tudta, és a két férfi egyszerre ment el hörögve.

– Jól csináltad, kis szukám – dicsérte meg a szörnyeteg.

– Szólhatok, uram? – kérdezte Annie, és miután a férfi bólintott, azt mondta: – Örülök, hogy örömöt okoztam neked.

– Nagy reményeket fűzök hozzád, Anne úrhölgy – mondta. Aztán fogta a nyakörvre erősített láncot, és levitte az emelvényről. – Most elviszlek az új celládba – közölte vele, és különös mosoly kíséretében megérintette a szája sarkát.

Annie utánament, amint elindultak kifelé a nagyteremből. Egy torony csigalépcsőjén jártak. A torony legfelső szintjén állt egy ajtó, amely nem túl tágas, de kényelmes kamrába vezetett. A szörnyeteg lekapcsolta a láncot a nyakörvről. – A szoba most már a tied, Anne úrhölgy – mondta, és belökte a kamrába. – Fürödj meg, és pihenj. Majd visszajövök. Állj készen a szolgálatomra, amikor csak úgy kívánom. – Aztán rázárta az ajtót, és elment.

Annie körbenézett a kamrában. Két ólmozott üveges ablakot látott, közöttük kis kandallót, amelyben égett a tűz. A tűz elé tölgyfa kádat állítottak. Annie azonnal belemerült a vízbe, és jól lemosakodott. A férfiak bujaságának rettenetes szagát hamarosan rózsaillat váltotta fel a testén. Megtörülközött, és felmászott a nagy tölgyfa ágyra, amelyet faragott oszlopok tartottak. A mennyezetére tükröt erősítettek, és amikor felnézett, meglátta magát benne.

Alaposan megbámulta a kereskedő lányát. Bujának és érettnek látszott. Rámosolygott a tükörképére. A Csatorna csodát tett vele. Kétévi özvegység után egyszerre három férfival szeretkezett. Még jó, hogy ezektől a szexelésektől nem esik teherbe, nem kap semmilyen betegséget, és ami a legjobb, soha nem szereznek tudomást éjszakai életéről. A szörnyeteg a legérzékibb szerető volt, olyan, akire minden nő vágyott. Furcsa módon még a követelőzését és a parancsolgatását is megbocsátotta neki. De miért volt szüksége olyan nőre, akit megoszthat a katonáival? Amikor megérti ezt – és eljön annak is az ideje –, képes lesz arra, hogy megszelídítse a szörnyeteget.

Amikor váratlanul kulcs fordult a zárban, úgy döntött, alvást színlel.

– Valóban alszol? – kérdezte a férfi.

– Nem – válaszolta Annie, és kinyitotta a szemét.

– Jó. Ma úgy tartja kedvem, hogy még egyszer megkapjalak, Anne úrhölgy – mondta, és levette burgundi vörös selyemköpenyét, amely meztelen testét takarta.

– Szép tested van, uram – ismerte el Annie. Sovány, de izmos, magas férfi állt előtte. Széles válla és mellkasa keskeny derékban folytatódott. Amikor elfordult tőle, hogy bereteszelje az ajtót, megfigyelhette kemény seggét és hosszú, szőrös lábát. A melle is szőrös volt, de nem túlságosan. – A férfiak nem szépek – közölte Annie-vel.

– Te az vagy – mondta neki Annie halkan. – Mindig viselni fogod ezt a maszkot, uram?

– Nem tetszene neked, amit alatta látnál – felelte a szörnyeteg.

– Forradásos az arcod, uram? – találgatott Annie.

A férfi bólintott. – Nem akarlak elrémíteni, Anne úrhölgy.

– A tulajdonod vagyok, amint azt határozottan kijelentetted – folytatta Annie. – Változtatna valamit, ha én megrémülnék?

– Nem, valóban nem – felelte a férfi hűvösen –, de a férfinak meg kell őriznie a büszkeségét. Nincs szükségem senki sajnálatára, különösen egy nőére. – Annie keserűséget vélt felfedezni a szörnyeteg hangjában.

– Egy napon majd megmutatod nekem az arcod – szólalt meg Annie ismét. – Azért mutatod meg, mert belém fogsz szeretni.

A férfi otrombán nevetni kezdett. – Szajha – mondta. – Csak ámítod magad, persze ez engem szórakoztat. Itt foglak tartani saját magamnak, és többé nem adlak át az embereimnek. Nagyon csalódottak voltak, amikor értesültek a döntésemről. Különösen Kaspar és Rafe agyba-főbe dicsért téged. – Aztán összevont szemöldökkel nézett rá Annie-re. – Nem miattuk jöttél ide. – Ez megállapítás volt, nem kérdés.

– Nem miattuk – felelte Annie.

– Miért? – kérdezte a férfi.

– Azért, mert a szenvedélyem csak téged illet, uram – mondta.

– Okos válasz egy olyan ribanctól, amilyen te vagy.

– Ez az igazság, uram – felelte Annie nyugodtan.

A férfi felmászott mellé az ágyra, és magához vonta. Egyik ujjával megsimogatta az ajkát. – Tehetséges szád van – jegyezte meg.

– Ha megengeded, hogy kezelésbe vegyelek, akkor még nagyobb örömben részesítelek – ígérte mosolyogva.

– Rendben – mondta a szörnyeteg. – Megkapod az engedélyt.

Annie félrehúzta a takarót, és úgy helyezkedett el fölötte, hogy a feneke szembenézzen az arcával. Lehajolt, és kényeztetni kezdte a férfi hatalmas faszát. Hosszában nyalogatta, föl-le csúsztatta rajta a nyelvét. Hátrahúzta a fitymáját, és bevette a makkját a szájába. A nyelvét körben végigjáratta rajta, aztán finoman szopni kezdte. Érezte, hogy egyre nagyobbra duzzad a szájában. Annie elmosolyodott. Lejjebb csúszott, és a kezébe vette szőrös herezacskóját. Közel hajolt, és nyalogatni kezdte a golyóit. A férfi nyögdécselésére lett figyelmes. Kiengedte a szájából a heréjét, és ismét a péniszére összpontosított, amely már teljesen merevvé vált. A férfi magára akarta rántani a fejét, de kicsúszott a markolásából,

és odanyomta a szeméremdombját a szájához. – Nyalj és szopj engem, és amikor készen állok, meglovagollak.

– Kurva – morogta a szörnyeteg a szeméremajkai közé fúródva. – Ezért büntetést érdemelsz. – Azután csókolgatni, nyalogatni kezdte puha testrészét.

– Igen, uram – felelte Annie negédesen, és amikor érezte, hogy teljesen átnedvesedik, még lejjebb csúszott, és ráült a férfi merev faszára. Addig lovagolt rajta, amíg a férfi nyüszíteni nem kezdett. Hátulról teljes erőből megmarkolta a mellét. – Most el fogsz élvezni az én kedvemért – mondta neki Annie.

– Te pedig az én kedvemért – mondta neki a szörnyeteg, és átfordította a hátára. Azután úgy mozgott benne, akár a dugattyú. – A rabszolga azt hiszi, uralkodhat a gazdája fölött? – kérdezte, és újra és újra beledöfte farkát a testébe.

– Erősebben, uram! Mélyebbre hatolj, uram! – könyörgött Annie hangosan kiáltva. – Már közel járok hozzá! Olyan közel!

– Én is! – válaszolta a férfi, és teljesítette a kérését. Aztán kiáltozva élveztek el egyszerre.

A férfi nem hagyta egyedül, és Annie a karjában aludt el. Hónapok óta először volt elégedett és kielégült. Amikor Devyn felébresztette, meglepődött és összezavarodott egy pillanatra. Gyógyfürdőbeli lakosztályának ágyában feküdt, és még mindig az a ruha volt rajta, amelyet előző este viselt. Tudta, titkára úgy tesz, mintha nem venné észre. – így aludtam el – magyarázta esetlenül.

– Tegnap kemény napja volt – mondta Devyn. – Mit szólna, ha készítenék egy fürdőt?

Annie bólintott. – Ma rózsaillatút kérnék – közölte vele. Rájött, hogy rózsaillat lengi körül. A lapos tévét takaró fal összezárult. Tapogatózva kereste a távirányítót, és amikor nem találta, kihúzta az éjjeliszekrény fiókját – ott lapult. Ő tette oda? Nem emlékezett rá.

Az elkövetkező pár nap szinte elrepült. Minden kezelést kipróbált, amelyet a gyógyfürdő nyújtott vendégeinek. Különösen megszerette a súlyzózást és az állóképességét fejlesztő gyakorlatokat. Devyn volt az edzője. Azon a napon, amikor bokszkesztyűt húzott, és szembeállt a titkárával, aki puha anyaggal bevont célpontokat tartott a kezében, rádöbbent, mennyire dühös Nat halála miatt.

– Azt szeretném, Annie, ha olyan erősen ütné a célpontokat, amilyen erősen csak tudja. Gondoljon valami olyasmire, ami igazán dühíti, vagy dühítette egykor. Olyasmire, amin nem tudja túltenni magát, vagy olyasmire, amit nem mutathat ki a gyerekei miatt. Ez kardioedzés, de segít a harag legyőzésében is.

Kezdetben gyengén ütögette az elé tartott tárgyakat. Annie Miller azonban erős asszony volt. Sohasem hagyta, hogy bármi is az idegeire menjen. Nem tehette. A gyerekei érdekeit kellett szem előtt tartania.

– Ez így nem elég – pirított rá Devyn. – Ne mondja, hogy nem dühíti az, hogy özvegy lett, és a férje rossz anyagi körülmények között hagyta magára. Mondhatnám, önzőn viselkedett. Miért nem nézett a lába elé aznap? Úgy értem, ki az, aki egy hatalmas busz elé lép Londonban?

– Ez nem fair! – csattant fel Annie, és egyre erősebben ütlegelte a tárgyat, amelyet Devyn előtte mozgatott ide-oda.

– Biztos megakadt a szeme egy csinos, londoni lányon – kínozta tovább Devyn –, és arra gondolt, hogy fektethetné le.

– Maga nem ismerte Natet – kiáltotta Annie, és egyre mérgesebben csépelte a célpontot.

– Talán inkább maga nem ismerte őt, és a hangsúly a múlt időn van, Annie. A férje meghalt. Magára hagyta öt gyerekkel és szinte semmi mással. – Devyn kivédte az ütést, amelyet Annie egyenesen rá mért. – A feltartott tárgyra összpontosítson! – figyelmeztette a fiatalember.

Annie teljes erőből kezdte ütni a tárgyat, amelyet Devyn odatartott neki. Vadul csapkodott a kesztyűbe bújtatott öklével. Dühbe gurult. Most már igazán nem tudta féken tartani az indulatait. Nat elment. Meghalt egy ostoba balesetben, amelynek sohasem lett volna szabad bekövetkeznie, és ő már annyira belefáradt, hogy továbbvigye mindazt, amit együtt építettek fel. Belefáradt abba, hogy az apját hallgassa, aki újra és újra felhozta, ő megmondta, hogy Nat biztosítása nem lesz elég, ha baleset érné. Belefáradt abba, hogy elfogadja a rengeteg szívességet, amelyet Lizzie tett neki, még akkor is, ha jót akart vele. Belefáradt abba, hogy az anyja, akinek megvolt mindene és még annál is több, folyton az apja golfozása miatt panaszkodik. De legjobban abba fáradt bele, hogy mindig

kompromisszumokat kellett kötnie csak azért, hogy mindenki boldog legyen körülötte. Ő mikor számíthat végre a boldogságra? Kimerülten kapkodta a levegőt, majd elsírta magát.

Devyn lerántotta kezéről a kipárnázott célpontot, és magához húzta Annie-t. – Jézusom, Annie, úgy sajnálom, nem akartam felzaklatni – mondta, és átölelte.

– Nem … maga … miatt van – szipogta Annie. –Tényleg nem.

– Nem lett volna szabad ilyesmiket mondanom. A fenébe is, igazából nem ismerem sem magát, sem a helyzetét. Én csak azt szerettem volna, ha belead mindent ebbe az edzésbe.

Annie-nek még mindig potyogtak a könnyei, amikor nevetni kezdett. – Hát ezt sikerült is elérnie, Devyn – mondta. *Te jó ég, a mellkasán szipogok, és teljesen átáztattam a pólóját,* gondolta. Elhúzódott a fiatalembertől. – Sajnálom, hogy ilyen gyerekesen viselkedtem, de gondolkodásra késztetett, és igaza volt. Dühös voltam, és sohasem engedtem ki a mérgemet. Feláldoztam magam mindenkiért, csak magamért nem tettem semmit, csakhogy így kell tennünk, ha gyerekeink vannak.

– Maga szörnyen fiatal ahhoz, hogy öt gyereke legyen – jegyezte meg Devyn.

– Az egyikük pár hét múlva kezd a Princetonon – hívta fel a férfi figyelmét. Aztán nevetve így szólt:

– Akar még egy menetet, kisfiam? – Felemelte a kezét, és támadóállásba helyezkedett.

– Szerintem elég lesz mára az edzésből – felelte Devyn. – Tudom, hogy Egret Pointe-ban nem járhat majd edzőterembe, ezért arra kérem, vigye magával ezeket a felszereléseket, és gyakoroljon valamelyik gyerekével. Jót fog tenni magának.

– Van egy tizenéves lányom – jegyezte meg Annie. – Csak ő jöhet szóba, és valószínűleg mind a kettőnknek jót fog tenni.

Devyn elnevette magát, aztán bólintott. – Bárcsak én is gyakorolhattam volna az apámmal – mondta.

– Nem jön ki az apjával? – kérdezte Annie kíváncsian, amint a bokszkesztyűt lehúzta a kezéről.

– Jó kapcsolatban voltunk, sőt talán túlságosan jóban. Sok mindent csináltunk együtt, különösen azután, hogy anyám meghalt,

de aztán rájött, hogy elkényeztetett, és megpróbálta kijavítani a hibáját. A gazdagok igen különös emberek, Annie.

– Maguk gazdagok? – kérdezte Annie meglepetten. *Miért dolgozik itt gazdag létére?* – gondolta.

– Az apám volt gazdag, én nem. Hé, mit szólna egy kis frissen turmixolt gyümölcshöz?

Átmentek a bárba, amelyet az öbölre néző teraszon rendeztek be. *A görög építészeti stílus miatt olyan ez az egész, mintha nem is Egret Pointe-ban lenne,* gondolta Annie. – Sárgabarackot, zellert és talán egy kis sárgarépát kérek – mondta a pultosnak.

– Én sárgarépát és almát – szólt Devyn. Megitták a gyümölcslevet, és Devyn azt javasolta Annie-nek, sétáljanak egyet vacsora előtt.

– Maga miért nem gazdag? – folytatta Annie a kérdezősködést. – Meséljen a családjáról.

A gyógyfürdő gyönyörű kertjében sétálgattak. A levegőt kissé nehézzé tette az augusztus végi pára. Időnként egy-egy danaida szállt el mellettük, és nagy poszméhek keringtek a virágágyások körül. Nemsokára leértek a partra.

– Nos – kezdte Devyn –, apám első felesége akkor követett el öngyilkosságot, amikor a bátyám – valójában féltestvérem – nyolcéves volt. Egy év sem telt el, és apám megnősült. Elvette anyámat, aki a titkárnőjeként dolgozott. Hat hónappal később megszületett a fiuk. Igen, koraszülött voltam. Az emberek pletykáltak róluk. Anyám a halála előtt elmesélte, hogy négy éve dolgozott apámnak, amikor összejöttek, és Madelaine – az első felesége – életében semmi közük nem volt egymáshoz. Amikor teherbe esett, apám úgy döntött, hogy elveszi feleségül. Mindig is jó barátok voltak, és az emberek továbbra is pletykáltak róluk.

Anyám szép asszony volt, Madelaine nem igazán. Mindenki tudta, hogy apám a pénzéért és a kapcsolataiért vette el az első feleségét, de mindig is jó volt hozzá, és sohasem hozta kellemetlen helyzetbe. Mindenki úgy gondolta, hogy apám kilenc hónappal Madelaine halála után nősült meg, és a titkárnője már terhes volt, amikor elvette. Azt feltételezték, hogy apám viszonyt folytatott a titkárnőjével még az első felesége életében. Azután azt rebesgették, Madelaine azért lett öngyilkos, mert tudomást szerzett a viszonyról

és a terhességről. Senki sem számolt utána, hogy én Madelaine halála után tizenöt hónappal születtem.

– Szegény asszony – mondta együtt érzőn Annie.

– Anyám humorosan fogta fel az egész helyzetet – mondta Devyn. – Azt mondta, ha minden úgy történt volna, ahogy az emberek terjesztik, akkor annyi ideig lett volna terhes, mint egy elefánt.

– Biztos kedves asszony volt az édesanyja – jegyezte meg Annie.

– Az volt. Azt mondta, nem számít, hogy mit mondanak, vagy gondolnak róla, neki tiszta a lelkiismerete. Sajnos a bátyám, Philip fülébe is eljutott a szóbeszéd. Kilenc évvel idősebb, mint én, és sohasem tudta túltenni magát Madelaine halálán, és ráadásul ő talált rá a holttestére. Okolni akart valakit a haláláért, és meg is találta az illetőt, amikor terjedni kezdtek a pletykák.

– Mi történt? – kérdezte Annie. – Ne, várjon, ezt meg sem kellett volna kérdeznem.

– Ó, nem számít – válaszolta Devyn. – Alig hároméves voltam, amikor történt. A szüleim vacsoravendégeket hívtak. A nevelőnő levitt minket, hogy lefekvés előtt elköszönjünk mindenkitől. Nem emlékszem az incidensre, de apám azt mondta, mindenki nagy hűhót csapott miattam, és azt mondogatták, milyen remek gyerek a bátyám. Akkor Phillip bejelentette, hogy szeretnék mondani valamit. Mindenki rám nézett, és apám szerint én azt mondtam: „A mamám kurva.” Hatalmas csönd támadt, a nevelőnő elájult, apám tizenöt percen át élesztgette, mire végre magához tért. Apám megkérdezte, ki tanította ezt nekem, és én megmondtam, hogy Phillip volt az. Akkor anyám vitt fel az emeletre. Lefektetett, és visszament a vendégekhez. Apám a könyvtárba hívta Phillipet.

– A vacsora folytatódott? – kérdezte Annie, aki nem tudta leküzdeni a kíváncsiságát.

– Persze. A Scott család tagjairól minden lepereg. Mintha mi sem történt volna – felelte Devyn keserűen.

– Mi történt a bátyjával? – folytatta a kérdezősködést Annie. – Ja, és azzal a szegény nevelőnővel?

– Visszatért Angliába, és apám adott neki ajánlólevelet arra az esetre, ha továbbra is dolgozna. Azt mondta, tisztességes asszony volt, talán elkerülte a figyelmét valami, aminek nem lett volna

szabad. Ami pedig Phillipet illeti, két nappal később katonai iskolába küldték. Azután éveken át nem találkoztam vele. Apám nem engedte haza. Az iskolának volt egy nyári tábora is, és Phillip ott töltötte a szünidőt hat évig.

– És mi volt a helyzet máskor, például karácsonykor, húsvétkor?

– Az iskolában maradt – felelte Devyn. – Apám azt sem engedte meg neki, hogy a barátai házában töltse az ünnepeket. Anyámnak nem tetszett ez az egész. Csak egyszer vitatkozott apámmal erről, de a téma mindig terítékre került karácsonykor. Ő megbocsátott Phillipnek. Azt mondta, gyerek volt, és nem tudta, mit tesz. Apám másképpen gondolta. Szerinte Phillip minden hájjal megkent gyerek volt, és nagyon is jól tudta, mit csinál. Anyám három hónapos terhes volt második gyerekével, amikor ez az eset történt. Egy héttel később elvetélt. Apám Phillipet hibáztatta ezért is. Különösen azután, hogy az orvosok azt mondták, nem lehet többé gyereke.

– Milyen szomorú ez az egész – jegyezte meg Annie. – Mi történt a bátyjával?

– Nos, miután elvégezte a katonai iskolát, a Harvardra ment. Amíg az egyetemen tanult, nyaranta apám egyik érdekeltségében dolgozott. Az első nyáron hulladékot pakolt apám skóciai gyapjúüzemében, és a művezetőnél lakott. Annyi pénzt kapott, mint az üzem bármelyik munkása. A fizetése egy részét a művezetőnél hagyta a szállásért és a kosztért, a többit az egyetemre költhette. Anyám ragaszkodott hozzá, hogy évente egyszer apám vásároljon neki ruhákat és könyveket. A második nyáron Phillip apám egyik irodájában dolgozott. A főnöke olyannyira dicsérte a munkáját, hogy apám hosszú évek óta először mutatott érdeklődést iránta.

Először azt hitte, hogy az irodafőnök be akar nyalni neki. Amikor rájött, hogy Phillip valójában olyan, mint ő, valamivel jobban bánt vele. Anyám nem sokkal azután halt meg, hogy Phillip befejezte az egyetemet. Én még csak tizennégy voltam, és az incidens óta nem láttam – emlékezett Devyn.

– Így azután maguk is felvették a kapcsolatot – mondta Annie. – Akkor jól alakult minden.

– Nem egészen – folytatta Devyn. – Tudja, mi teljesen mások vagyunk. Phillip merev, érzéketlen és munkamániás. Apám azt mondta, inkább az anyja családjára ütött, nem a Scott famíliára. A

Scott család tagjai is keményen dolgoznak, de szeretnek szórakozni is. A tizenötödik születésnapomra apám fizetett nekem egy nagyon drága call girlért, így akkor tudtam meg, miről szól a szex. Először ő mutatta meg, mit kell tenni a nőkkel, aztán végignézte az első kísérletemet. Azt mondta, egész jól csináltam. Később mindig vele mentem én is, amikor szexelni akart.

Amikor tizennyolc éves lettem, a barátaimmal együtt meghívott a szigetére, és odahozott jó pár drága prostituáltat. Csodálatos hétvégét töltöttünk ott. Amíg jól tanultam, elnézte a hibáimat, és kényeztetett, mint mindig. Phillip tudott a dologról, és féltékeny volt rám. Nem számított, hogy apánk dicsérte az üzleti érzékét, Phillip teljesen ki akarta sajátítani.

Amikor végeztem a főiskolán, két évig jártam Európát hátizsákkal, és miután hazajöttem, belekóstoltam az üzleti életbe, de rájöttem, hogy az nem nekem való. Folyton elcsesztem mindent. Apám egyre ingerültebb lett, és inkább Phillipre támaszkodott. Amikor két évvel ezelőtt meghalt, egy kisebb összeget hagyott rám. Ahhoz nem elég, hogy nagy bajba kerüljek, de ahhoz igen, hogy legyen egy kis mellékes jövedelmem. Minden Phillipé lett: az érdekeltségei, a ház, a sziget. Phillip első dolga az volt, hogy kitegyen a házból. Aztán megpróbált megfosztani az örökségemtől, és amikor nem sikerült neki, azt mondta, többé nem akar látni.

– Ó, Devyn, úgy sajnálom – mondta Annie.

– Hé, ő a szemétláda, nem én – felelte Devyn. – Apám egyik barátja megsajnált. Ő ismeri Mr. Nicholast, és beajánlott ide a gyógyfürdőbe. Jól érzem magam itt, és szeretem azt, amit csinálok. Azt hiszem, megtaláltam a hivatásomat.

– Hány éves maga? – kérdezte Annie.

– Már kérdezte egyszer – felelte Devyn mosolyogva.

– Tudom, és maga kitért a kérdés elől. Na, hány éves?

– Harmincegy – válaszolta a férfi.

– Az lehetetlen! – kiáltott fel Annie meglepetésében. – Sokkal fiatalabbnak látszik.

– Biztos a gyerekes arcom miatt – magyarázta Devyn. – És az a legrosszabb, hogy hatvanéves koromban sem tudok majd szabadulni ettől az arctól. Azt mondják, ilyen maradok.

Annie elnevette magát. – A férfiak szerencsések. Mindig fiatalabbnak látszanak, mint a körülöttük legyeskedő nők. Ez nem fair! Az apjának is ilyen kisfiús arca volt?

– Nem. Én az anyámra ütöttem. Azt mondta, éppen az arca miatt jött be apámnak – emlékezett mosolyogva.

– Hogy hívták az anyját? – kérdezte Annie.

– Joannek – felelte Devyn. – Egy munkásosztálybeli, kedves lány egyszerű neve. Phillip anyja elegáns nevet kapott. A Madelaine biztos illett is hozzá. Gazdag ember egyetlen lánya volt. De túl sokat beszélek, és az a legrosszabb benne, hogy magamról fecsegek. Annie, holnap hazamegy, de addig kezelésbe vesszük a körmeit, az arcát, és Lars is megmasszírozza még utoljára. Azt szeretném, ha maradéktalanul kiélvezné az utolsó perceket.

– Igazság szerint nagyon hozzászoktam ehhez a luxushoz – ismerte el Annie. – Bár itt maradhatnék örökre.

– Ó, ha minden egyes napját itt töltené, akkor már nem lenne olyan különleges – figyelmeztette Devyn.

– Igaza van. Szerintem sem lenne az – helyeselt Annie. *Különben is egyéves előfizetésem van a Csatornára,* gondolta. *A szörnyeteg hazajön velem.*

– Már csaknem vacsoraidő van, és ez lesz a búcsúest – szólalt meg Devyn. – Minden fontos vendégünk távozik holnap. Hivatalosan szeptember első hétfője után nyitunk.

Elindultak a partról a szállodába. Kissé sósnak érezték a nedves levegőt. Fölöttük vijjogó sirályok szálldostak. Annie fehér selyemnadrágot és V nyakú, fekete pólót tartogatott az utolsó estére. Belemosolygott a tükörbe, amikor a türkizzel díszített karperecét a csuklójára csúsztatta. Mr. Eugene sűrű, gesztenyebarna hajával foglalatoskodott mögötte. Klasszikus frizurát készített neki.

– Fogytam valamennyit? – kérdezte Devynt. –Mintha vékonyabb lenne az arcom.

– A terv szerint csaknem négy kilót sikerült leadnia az elmúlt héten – felelte a férfi. – Mielőtt elmegy, megkapja tőlem az ajánlott és tiltott ételek listáját.

– Otthon azt eszem, amit a többiek – mondta Annie. – Öt gyerek mellett nincs lehetőség a diétázásra.

– Dehogy nincs – makacskodott Devyn. – Csak tartózkodjon a tésztáktól, a kenyértől és a cukortól. Szerintem a lányainak is tetszeni fog a sok saláta és sovány hús. A kisfiúnak adhat szénhidrátokat is. Ha jól emlékszem, a legidősebb fia elmegy otthonról. Szóval marad a kis Wills és a lányok. Meg tudja csinálni, Annie.

Devyn olyan pozitív, gondolta Annie. Elérte azt nála, hogy úgy érezze, mindenre képes. Mellette úgy érezte, hogy ő nem csak valakiknek az anyja. Nos, a fenébe is, személyi titkáraként az volt a dolga, hogy ő jól érezze magát. Nem is akart tőle többet, és másnap Hamupipőkének vissza kell térnie a hamujához.

A vacsora csodálatos volt. A két riporter már a hétvége után elutazott. A többiek egy asztalnál foglaltak helyet: Nora Buckley, Mrs. Van der Veer, Annie és még két különleges vendég. Egyikük J.P. Woods, az egyik városi kiadó igazgatója és egy szenátor felesége Washingtonból. Annie még egyikükkel sem érintkezett. A kiadó igazgatónőjét szinte első látásra rémesnek találta; kiderült, hogy a szenátor felesége ügyvéd, és mozgalmas életet él. Nora megengedte neki, hogy ott tartózkodjon a nyitást megelőző héten. A vacsoránál csak arról beszélt, hogy már alig várja, hogy hazaérjen, mert elő kell készítenie egy rendkívül nagy jelentőségű ügyet.

Nora meghívta a vendégek személyi titkárait is. A négy fiatalember jelenléte felélénkítette az asztalukat. A vacsora rákkoktéllal kezdődött. Azután kitűnő marhasültet, friss kukoricát, párolt zöldségeket, érett, nyers paradicsomot, desszertnek pedig szeletelt ananászt szolgáltak fel, amelyhez csokoládéöntetet is kínáltak. Mindenki kapott zöld teát és ásványvizet is.

Amint a vacsora a végéhez közeledett, Nora felállt. A beszélgetés abbamaradt. – Remélem, mindnyájan élvezték a gyógyfürdőben eltöltött hetet – kezdte. – Ha van valamilyen javaslatuk, mielőtt holnap délután elutaznak, kérem, töltsék ki azt a kérdőívet, amelyet a szobájukban találnak. Mr. Nicholas arra kért, köszönjem meg önöknek, hogy nyitás előtt vállalták a kísérleti nyúl szerepét. Örömmel osztom meg önökkel, hogy egy évre minden helyet lefoglaltak, és várólistát hoztunk létre lemondások esetére. Vacsora után kis zongorakoncerttel szórakoztatjuk önöket. Van Long játszik majd, aki a városi Belvoir Hotelből érkezett.

– Csodálatos! – lelkendezett Elise Van der Veer.

– Franklin és én hetente legalább egyszer meghallgatjuk, amikor a városban játszik. Hogy az ördögbe sikerült őt megszereznie? A nyarait New Hampshire-ben tölti.

– Ő és Mr. Nicholas régi ismerősök – mormogta Nora.

Átvonultak a nyitott teraszra, ahol a zongorista régi slágereket játszott. Mrs. Van der Veer és a személyi titkára táncra perdült. Van Long rámosolygott a hölgyre, és integetett is neki a zongorája mellől. A nő viszonozta az integetést.

– Nem táncolunk? – kérdezte Devyn Annie-t. Annie tétovázott egy darabig, de aztán derengeni kezdett neki, nem valószínű, hogy valaha is újra felkérik majd. Nos, talán akkor, amikor a gyerekei megházasodnak, és valamelyik fia eleget tesz e kötelezettségének.

– Miért ne? – mondta és felállt.

Meglepetésére Devyn bámulatos táncosnak bizonyult. Átkarolta, és máris siklottak a parketten. Megforgatta, megdöntötte, és Annie hamarosan nevetésre fakadt.

Annie igazán jól szórakozott. Rumbáztak, keringőztek, és amikor lassúzásra került sor, igazán jólesett neki a vékony, izmos férfi testének közelsége.

– Jólesik a közelsége – mondta Devyn Annie gondolatát visszhangozva.

– Maga túl fiatal – jegyezte meg Annie halkan.

– Hiányzom majd magának, Annie? – kérdezte a férfi suttogva.

– Ha időm engedi – felelte Annie. – Wills holnap érkezik, Nathaniel holnapután, azután a lányok is megjönnek. Pár nap múlva elkezdődik az iskola, és még be kell vásárolnunk. Szülői értekezletet is tartanak az iskola alsó és felső tagozatán és az óvodában is. Remélem, nem egyszerre.

– És mi a helyzet Annie-vel? – kérdezte Devyn.

– Amikor elmegyek a gyógyfürdőből, Annie bebújik a szekrénybe, és mamiként lép majd ki belőle – felelte. – Ez a hét hihetetlenül tetszett nekem, Devyn. Eddig még sohasem voltam távol a családomtól és a barátaimtól, és sohasem szántam egy kis időt sem kizárólag magamra. Minden percet élveztem itt, és mindig emlékezni fogok rá.

– Valahogy nem tartom igazságosnak ezt az egészet – mondta Devyn.

Annie elnevette magát. – Ki mondta magának, hogy az élet az, kisfiam? – tette fel a kérdést Annie, amint a zene elhalkult, és a vendégek tapsolni kezdtek Van Longnak.

Azután a vendégek szétszóródtak. Személyi titkáruk kíséretében tértek vissza a szobájukba.

– Megvan a holnapi programja – szólalt meg Devyn. – Nyolckor felébresztem. Megreggelizik, részt vesz az utolsó, szépítő kezelésen, megebédel, azután délután kettőkor megérkezik a limuzin, hogy hazavigye. – Kissé előrehajolt.

– Oké – felelte Annie. – Jó éjszakát, Devyn. – Gyorsan becsukta maga után lakosztálya ajtaját. Nem volt biztos benne, de nagyon úgy tűnt, hogy a férfi meg akarja csókolni. *Nahát!* Végül is egész jól ért véget a hét. Az ötgyerekes, negyvenvalahány éves anyát megkörnyékezte egy csinos, harmincegy éves fiatalember. Még mindig nem hitte el, hogy már harmincegy éves. Az a kisfiús arc nagyon becsapós volt. Talán Devyn úgy érezte, hogy legalább egyszer be kell próbálkoznia, mert nyilvánvaló, hogy a többi személyi titkár megtette.

Mi legyen a Csatornával? Ma este van kedvem hozzá? Talán átmegyek egy kis időre. Még nem próbálta ki, miként vessen véget a képzelgéseinek hamar, de azt tudta, hogy éjjel pihenésre lesz szüksége. Ám valószínűtlennek látszott, hogy egyhamar hozzáférhet a Csatornához, miután elmegy a szállodából. Amikor újra próbálkozik vele, melyik tévét használja? Négy gyereke lesz otthon, így óvatosnak kellett lennie. Igaz, az útmutatóban az áll, ha valaki rányitna a fantáziája kellős közepén, csak szemcsés képernyőt látna, mintha a vevő nem fogná a jelet. *Ennek ellenére nagyon körültekintőnek kell lennem,* gondolta Annie.

Úgy döntött, becsomagol, hogy másnap reggel ne kelljen vele foglakoznia. Azután megmosakodott, bebújt a hálóingjébe, és lefeküdt az ágyra. Fogta a távirányítót, megnyomta a „nyit/zár”, azután az „A” gombot. A fal szétnyílt, és feltűnt a sötét képernyő. Amikor a tévé világosodni kezdett, Annie ismét úgy érezte, hogy elsiklik valahová.

– Ó, ó, ó! – A szörnyeteg lába előtt találta magát.

– Ha legközelebb azt mondom, ne viselj ruhát az ágyban, akkor engedelmeskedned kell nekem, Anne úrhölgy – morogta a szörnyeteg, és többször lecsapott Annie csupasz fenekére. – A mindenit, te fehérnép, a szép, kerek segged pont arra való, hogy elpáholják.

– Futólag megsimogatta Annie feszes fenekét, folytatta az ütlegelést.

– De olyan hideg van éjjel! – tiltakozott Annie. – Ó! És te oly kegyetlen vagy, uram!

– Igen, az vagyok, de láthatóan még mindig nem fogadtad el, hogy én vagyok az urad és parancsolod, Anne úrhölgy.

– Már ég a fenekem, uram! – kiáltott fel Annie, és kihívóan vonaglott a keze alatt.

– És még jobban fog égni, amikor végzek veled, engedetlen úrhölgy – mondta neki a férfi, és még többször lecsapott rá. – Na, most már elég piros, te lány.

– Hirtelen felállt, magával rántotta Annie-t, és arccal lefelé az ágyra taszította. – Térdre, szajha! – parancsolta kegyetlenül.

– Ó, micsoda szörnyeteg vagy! – kiáltotta Annie, és úgy tett, mintha fájdalmában nyöszörögne, pedig az ütlegelés meg se kottyant neki. Igazából élvezte is. *Devynnek szép, kerek segge van*, gondolta. *Hogy tűrné az elfenekelést?*

– Egy másik férfira gondolsz – mondta a szörnyeteg Annie legnagyobb meglepetésére.

– Nem, dehogy, uram! – tiltakozott Annie siránkozva. Hogy a pokolba lát bele a fejébe?

– De igen, azt teszed, csakhogy egyáltalán nem számít. Egyedül csak én baszhatlak meg, és te egyedül csak az enyém vagy az egész világon, hacsak másképpen nem rendelkezem. – Hosszú farkát vaginája nyílásához illesztette, aztán megragadta Annie arcát, és mélyen behatolt a testébe.

Annie felsikoltott, amikor a hatalmas hímtag feszíteni kezdte belülről. A férfi mozdulatlan maradt a nő testébe zárva. Annie csöndesen várt. Egyre idegesebb lett, mert a férfi nem csinált semmit.

– Uram! – szólította meg halkan.

– Könyörögj, te képmutató kis szajha – mondta neki. – *Könyörögj!* – A hangja fenyegetővé és érdessé vált. Ujjait belemélyesztette a bőrébe.

– Kérlek, uram! *Kérlek!* – mondta Annie. *Istenem, hogy szeretem ezt a játékot!* – gondolta.

– *Mire* kérsz? – kérdezte a férfi.

– Kérlek, uram! – ismételte Annie.

– Mondd ki a szót, ribanc!

– Melyik szót? – folytatta a játékot.

A férfi felnevetett. – Mondd ki a szót, vagy odavetlek az embereimnek. Biztos vagyok benne, ők majd kimondatják veled.

– De az olyan illetlen szó – motyogta Annie.

– Mondd ki! – A hangja korbácsként csattant.

– Bassz meg! – kiáltotta Annie. – Ó, kérlek, uram! Bassz meg, ahogy csak tudsz! Nagy szükségem van rá! Már nem bírom baszás nélkül!

– Na, ilyen egy szófogadó leány – mondta a szörnyeteg, és egyre gyorsabban dugta. Addig folytatta, amíg Annie sikoltozni nem kezdett a gyönyörtől. Aztán a férfi hirtelen abbahagyta.

– Ne! – kiáltotta Annie. – Még ne hagyd abba, uram!

– Most nem okoz örömöt nekem, hogy orgazmushoz juttassalak, Anne úrhölgy – mondta neki. – Itt további fegyelmezésre van szükség. – Kihúzta belőle a faszát.

– Maradj úgy, ahogy vagy – parancsolta neki. Aztán elment, és hozott magával egy korbácsot. – Hajolj rá az összefont karodra – rendelkezett.

Annie azonnal engedelmeskedett, jól tudta, mi következik majd. A korbács nagyot csattant a bőrén. – Ó, istenem! – zokogta Annie. A szörnyeteg tízszer csapott le rá. Aztán beledugta péniszét a vaginájába, és kisvártatva együtt mentek el a gyönyörtől sikoltozva. Annie elismerte magában, hogy az orgazmus sokkal jobb volt a verés után.

A férfi ráomlott Annie testére, aztán egy kis idő múlva összeszedte magát, és ismét ráparancsolt. – Menj, hozz egy dézsa vizet, és fürdess meg. Még nem unom a társaságod. – Leroskadt a nagy ágyra.

Miután Annie engedelmesen teljesítette a férfi kívánságát, és bemászott az ágyba, a férfi karjai közé vetette magát, és azt mondta: – Fantázia vége? – A lakosztályában ébredt. *Na, úgy látom, működik,* gondolta. *Ha legközelebb előhívom ezt az álmot, sokkal jobb lesz a kezdet. Az* oldalára fordult. Határozottan fájt a feneke, és a vaginája is égett a sok baszástól. Annie nyugodtan aludt el.

Annie még Devyn érkezése előtt felébredt, és amíg az ébresztésére várt, újra átgondolta az előző éjszakát. Devyn elfenekelné? Majd otthon benyomja a „B” gombot, és kiderül. Égett az arca. *Te jó ég, mi történt velem?* – gondolta. *Hiszen ő még gyerek, igaz, azt mondta neki, hogy harmincegy éves.* Sokkal több volt annál, hogy liliomtiprást kövessen el vele. Jó segge volt, és a csomagjára sem lehetett egy szava sem – a medencénél jól megnézte magának. Két éve nem szeretkezett, és szexre kiéhezett, középkorú nő lett belőle.

Halkan kopogtak az ajtón, aztán Devyn mosolyogva lépett be a hálószobába. – Már ébren van. Gondolom, izgatottan várja a hazautazást – mondta.

– Igen – felelte Annie. – Persze, hogy izgatott vagyok. Mi van ma reggelire?

Ötödik fejezet

Megkértem a sofőrt, hogy várjon pár percet – mondta Nora Buckley, amint Annie megérkezett az előcsarnokba. – Szeretnék beszélni magával. Van egy kis ideje?

Annie bólintott. Észrevette, hogy Mrs. Van der Veer belecsúsztat valamit a személyi titkára kezébe búcsúzkodás közben. Azt is látta, hogy a fiatalember köszönetet mond, és az idősebb asszony jól megmarkolja a fiú fenekét. – Adjak Devynnek borravalót? – suttogta Nórának.

– Normális esetben illene, de maga a fődíjunk nyertese, így a hónap végén a vállalat őt is megjutalmazza, amiért olyan gondosan bánt magával. Tudom, hogy jól végezte a munkáját, maga szinte ragyog. Egy héttel ezelőtt nagyon kimerültnek látszott. Menjünk be az irodámba, Annie. – Egy kis fogadóhelyiségen át bementek a tágas és világos irodába, amelyet finom, 17. és 18. századi antik tárgyakkal rendeztek be. Vastag, fehér szőnyegen lépkedtek. Az ízléses ülőbútorokat mintás, krémszínű szövet borította. A hatalmas, mahagóni íróasztal előtt egy sötétzöld bársonnyal bevont, rózsafa szék állt. – Üljön le – mutatott rá Nora a székre. – Élvezte az elmúlt hetet?

– Elmondhatatlanul! Ha annyi pénzem lenne, mint Elise Van der Veernek, minden hónapban itt töltenék egy hetet – válaszolta Annie Nórának.

– Mit szólna ahhoz, ha minden héten itt tölthetne pár napot ezután örökre? – kérdezte Nora sejtelmesen mosolyogva.

– Tessék? – Annie kissé komikus arcot vágott.

– Mr. Nicholasnak tetszett az a néhány javaslata, amelyeket közvetlenül az érkezése után vetett fel. Különösen a gyógyfürdős

termékeket árusító, kis üzlet megnyitásának ötlete tetszett neki. Állást ajánl magának a Csatorna Vállalatnál, Annie.

– Nekem? Állást itt? És mit csinálnék? – hökkent meg Annie. – Nincs semmilyen üzleti tapasztalatom. Az apám irodájában dolgoztam rövid egy évig, és nem igazán szereztem nagy gyakorlatot, Nora. Ráadásul nagy családról kell gondoskodnom.

– Nekem sem volt gyakorlatom, amikor a férjem meghalt, mégis elmentem dolgozni – mondta Nora –, és a régiségbolt tulajdonosa hajlandó volt arra, hogy betanítson. A vállalat is megteszi ezt, ha elfogadja az ajánlatot. Azt szeretnénk, ha maga vezetné az ajándéküzletet, amelyet az előcsarnok mellett nyitnánk. A betanulás alatt is kapna fizetést. Fedezzük a maga és családtagjai egészségbiztosítását, és nyugdíjalapot is nyitunk magának. Fél kilenctől fél háromig dolgozna munkanapokon, így a gyerekeit is elhozhatná az iskolából.

– Heti ötször hat óra? Még én is tudom, hogy a törvények szerint ez részmunkaidős állásnak számít. Ennek ellenére ilyen sok mindent kínálnak érte?

– Mr. Nicholas szerint magában nagy lehetőségek rejlenek, Annie – mondta Nora Buckley. – Úgy gondolja, magasabbra is kerülhetne a ranglétrán. Úgy néz ki, fel kell vennem egy igazgatóhelyettest, és pár év múlva más helyre küld a vállalat. Szóval maga még a gyógyfürdő vezetője is lehet.

Annie nagyot nyelt. Már-már azt mondta, nem eléggé talpraesett ahhoz, hogy egy ilyen intézményt vezessen, de meggondolta magát. *Miért ne?* Igen, csak alantas munkákat végzett, amikor az apjánál dolgozott, de emlékezett, milyen gyorsan beletanult az üzletbe. Az apja még azt is mondta neki, mielőtt férjhez ment, ha nála maradna, akkor előléptetné. Természetesen elutasította, mert családot akart alapítani Nattel. Talán még nem épült le az agya, és képes arra, hogy tanuljon. Ott pedig hajlandóak voltak arra, hogy tanítsák.

– Ja, természetesen a cég alkalmazottjaként a gyógyfürdő minden létesítményét ingyen használhatja, amikor csak kedve tartja – mormogta Nora.

– Ha el is fogadom az ajánlatot, csak később tudnék kezdeni – közölte Annie. – Nathaniel egyetemre készül. Will most kezd majd az óvodában, és a lányokat is el kell rendeznem.

– Mit szólna szeptember huszonkilencedikéhez? – kérdezte Nora. – Jó lenne, ha mindent elrendezne addig.

– Kaphatnék pár nap gondolkodási időt? – kérdezte Annie. El kellene fogadnia. Mindenképpen. Miért ilyen ijedős? Úgyis el fogja fogadni.

– Természetesen – mondta Nora. – Szeptember első hétfője után szeretném tudni a válaszát, rendben?

– Rendben – felelte Annie.

– Nem kérdezte, mennyit fizetnénk magának – jegyezte meg Nora mosolyogva.

– Valóban nem – ismerte el Annie. – Nem szoktam hozzá az ilyesmihez.

– Kezdetnek negyvenezret kapna – mondta Nora.

– Dollárt? Negyvenezer dollárt egy kis üzlet vezetéséért? – hüledezett Annie.

– Nem olcsó az élet ezen a környéken – jegyezte meg Nora. – Ha kiváló képességű embereket akarunk megszerezni, akkor jól meg kell fizetnünk őket. Tudja, hogy mennyit keresnek a személyi titkárok? Százezer dollárt, és ehhez hozzájön még pár ezer borravalóban. Ha ez a gyógyfürdő sikeres lesz, akkor Mr. Nicholas nyit még egyet délnyugaton.

– Nahát! – Annie alig kapott levegőt.

– Bizony, bizony – mondta Nora nevetve. Felállt, és kezet nyújtott neki. – Viszlát, Annie Miller. Pár nap múlva hívjon fel. Remélem, csatlakozik hozzánk.

Annie kezet rázott Norával. – Hívom – mondta, majd sarkon fordult, és elindult kifelé az előcsarnokba, ahol Devyn várt rá, hogy elbúcsúzzon tőle.

– Vigyázzon magára, Annie – mondta neki, amint besegítette a fehér limuzinba.

– Maga is – felelte Annie. – Talán hamarosan újra találkozunk.

– Remélem! – mondta Devyn mosolyogva, és becsukta a kocsi ajtaját.

Annie hátradőlt a bőrülésen, amint az autó eltávolodott az oszlopcsarnoktól, és a fasoron át elindult a főút felé. Hihetetlen hét állt mögötte, és a szíve mélyén tudta, hogy el fogja fogadni az állást, amelyet Nora Buckley kínált fel neki. Az ég küldte ezt a lehetőséget.

Igen, megbeszéli majd az apjával és Lizzie-vel, de mindenképpen el fogja fogadni az állást.

Hála istennek a húga lehetővé tette, hogy Nathaniel elkezdje a Princetont. Amy valószínűleg nem jut be az Ivyba, hacsak nem változik meg gyökeresen. Az ikrek később kerülnek sorra, de ha sikerül előrelépnie a Csatorna Vállalatnál, majd maga egyengeti az útjukat. Ami pedig a kis Willst illeti, ki tudja, mi lesz belőle. Ő még mindig középiskolás lesz, amikor az ikrek már elvégezték a főiskolát. Ezzel a jó állással végre lélegzethez juthat.

Nat nagyon büszke lenne rá, és amikor erre gondolt, Annie ráébredt, hogy a gyász véget ért. Most már készen állt arra, hogy folytassa az életét, igen, egészen izgatott lett, amikor rájött, hogy van saját élete! Érezte, hogy a kocsi megáll. Legnagyobb meglepetésére az apja várt rá mosolyogva. A sofőr kisegítette a kocsiból, és a lépcsőre tette a bőröndjét. Megköszönte a borravalót, amelyet Bill Bradford adott neki, és elköszönt tőlük.

– Apa, micsoda kellemes meglepetés! – mondta Annie, amint elindultak a bejárathoz. – Nem golfozol?

– A klubban nyári bajnokságot tartanak. Én majd csak jövőre indulok – felelte. – Na, milyen volt a heted, kislányom?

– Elképesztő, és nem fogod elhinni, mi történt. Állást ajánlottak ott, apa. Egy igazi állást. El fogom fogadni. Már unom, hogy a fogamhoz kell vernem a garast, és Lizzie-re kell támaszkodnom. Tudom, hogy jó szándék vezérli, de elég volt belőle.

– Ez jó hír, kislányom – mondta az apja –, de mi lesz a gyerekekkel?

– Az munkabeosztásom lehetővé teszi majd, hogy reggel elvigyem őket az iskolába, és délután értük menjek – válaszolta Annie lelkesen.

– Szóval részmunkaidős állás – jegyezte meg Bill Bradford.

– Ez csak a kezdet. Miss Buckley, a gyógyfürdő igazgatója szerint Mr. Nicholas megadja nekem az előrelépés lehetőségét.

– Ki az a Mr. Nicholas?

– A Csatorna Vállalat főigazgatója – mondta Annie. – Ő nyitotta meg a gyógyfürdőt. Nagyon kedves ember, apa. Olyan korú lehet, mint te. Rendkívül udvarias, és egy kis brit akcentussal beszél. A gyógyfürdő pedig egyszerűen csodálatos. El sem tudtam képzelni,

hogy ilyen luxus is létezik. Nos, talán el tudtam képzelni, de eszembe sem jutott volna, hogy egyszer én is a részese lehetek. Összeismerkedtem az egyik vendéggel, Elise Van der Veerrel. Rendkívül talpraesett, idősebb hölgy.

– Az a talpraesett, idősebb hölgy a Van der Veer Gyémánt tulajdonosa – jegyezte meg Annie apja. – Ki sem lehet mondani, annyit ér a vállalata. Úgy látom, kislányom, jó körökben keresel barátokat. Van még valaki, akiről tudnom kellene? – kérdezte vigyorogva.

– Volt ott még pár újságíró, akiket azért hívtak meg, hogy írjanak a szállodáról, a többiek olyan névtelenek voltak, mint én. A gyógyfürdő csak a jövő hét végén nyit hivatalosan.

– És mit fogsz ott csinálni? – kérdezte az apja.

– Egy kis ajándékboltot fogok vezetni – felelte Annie. – Megmondtam nekik, hogy még sohasem foglalkoztam hasonlóval, ők azt felelték, betanítanak, és a tanulás idejére is adnak fizetést. Az egész család egészségbiztosítását fedezik.

– Ez nagyvonalúságra vall – tűnődött Bill Bradford. – Csak nők járhatnak oda, ugye?

– Így igaz. A gyógyfürdő vendégei kizárólag hölgyek lehetnek. Minden vendég mellé rendelnek egy személyi titkárt, aki a napi programjukat irányítja, és gondoskodik arról, hogy ott tartózkodásuk alatt minden simán menjen. Tényleg csodálatos volt! Ó, azok a lehetőségek! A Csatorna Vállalat alkalmazottjaként ingyen használhatom a létesítményeket.

– Tökéletes lehetőségnek látszik, szívem. Figyelj, Nathaniel gépe késik. Csak este nyolcra ér ide. Majd én kimegyek érte a repülőtérre.

– Ó, apa, azt megköszönöm! Meghívnálak vacsorára, csakhogy semmi sincs itthon. El kell mennem bevásárolni – mondta Annie.

– Majd holnap bevásárolsz – közölte vele az apja.

– Ma este a klubban vacsorázunk, kislányom.

Amíg Annie kicsomagolta a bőröndjét, az apja várt rá. Azután elhajtottak az Egret Pointe-i Country Clubba, és a teraszon üldögéltek egy ital mellett addig, amíg ki nem nyitott az étterem. A klub pultosa keverte a legfinomabb daiquiriket a környéken, és Annie mindegyik változatát szerette, de csak egyet ivott. Négy kilót

fogyott, és nem akarta újra magára szedni. Marhaszeletet és salátát rendelt – krumpli nélkül.

– De hiszen annyira szereted a klub csőben sült, töltött burgonyáját! – jegyezte meg az apja csodálkozva.

– A burgonya rossz szénhidrát – válaszolta Annie.

– A daiquiri is az lett.

– Fogytál a gyógyfürdőben? – kérdezte a férfi.

– Igen, és nem szeretnék újra meghízni – felelte Annie.

– Én mindig is normális testsúlyúnak láttalak – mondta Bill Bradford legidősebb lányának.

– Köszönöm, apa, de nem kérek krumplit. Elég szénhidrát volt az italban.

Evés közben megtudta, hogy az anyja beleszeretett Toscanába.

– Jövő augusztusban ki akarja venni azt a villát, ahol most laktak, de csak kettőnknek – mondta Bill Bradford. – Közöltem vele, csak rajta. Azt nem mondtam meg neki, hogy szilveszter után Arizonába megyünk. Vettem egy kis lakást Phoenix közelében egy golfpályán.

– Látatlanban? – kérdezte Annie meglepetten.

– Dehogy. Elmentem oda pár napra, amíg te a gyógyfürdőben voltál. A klubban meséltek róla. Anyád mindig a mobilomon keres, nem a vezetékesen, mert „sohasem tudhatja, hol vagyok éppen” – mondta a férfi vihogva.

– Anya mérges lesz – figyelmeztette Annie.

– Szerintem nem – felelte az apja. – Van ott egy nagy klubház, és a környék lakói olyan vén tyúkok, mint anyád. A városba járnak balettre, koncertre, múzeumba. Sokkal többet szórakozhat ott jövőre, mint itt, Egret Pointe-ban, és a kezdeti zsörtölődés után, szeme előtt tartva, hogy augusztusban Olaszországba utazunk, meg fog enyhülni, kislányom. Desszertet?

– Van friss gyümölcsük? – kérdezte a pincért Annie.

– Dinnyénk és eprünk van, Mrs. Miller. Hozzak önnek?

– Igen, köszönöm.

– Nekem meg hozzon abból a finom almás pitéből – mondta az apja. – Tegyenek rá egy kanál vaníliafagylaltot, és kérek egy kávét is. Jó erősét, ne koffeinmentest.

– Igen, uram. Kávét, Mrs. Miller?

– Nem kérek. Jól megleszek a vizemmel – mondta neki Annie.

– Diétázni fogsz életed hátralévő részében? – kérdezte az apja.

– Nem, de körültekintően fogok étkezni a gyerekekkel együtt. Az ikrek kezdtek kigömbölyödni, bár úgy gondolom, a táborban fogytak valamennyit, annak ellenére, milyen finoman főznek ott. Legalábbis én így emlékszem. – Annie elnevette magát. – Palacsinta, főtt kukorica meg húspogácsa. Már alig várom, hogy lássam őket. Nem sok mindent tudtam kihámozni a leveleikből.

– Pont olyanok, amilyenek ti voltatok Lizzie-vel – mondta Bili nevetve.

Miután megvacsoráztak, Bill hazavitte Annie-t, és kiment a repülőtérre Nathaniel elé. Annie bekukkantott a kamrába, és mivel valóban nem talált semmi ehetőt, felhívta a helyi pizzázót, és rendelt egy sajtos pizzát, hogy a fiának legyen némi harapnivalója, amikor megérkezik. Készített egy kis salátát hozzá. Amikor megérkezett a pizza, betette a sütőbe, hogy melegen tartsa. Kevéssel kilenc után meghallotta, hogy apja kocsija rákanyarodik a felhajtóra, ezért kirohant az ajtóhoz, hogy üdvözölje legidősebb fiát.

– Anya! – Felkapta az anyját, és körbefordult vele.

– Úgy látom, nagyot nőttél! – visította Annie. – De hát nem nőhettél. Csak pizza van itthon, most rendeltem, mert nem találtam semmit a kamrában. Én is nemrég érkeztem haza. Minden csupa por. Még az állatorvoshoz sem tudtam elmenni a vadócokért.

– Szia, nővérkém! – Lizzie állt az ajtóban.

– Azt hittem, egyenesen a városba mész – mondta Annie, és átölelte a húgát.

– Amikor kiderült, hogy késve indulunk Rómából, úgy döntöttem, hogy beülök a tragacsba az unokaöcsém mellé, és csak holnap megyek haza.

– Hol van anya? – kérdezte Annie.

– Kint a kocsiban apával. Integess neki. Éppen most beszélnek az arizonai lakásról. Még zaklatott egy kicsit – mondta Lizzie vihogva.

Miután Annie integetett az anyjának, Bili lekanyarodott a felhajtóról, és elhajtott.

– Hé, te gyerek, hagyj nekem is abból a pizzából! – szólt oda Lizzie Nathanielnek, aki egy hatalmas szeletet tömött éppen magába. – Már ettünk a gépen, de az órákkal ezelőtt volt. Mindent hallani akarok a gyógyfürdőről. Ugye szép?

– Olyan csodálatos, hogy nincs is szó rá – mondta Annie a húgának.

– Most már teljesen bejáratos vagy a Csatornára? – kérdezte Lizzie ravaszul kacsintva.

– Ne a gyerek előtt – kuncogta Annie. – Várjuk meg, amíg Nathaniel elmegy aludni, és aztán mindent elmesélek.

– Ezt úgy érted, gyakorlatias nővérem, hogy sikerült kreálnod magadnak egy fantáziát? Azt hiszem, igazán büszke lehetek rád – hacsak nem valami otthonos és kertészkedős dologról van szó – mondta Lizzie szinte suttogva.

– Még akkor sem tetszene, ha az építőmunkáson csak egy szerszámos öv, a kertészen pedig csak egy kötény lenne? – ugratta Annie Lizzie-t. *Hm, ez is egy lehetőség,* gondolta. *Miért nem jutott eszembe korábban?*

Lizzie-nek elakadt a lélegzete. – Szóval vannak ötleteid! Hé, kölyök, mit mondtam? Nekem is hagyj abból a pizzából!

– Két szeletet kapsz, *Zia Elisabetta* – felelte Nathaniel vigyorogva. – Kösz, anya! Nem baj, ha most lefekszem? Még olasz idő szerint élek, és teljesen ki vagyok ütve.

– Kérek egy puszit – mondta Annie, és megölelte a fiát. – Majd holnap beszélünk. Jó éjt, szívem.

– Beszélj! – követelte Lizzie, amint a hálószoba ajtaja becsukódott odafent.

– Menjünk át a dolgozószobába, hogy bezárhassam az ajtót – mondta Annie a húgának.

Miután letelepedtek a másik szobában, Lizzie hozzálátott a pizzájához, Annie pedig mesélni kezdett a gyógyfürdőről.

– Jóképű volt a személyi titkárod? – kérdezte Lizzie.

– Hatalmas mellizmok, szép segg – felelte Annie. Lizzie-nek elakadt a lélegzete. – Már nem gyászolsz tovább! – kiáltott fel.

Annie bólintott. – Úgy van. Nat szerette az életet, és ő is azt szeretné, ha folytatnám az enyémet. Hirtelen ráébredtem, hogy meg tudom tenni. Most pedig mesélek neked a fantáziavilágomról. Emlékszel, melyik volt a kedvenc mesém, amikor gyerekkorunkban a nagyi felolvasott nekünk?

Lizzie elgondolkodott, aztán eszébe jutott. – *A szépség és a szörnyeteg,* ugye? Te jó ég! Na, az aztán igazán szép történet – mondta kiábrándító hangon.

Annie elnevette magát. – De nem a szörnyeteg szép benne – mondta. – Tényleg szörnyeteg. – Aztán részletesen beszámolt arról, hogyan élte meg a vágyait. Jól szórakozott a húga arckifejezésének változásain: először hitetlenkedve, aztán elképedve, végül áhítatosan nézett rá. – Amikor utoljára eljöttem tőle, szépen megmostam a farkát meg a golyóit és az én testrészeimet is.

– Tényleg harminccentis farka van? – kérdezte Lizzie.

– Nem volt mérőszalagom, így nem lehetek biztos benne, de sokkal nagyobb Naténél. Az övét megmértük egyszer. Tizennyolc centis volt. A szörnyetegé jóval hosszabb, lehet akár harminccentis is – mondta Annie.

– Nekem eszembe se jutott eddig, hogy mesékben éljem ki magam – tűnődött Lizzie. – Szerinted Csipkerózsika tényleg száz évig aludt?

– És az az Aranyhaj valóban lelógatta a haját? – viccelődött Annie.

– Beprogramoztad már a második fantáziádat is, vagy egyelőre jól szórakozol a szörnyeteggel? – érdeklődött Lizzie.

– Még nem. Egyelőre elég ez az egy is – felelte Annie, de már gondolt arra, hogy beprogramozza a másodikat is. Abban majd Devynnek szánja a főszerepet, de miként valósítja meg, ha a gyógyfürdőben fog dolgozni? – Ó, és a legizgalmasabbat még nem is említettem – kiáltott fel. – Állást ajánlottak a gyógyfürdőben. – Azután elmondta Lizzie-nek a részleteket.

Lizzie figyelmesen végighallgatta, aztán így szólt:

– Természetesen el kell fogadnod. Micsoda szerencse! Úgy hangzik, mintha Mr. Nicholas kedvelne téged. Már hallottam róla. A mindenütt jelenlévő média korában elég rejtélyes alaknak tűnik. Mintha elzárkózna a világ elől, de néha elejtenek egyet, s mást vele kapcsolatban. A Csatorna Vállalat pedig a világ egyik leggyorsabban gyarapodó cége. Tevékenysége nagy részét a szórakoztatás és az élvezetek szolgáltatása képezi. Hallottam, hogy dolgoznak a fiatalság forrása tablettán, amely lehetővé tenné, hogy az emberek végtelenül hosszú ideig éljenek jó egészségben. Persze

nagy a titkolózás. A cégem már régóta közel akar férkőzni ehhez a vállalathoz. Mintha senki sem foglalkozna náluk jogi ügyekkel. El kellene töltenem egy hosszú hétvégét a gyógyfürdőben.

– Miss Buckley közölte velem, hogy minden helyet lefoglaltak már egy évre – mondta Annie a húgának.

– Mindig fenntartanak pár helyet a fontos vendégeknek, akik az utolsó pillanatban jelentkeznek be. Így működnek az ilyen helyek – válaszolta Lizzie cinikusan.

– Elfogadom az állást – döntötte el Annie.

– Remek! – helyeselt Lizzie. – És ne hagyd, hogy anya bűntudatkeltéssel rávegyen arra, hogy meggondold magad – figyelmeztette. – Meg van ágyazva a vendégszobában?

– Mindig meg van ágyazva a fontos vendégeknek, akik az utolsó pillanatban toppannak be – felelte Annie mosolyogva. – Lizzie, köszönök neked mindent. Azt, hogy elvitted Nathanielt Toscanába, hogy a lányokat elküldted a táborba, hogy engem beneveztél a versenyre, a Princetont. Álmodni sem lehet jobb testvérről.

– Hé, mire való a család, ha nem arra, hogy segítsük egymást? – jegyezte meg Lizzie.

Együtt mentek fel az emeletre, aztán a folyosón elváltak, és elindultak saját szobájukba. Annie azon tűnődött, használja-e a kis tévét, amelyet Nat a hálószobába tett be, de aztán úgy döntött, ráfér egy kis alvás, mert alaposan kimerült aznap.

Másnap Lizzie visszatért a városba. Nathaniel elkezdte összegyűjteni mindazt, amire szerinte szüksége lehetett a Princetonon. Wills megérkezett a Disney Worldből, és folyton Csipkerózsika kastélyáról meg a kalózokról mesélt. Végül Annie beült a furgonba, és elhajtott a központi találkozóhelyre, ahova a lányai érkeztek a tábor buszával.

– Vannak állatok a csomagjaitokban? – kérdezte az ikreket gyanakvóan. A lányok összekacsintottak, és elnevették magukat.

– Nincsenek – felelte Rose végül. – Nem engedték, hogy hazahozzuk a szalamandrákat.

– A csonka farkú mókust sem – tette hozzá Lily.

– Hála neked, Stoneledge Lake tábor! – sóhajtott fel Annie. – Hol van Amy?

– Amott az új barátnőjével, Brittanyvel – mondta Lily, és némi rosszallás vegyült a hangjába. – Kíváncsi vagyok, milyen lesz a híres Brittany, amikor elkezdődik az iskola.

– Amy! – kiáltott oda neki Annie. – Indulunk! Amy dühös pillantást vetett az anyjára, majd visszafordult a barátnője felé, suttogott neki valamit, átölelte, és csatlakozott a családjához. – Leégettél, anya – közölte az anyjával nyersen, amint bekapcsolta a biztonsági övet.

– Van más dolgom is azon kívül, hogy rád várjak – vágott vissza Annie. – És van egy nagy hírem, amelyet majd otthon mondok el mindenkinek.

– Milyen volt a gyógyfürdőben? – kérdezte Amy.

– Brittany szerint nem sokáig lesz nyitva. Olyan vendégeket kellene odacsábítaniuk, mint Lindsay és Paris.

– A gyógyfürdő csodálatos – felelte Annie –, és higgy nekem, nem fog bezárni egyhamar. A gazdagoknak épült, és úgy tűnik, jó sokan vannak. Nem tartanak igényt sem Parisre, sem Lindsay-re. Interjút készített velem a *Pampered Woman* és a *Chic* riportere. A decemberi számukban jelenik majd meg.

– Mintha fogytál volna – jegyezte meg az ikrek egyike.

– Fogytam is – felelte Annie, és örült, hogy az apján kívül végre valaki észrevette.

– Úgyis visszaszeded – morogta Amy.

Annie elnevette magát. – Ezúttal nem, édesem. Ó, a fenébe is, elmondom most a nagy hírt. Állást ajánlottak a gyógyfürdőben, és én el fogom fogadni.

Az ikrek felsikoltottak örömükben.

– Ó, anya, ez olyan klassz – mondta neki Rose.

– Akkor kaphatunk mobiltelefont? – kérdezte Lily.

– Nem, nem kaptok mobilt – vágta rá Annie.

– Drága a fenntartása. A pénz a számláink kifizetésére kell, esetleg néha vehetünk majd valami újat a bevásárlóközpontban.

– Tulajdonképpen mit fogsz csinálni a gyógyfürdőben? – kérdezte Amy.

– Egy ajándékboltot fogok vezetni – mondta Annie.

– Be fognak tanítani, és annak ellenére, hogy csak heti harminc órát dolgozom, szép fizetést kapok majd.

– Ez totál gáz! – hördült fel Amy. – Teljesen ki akarsz készíteni? Épp most kerültem a suli menő tagjai közé. Ha megtudják, hogy az anyám bolti eladó, szóba se állnak majd velem! – kiáltotta.

– Ó, de rémes! – ugratták az ikrek nővérüket.

– Brittanynak annyi az IQ-ja, mint egy ajtókilincsé – mondta Rose.

– Nem, inkább mint egy papírszalvétáé – javította ki Lily. – Komolyan, Amy, tényleg ilyenekkel akarsz lógni? Pedig az agyadat is tudod használni, és még jó lacrosse-játékos is vagy.

– Ti ezt nem érthetitek – felelte Amy a húgainak gőgösen.

– Az jó, ha az anyád mindenért megküzdő özvegy, de az nem, ha jól megfizetett alkalmazott? – tette fel a kérdést Annie. – Milyen elcseszett logika ez?

– Nézd, anya, Egret Pointe-ban mindenki csodál téged azért, mert olyan bátor és odaadó vagy, még akkor is, ha apa gyakorlatilag egy fillér nélkül hagyott itt minket – mondta Amy –, de ha munkába állsz, akkor másképpen fognak rád nézni. Ez így nem fair!

– Inkább ne beszéljünk arról, mi tisztességes és mi nem az – felelte Annie. – Sajnálom, ha belerondítok az életedbe, de szeptember huszonkilencedikén munkába állok, és hogy őszinte legyek, már alig várom. És apád nem egy fillér nélkül hagyott itt, hanem arról van szó, hogy az a pénz nem elég mindenre. Különben ő sem gondolta, hogy negyvenhárom éves korában elüti majd egy busz. Szóval fogd be, és próbálj megbékülni ezzel az egésszel.

Az elkövetkező napokban lázasan készültek az iskolakezdésre. Lizzie eljött a városból, hogy a kocsiján elvigye Nathanielt a Princetonra. Annie egyszerűen nem hagyhatta magára négy kisebb gyerekét, és tudta, hogy a fia nem akar megérkezni az egyetemre rakásnyi testvére társaságában. Gondoskodott arról, hogy nagyfiának mindene meglegyen. Nat még egy laptopot is kapott a nagyszüleitől. Annie búcsúzóul megcsókolta, és elsírta magát, miután elment. Első csibéje kirepült a fészekből. Nem tudta, sírni fog-e, amikor majd Amy megy el otthonról, de abban a pillanatban nem igazán lett volna képes rá.

Többi gyereke számára is elkezdődött az iskola. Wills egy könnycseppet sem ejtett, amikor először ment óvodába. Mrs. Gunderson és a bölcsőde szépen felkészítette a változásra. Amy

másodikos lett az Egret Pointe-i gimnáziumban, az ikrek pedig a hetedik osztályba léptek a felső tagozaton. Annie tervet készített: az ebédet előző este megfőzi, és beteszi a hűtőbe; mindig kikészíti és összeszedi az iskolai ruhákat; feljegyezte, hogy a középiskola busza hét harminckor, a felső tagozaté hét negyvenkor, az óvodáé nyolc tizenötkor érkezik.

– Miért kell neked minden egyes másodpercünket kiszámítanod? – nyafogott Amy.

– Azért, mert fel kell készülnöm szeptember huszonkilencedikére, amikor pontosan nyolc harminckor munkába állok – felelte Annie a lányának.

– Mi van, ha valamelyikünk megbetegszik? – kérdezte Amy.

– Ne tegyétek! Legalábbis karácsonyig ne – mondta Annie. – Na, és mi van Brittanyvel?

– Tulajdonképpen még tetszik is neki, hogy a gyógyfürdőben dolgozol – felelte Amy. – Az mondta, az anyja hallotta, hogy jóképű srácok is dolgoznak ott.

– Szóval nem tettem tönkre az életed – morogta Annie – pedig olyan keményen próbálkoztam. Nem baj, majd legközelebb.

Az ikrek vihogni kezdtek.

Szeptember huszonkilencedikén, amikor Annie beszállt a furgonjába, és elindult a gyógyfürdőbe, bizsergést érzett a gyomrában. Miután a lányok hazaérkeztek a táborból, azonnal felhívta Nora Buckley-t, hogy megmondja neki, elfogadja az állást. Nora melegen üdvözölte a csapatban, közölte, hogy akkor szeretettel várja a munkakezdés napján, és hogy a személyi titkárok egyike megmutatja neki, hol parkolhat. A torkában dobogott a szíve, amikor meglátta, hogy Devyn fogja elkalauzolni a parkolóhelyére. A férfi beszállt a kocsijába.

– Üdv, Annie! – köszönt neki. – Menjen fel arra az íves felhajtóra, és a végén kanyarodjon jobbra – mondta. – Az alkalmazottak a sövény mögötti részen parkolnak. A főépületnek van egy másik bejárata is ott.

Annie az útmutatásnak megfelelően járt el.

– Ott lesz a második sorban – szólalt meg Devyn újra. – Látja? A nevét is ráfestették: A. Miller.

Annie beállt a számára kijelölt helyre. – Nahát! Saját parkolóm van – mondta.

Devyn elnevette magát. – Örülök, hogy belép hozzánk – mondta a nőnek. – Ha még az üzletet is meglátja, amelyet berendeztek magának! Á, Miss Buckley arra kéri, menjen be az irodájába, hogy elmondhassa mindazt, amit tudnia kell. – Kiszállt az autóból, és átrohant Annie oldalára, hogy kinyissa neki az ajtót.

Amint Annie kiszállt az autóból, szemtől szembe találta magát Devynnel. – Köszönöm a segítségét – mondta, és úgy érezte, alig kap levegőt. Mi a fene történt vele? Tomboltak a hormonjai. Hiszen ez a fiatalember tulajdonképpen még gyerek. Tizenkét évvel fiatalabb nála. De azért szívesen dugott volna vele.

Devyn belemosolygott az arcába. – Örülök, hogy segíthettem. Menjünk – mondta, és karon ragadta.

– Megmutatom, hol van az épület bejárata, és hogy onnan miként jut el Miss Buckley irodájába.

Uralkodj magadon, Annie! – Új vendége van? – kérdezte a férfit.

– Igen, de tíznél korábban nem szokott felkelni – felelte Devyn. – Valamilyen nagyvállalat vezérigazgatója, de szerintem a gyógyfürdő szolgáltatásain kívül leginkább alvásra van szüksége. Azért masszázsra és reflexológiára is jár mindennap. Kedves hölgy.

– Kinyitotta az ajtót, és maga elé engedte Annie-t.

– Nos, itt forduljon jobbra, és meg fogja látni az előcsarnokba vezető ajtót. Onnan már egyedül is megtalálja Miss Buckley irodáját, ugye?

– Igen – válaszolta Annie.

– Akkor most magára hagyom. Sok szerencsét! – mondta, és elindult az ellenkező irányba.

Annie izgatottan lépett be az előcsarnokba, és sietve indult tovább Nora Buckley irodájába. Pontosan fél kilenc volt, és nagyon örült a jó időzítésnek. Bement a fogadóhelyiségbe, és bejelentkezett a titkárnőnél.

– Annie Miller vagyok – mondta a fiatal nőnek.

– Fáradjon be – felelte a titkárnő –, Miss Buckley már várja.

Annie belépett a tágas irodába. – Jó reggelt, Miss Buckley – köszöntötte a főnökét.

– Annie! – kapta fel a fejét Nora. – Jó reggelt. Tökéletes az időzítése. Üljön csak le, és én mindent elmondok magának. Kávét?

– Köszönöm – mondta Annie, és leült az íróasztal elé állított székbe. Nora egy bögrét nyújtott oda neki.

– Itt vannak a papírok, amelyeket ki kellett töltenem magának. – Egy barna borítékot adott át Norának.

– Remélem, jól csináltam.

– Biztos vagyok benne – felelte Nora. – Nos, a helyzet a következő – kezdte, és elmondta, hogy az ajándékbolt gyakorlatilag készen áll a hétvégi nyitásra, és Annie feladata lesz az üzlet feltöltése. – Mindent be tudunk szerezni egy nap alatt – mondta. – Van új javaslata?

– Úgy gondolom, árulhatnánk azt a habcsókot is, amelyet a szálloda cukrásza készít, persze külön rendelésre – mondta Annie. – Három nappal előbb vennénk fel a rendelést, és négyesével csomagolnánk a süteményt. Az sem ártana, ha szilárd és elegáns dobozt használnánk, és kiszállítást is vállalnánk vendégeink számára.

– Mennyiért adnánk?

– Csomagonként húsz dollárért, és nyilván felszámolnánk a szállítási költséget is, ha szállodán kívüli rendelésekkel is fogunk foglalkozni – mondta Annie. – Beszéltem egy hölggyel, aki ilyen üzletet vezet a faluban. Azt mondta, az áru árához érdemes hozzáadni a csomagolás árát. Nem a tojásfehérje és az édesítőszer jelenti a nagy kiadást, hanem a csomagolás. Túl drága?

– Nem, egyáltalán nem – felelte Nora. – Szerintem tökéletes elgondolás. A bankokba betérő ügyfelek rendszerint húszdollárosokat kapnak, és a gazdag nők úgy szórják a húszasokat, mint ahogy mások az egydollárost kezelik. Még valami?

– A gyógyfürdő emblémás köpenye – folytatta Annie. – Finom holmi, és a vendégek többsége szívesen hordaná otthon is. Ilyenek az itt használatos testápolók, krémek. Észrevettem, hogy szerepel rajtuk a szálloda emblémája. Ezeket is árulhatnánk, és a kozmetikusok, valamint a masszőrök állapítanák meg, hogy a vendégeknek mely típus javasolt. Két kezelés után a személyi titkárok kapnának egy listát, hogy mi felel meg a rájuk bízott vendégnek, és azt a listát megkaphatná a vendég is.

– Ez úgy hangzik, mintha komolyan és sokat foglalkozott volna a kérdéssel – mondta Nora, akit lenyűgözött Annie üzleti érzéke.

– Úgy is volt – felelte Annie lelkesen. – Én magam nem futok, és tudom, hogy ön sem javasolja a lehetséges térdsérülések miatt, de sokan gyalogolnak, és magukkal vihetnének palackos vizet, amelyen szintén szerepel a gyógyfürdő emblémája. Ők vásárolhatnának esetleg lépésszámlálót is. Az igen könnyű sportot választó nők is kíváncsiak arra, milyen távot tettek meg, és az erőt ad nekik. Aztán ott van a gyógyfürdő saját szappanja. Azt is áruba bocsáthatnánk. Eszembe jutott, hogy szerződést köthetnénk a Lacy Nothingsszal, az elegáns fehérneműüzlettel is, és árulhatnánk pár finom holmijukat.

Nora elmosolyodott. Láthatóan örült Annie lelkesedésének. – Mr. Nicholast le fogja nyűgözni az első találkozásunk. Büszke lehet, amiért mindig a legmegfelelőbb embereket választja a vállalat számára – mondta. – Úgy sejtem, sokra visszük még együtt, Annie. – Nora felállt. – Menjünk, nézzük meg az üzletet, amelyet kialakítottunk magának, aztán munkához is láthat. Rendelek maga mellé egy személyi titkárt, aki addig segíti majd, amíg be nem indítja a boltot. Devyn jelenlegi vendége ma délután elutazik. Egy nappal tovább maradt nálunk. Gondolja, hogy elboldogul ma egyedül is?

– Nem lesz gond – felelte Annie mosolyogva Kiderült, hogy az üzlet gyönyörű, és tökéletesen belesimul a környezetébe. Az előcsarnok egyik sarkában alakították ki. Az egyik fala csupa üveg volt, és a gyógyfürdő kertjére nézett. A többit fehérre festették, és vékony aranycsíkkal szegélyezték. Üvegvitrineket helyeztek el benne az árucikkek számára. Az egyik mélyedésbe számítógépet tettek Annie-nek, mögötte egy kis irodát rendeztek be.

– Nem nagyon értek a számítógéphez – jegyezte meg Annie idegesen.

– Nem baj – nyugtatta meg Nora. – Én sem értettem hozzá. Majd Devyn megtanítja mindazt, amire szüksége lehet.

A számítógépet összekötötték a pénztárgéppel és a kártyaolvasóval, hogy a vevők készpénzzel és bankkártyával is fizethessenek. A világos és ragyogó helyiség tökéletesen beleillett az előcsarnokba. Annie körülnézett – izgatott lett, és halálra rémült egyszerre. Nora átnyújtott neki egy mobiltelefont.

– Ez a magáé – mondta. – Minden alkalmazottunknak van vállalati mobilja.

– Én ezt nem engedhetem meg magamnak – jegyezte meg Annie halkan.

– A költségeket a vállalat állja – mondta Nora. – Ez is a bónuszok közé tartozik. Ja, van még valami. Úgy, ahogy bárki más, maga is egyfajta egyenruhát fog viselni. Devyn majd gondoskodik a megfelelő méretű ruhákról, miután elutazik a vendége. Kap néhány szoknyát vagy nadrágot, ahogy magának tetszik, két blézert, pólókat és garbókat hideg időre. Az egyenruha a nagy szakértelem benyomását kelti.

– Ez csodálatos – mondta Annie Nórának. – Éppen azon tűnődtem, miként tudnám majd variálni szerény ruhatáramat.

Miután Nora magára hagyta, Annie bement a kis irodába. A beszállítók listáját az íróasztalán találta. Fogta a telefont, és felhívta mindegyiket egymás után. Felhívta a figyelmüket, hogy egynapos kiszállításra számít. Annie egyik nagy rendelése során a hívott cégnél sajnálattal közölték, hogy csak tucatnyi fürdőköpenyük van raktáron. Annie azt kérte, szállítsák ki a kész darabokat, rendelése többi részét pedig az elkövetkező hét végéig teljesítsék.

Dél felé Devyn állított be hozzá egy tányérnyi salátával. – A vezérigazgató hölgy rögtön ebéd után utazik el – mondta. – Miután kikísértem, átjövök magához. Hogy boldogul? – Mosolyogva nézett rá.

– Egy kicsit meg vagyok illetődve, de azt hiszem, jól vagyok – felelte Annie.

– Ez a beszéd! Most pedig egye meg az ebédjét. Szüksége van a fehérjére – mondta, és elment.

Fehérjére? Annie belebámult a tányérjába. A, csirkesaláta! A kedvence, és nagyon örült, hogy Devyn emlékszik rá. Kissé elfáradt. Lizzie figyelmeztette, hogy kezdetben így lesz, de majd megváltozik a helyzet, ha hozzászólók új időbeosztásához.

Devyn délután kettő körül érkezett vissza az irodájába.

– Sajnálom, hogy ilyen sokáig tartott – mondta Annie-nek mosolyogva.

– Nora azt mondta, magától kapom meg az egyenruhát – mondta Annie. – Húsz perc múlva el kell indulnom, ha el akarom csípni az

óvoda buszát. Nem engedik leszállni Willst, ha nem vagyok ott a ház előtt.

– Akkor siessünk – szólt Devyn, és felkapta Annie táskáját. Átvágtak az előcsarnokon, és azon az ajtón távoztak, amelyen Annie lépett be aznap reggel. Végigmentek a folyosón. Annie Devyn nyomában loholt.

– Itt is vagyunk. Bonnie, ügyfelet hoztam. Ez itt Annie Miller. Ő vezeti majd az ajándékboltot. Nora azt szeretné, ha felöltözetné, de sietnie kell az iskolabuszhoz.

Bonnie alaposan szemügyre vette Annie-t.

– Negyvenegyes méret – állapította meg a nagydarab, magas nő, akinek megtévesztően fiatalos arcát acélszürke haj keretezte.

– Szerintem nagyobb kellene – sziszegte Annie a fogai között.

Bonnié a fejét rázta. – Dehogy. Magának negyvenegyes kell. – Levett egy blézert a mögötte álló polcról.

– Próbálja fel, szívem.

Annie belebújt a sötétzöld blézerbe. Tökéletesen illett rá.

– Ugye megmondtam? – Bonnie mosolyogva nézett rá. – Sohasem tévedek méreteket illetően. Vegye le, én pedig becsomagolom. Kettőt kap, ugye? Nadrágot vagy szoknyát kér? Szerintem most szoknya kellene. Szép az alakja. Mutogassa csak. Adok magának hármat. Ha hidegebbre fordul az idő, és nadrágot szeretne, jöjjön vissza. Akkor kapja majd meg a garbókat is. Most viszont csomagolok még néhány pólót. – Bonnie gyorsan összekapkodta az említett ruhadarabokat. A blézerekre és a khaki szoknyákra védőhuzatot csúsztatott, a fehér pólókat nejlonszatyorba süllyesztette. – Tessék, Annie Miller. Viselje egészséggel!

– Nagyon szépen köszönöm – hálálkodott Annie, és azon tűnődött, hogy a segge belefér-e majd a szoknyába. *Otthon azonnal felfogom próbálni*, gondolta.

Devyn elkísérte a kocsijáig. – Holnap itt várom – mondta Annie-nek. – Nora tájékoztatott, hogy fel kell frissítenie számítógépes ismereteit, és engem jelölt lei személyi titkárának egy időre. Jó lesz újra magával. – Útközben Annie már kinyitotta a központi zárat. Devyn lenyitotta a furgon ajtaját, aztán a ruhás csomagokat a hátsó ülésre tette.

– Igyekszem gyorsan tanulni – jegyezte meg Annie.

– Tudom, ha nem vendéggel dolgozik, a borravalója bánja.

– Ne aggódjon emiatt – nyugtatta meg Devyn. Összetalálkozott a tekintetük egy pillanatra. – Nora már gondoskodott rólam. Amíg magával dolgozom, több lesz az alapfizetésem, de ha nem így lenne, akkor is szívesen segítenék magának, Annie. Jól érzem magam a társaságában.

– Maga flörtöl velem, Devyn? – kérdezte, aztán elvörösödött ostobasága miatt. Mit gondol majd róla a fiatalember azért, hogy így letámadta? Annie bemászott a vezetőülésre, és nagyon hülyén érezte magát.

– Valójában igen – felelte a férfi, és becsukta a kocsi ajtaját. – Vezessen óvatosan. Holnap találkozunk, Annie. – Aztán sarkon fordult, és elindult a főépület felé.

Annie utánanézett, és megbámulta Devyn feszes kis seggét. *Te jó ég, mit akarok én tőle?* – korholta magát, amint beindította a motort, és elindult hazafelé. *És mit akar a férfi tőle?* Pontosan az iskolabusz érkezése előtt kanyarodott rá a felhajtójára. Az volt a szerencséje, hogy pár házzal odébb a sofőr még kitette Mark Iaonne-t, akinek az anyja odaintegetett neki. *Ő előfizet a Csatornára?* – tűnődött Annie.

Miután a gyerekek lefeküdtek aludni, Lizzie hívta telefonon. – Na, milyen volt az első napod? – kérdezte Annie-t.

– Igazad volt. Teljesen kidöglöttem, de minden jól alakult. Örülök, hogy elfogadtam az állást. Devynt osztották be mellém, hogy segítsen addig, amíg be nem indítom a boltot, és hogy számítógépes ismereteket tanítson nekem. Flörtölt velem, Lizzie, és egyáltalán nem hagyott hidegen.

– És?

– Hogyhogy és? Öt gyerekem van, Lizzie! Én negyvennégy leszek decemberben, ő pedig harmincegy, ha annyi egyáltalán.

– Manapság sokszor előfordul, hogy a nő az idősebb – jegyezte meg Lizzie. – Nem nagy ügy. A férfiaknál megszokott, hogy fiatalabb nőkkel kavarnak, de ez már a huszonegyedik század, nővérkém, így nekünk is lehet.

– Legszívesebben átugranék a szörnyeteghez, de attól félek, hogy a gyerekek bejönnek a szobába – mondta Annie. – Biztos lehetek abban, hogy a fantáziám nem látható a képernyőn, ha esetleg rám nyitnak?

Lizzie megnyugtatta a nővérét. – Ha ennyire zavar, éjfél után menj át, és előtte kulccsal is zárd be az ajtót – javasolta. – Miért nem programozod be a „B” fantáziádat, hogy Devynnel szórakozhass?

– Még nem lehet – dünnyögte Annie. – Mi van, ha a valóság és a fantázia összemosódik bennem, Lizzie? Az elég zavarba ejtő lenne.

– De akarod őt, nem így van? – makacskodott Lizzie.

– De, igen. Azt hiszem – ismerte el Annie –, de hozzád hasonlóan, nekem is gondolnom kell a hírnevemre. El tudod képzelni, milyen botrány lenne, ha valaki megtudná, hogy a személyi titkárommal dugok? Mindössze tizenhárom évvel idősebb Nathanielnél.

– És csak tizenegy évvel fiatalabb nálad. Fogadni mernék, egész éjjel bírná az iramot – mondta Lizzie, és mintha irigység csendült volna a hangjában. – Hamarosan én is megláthatom a te Devynedet – jelentette be. – Az október tizenkettedike közelébe eső hétvégét a gyógyfürdőben töltöm. Ha meg tudnám szerezni a Csatorna Vállalatot ügyfélnek a cégünk számára, az szenzációs volna. Még egy ilyen magáncégnek is van szüksége jogi képviselőre.

– Rémes nőszemély vagy – mondta Annie nevetve.

– Na, megyek aludni. Jó éjt, Lizzie.

– Jó éjt, nővérkém – felelte Lizzie, és letette a kagylót.

Olyan kívánós vagyok, gondolta Annie. Amióta hazament, nem tudott átmenni a Csatornára. Felkelt, kiment az emeleti folyosóra, hogy ellenőrizze a gyerekeit. Egyenként kukkantott be a hálószobájukba. Mélyen aludtak mindnyájan. Lábujjhegyen visszatért saját hálószobájába, és húga tanácsát megfogadva, kulcsra zárta az ajtót. Kinyitotta a tévét rejtő szekrényt, aztán ismét ágyba bújt, a tévé felé fordította a távirányítót, és megnyomta az „A” gombot.

– Szeretem, amikor a faszomat és a golyóimat mosod – mondta a szörnyeteg. – Finoman csinálod, Anne úrhölgy. Asszonytól még sohasem kaptam ennyi gyengédséget.

– Az anyád nem bánt kedvesen veled? – kérdezte Annie.

– Nekem nem volt anyám – felelte a szörnyeteg durván. – A szülésbe halt bele, vagyis én öltem meg. A halála pedig elpusztította azt a szeretet, amelyet esetleg apám táplált irántam.

– Nagyon kicsi voltam, amikor anyám meghalt. Nem is emlékszem rá – mondta Anne úrhölgy, a kereskedő lánya a szörnyetegnek. – Túl korán szülte meg a húgomat. Együtt temették el őket a házunk mögötti domboldalon. Az apád biztos kedves volt hozzád, uram.

– Csak arra emlékszem, hogy hetente egyszer jól elvert. Egyszer kifejezetten azért tette, mert elvettem az anyám életét. Máskor kisebb kihágásokért, amelyekkel feldühítettem. Azt kérdezted, azért viselem-e a maszkot, hogy eltakarjam vele a sebhelyem, és én azt válaszoltam, igen. Azt nem mondtam, hogy apám okozta, amikor húszéves voltam. Akkor döntötte el, hogy újra megnősül. Közölte velem, ha új házasságából fiú születik, őt teszi meg örökösének, ha nem öli meg az is az anyját születésekor.

Egész életemben olyasmiért büntetett, amit el sem követtem. Nem ő hintette el az élet magját anyám testében? Megmondtam neki, ő a gyilkosa, mert olyan telhetetlen volt a kéjvágya, és mert mindenképpen fiút akart. Azzal kínoztam, hogy a nő, akit el akar venni, már a kedvemre tett, és saját akaratából befogadta a faszomat a testébe. Én vettem el a szüzességét… és olyan jó érzéssel töltött el. Akkor rám támadt, és én önvédelemből megöltem. Mielőtt meghalt, megsebzett, és azt üvöltötte, önszántából egyetlen nő sem bújik többé az ágyamba.

– Szegény szörnyeteg – mondta Annie, és megsimogatta az arcát.

– Nincs szükségem a sajnálatodra, ribanc! – mordult rá a szörnyeteg. – Tiszta hülye vagyok, amiért elmondtam neked ezt a történetet. Megkorbácsollak a pimaszságodért, aztán addig baszlak, amíg könyörögni nem kezdesz, hogy hagyjam abba.

Annie elkapta a karját, mielőtt a szörnyeteg kiugorhatott volna az ágyból. – Miért vered az asszonyaidat? – kérdezte a férfit. – Semmit sem tanultál az apád kegyetlenségéből?

A szörnyeteg megragadta Annie gesztenyebarna haját, és magához rántotta. – A nőket azért kell verni, hogy benedvesedjenek és felizguljanak – felelte.

– Nem, szerintem te leled örömöd az ilyen tettekben – vádaskodott Annie. – Hadd szeresselek, uram, és én bebizonyítom neked, hogy nincs szükség brutalitásra ahhoz, hogy az ágyadba cipelj.

Kíváncsiság villant a szörnyeteg szemében. – Ha tévedsz, sokkal rosszabb lesz neked – figyelmeztette. – Odavetlek a katonáimnak, hogy kitöltsék rajtad a vágyaikat, te pimasz ribanc. Nem lenne jobb, ha inkább most azonnal megkorbácsolnálak, és túlesnél a büntetésen? – kérdezte tőle.

Feleletképpen Annie kiszabadította haját a kezéből, és a szörnyeteget visszalökte az ágyra. – A te csodálatos faszodnak arra van szüksége, hogy én szenvedélyesen csak téged szolgáljalak – nyugtatta meg Annie. Lehajolt hozzá, és szájon csókolta. Nyelve hegyét végigvezette az ajkán, aztán beledugta a szájába, hogy lassú mozdulatokkal kényeztessék egymás nyelvét. Annie ajka hozzáért a szörnyeteg selyem-bőr maszkjához, aztán felemelte a férfi fejét, és csókolgatni kezdte az állát és a nyakát. Aztán finoman harapdálni kezdte a bőrét.

Lejjebb csúszott a férfin, és erősen megszívta a mellbimbóját, miközben simogatni kezdte feszes hasát. A férfi halkan felkiáltott, amikor beleharapott a mellbimbójába. Annie felnevetett, és tovább folytatta útját lefelé a férfi felsőtestén. Mielőtt a szörnyeteg megérthette volna a szándékát, csuklójára kattintottá az ágy támláján lógó bilincseket.

A férfi figyelmeztetően rámordult, de meg sem próbálta kiszabadítani magát.

Annie úgy helyezkedett el rajta, hogy a feneke a férfi arca felé nézzen, de a bilincs miatt ne tudja elérni. Beletúrt a szörnyeteg fanszőrzetébe, aztán megragadta a csomót, és jól megrántotta. Aztán elkapta a nagy faszát, amely már a nemi izgalom jeleit mutatta, és többször végignyalta hosszában, aztán ingerelni kezdte a makkját. Nyelvét a fitymája alá csúsztatta, azután finoman szopni kezdte. A férfi nyögni kezdett, amint egyre többet bekapott belőle, és egyre erősebben szopta. Annie száját teljesen betöltötte a férfi merev, duzzadt farka, amely lüktetni kezdett.

Annie pozíciót váltott, befeküdt a szörnyeteg széttárt lábai közé. Megnyalogatta, aztán a szájába vette a férfi szőrös herezacskóját. A nyelvével addig forgatta a golyóit, amíg a szörnyeteg fel nem kiáltott fájdalmában és gyönyörében, amelyet a nő váltott ki a testében. Amikor már biztos volt benne, hogy a férfi készen áll,

kikapcsolta a bilincsét, a hátára gördült, és kitárta a karját. – Jöjj, uram, és vedd el a jutalmadat – mondta neki negédesen.

A férfi elhelyezkedett fölötte. – Most lássuk, meddig megy el a gyengédséged, amikor megtapasztalod szenvedélyed valódiságát, Anne úrhölgy – mondta, és letépte arcáról a maszkot.

A seb mély volt, és szándékos erőszakról árulkodott. A jobb szeme külső sarkánál kezdődött, átment az egész arcán, az orra alatt, érintette a szája bal sarkát, és az állánál ért véget. Annie nem kiáltott fel, nem mutatott szánalmat, amikor meglátta a forradást. Inkább megfogta a fejét, magához húzta, és lelke minden szenvedélyével megcsókolta. – Tégy magadévá, uram – suttogta a szájába. – Sokkal izgalmasabbnak találllak így maszk nélkül, amikor a valódi arcod mutatod. – Ujjhegyével végigsimította a forradást.

A férfi egyetlen horkantással rávetette magát. Még sohasem izgult fel annyira azelőtt, mint abban a pillanatban. – Soha nem engedlek el – mondta a nőnek. – *Soha!*

– Bassz meg, jó uram – kiáltotta Annie szenvedélyesen. – Bassz meg!

És ő megbaszta. Az első alkalommal egyszerre élveztek el. Sűrű ondója kicsordult Annie pinájából, de nem húzta ki belőle a faszát, hanem kemény acélként továbbra is benne maradt. Aztán újra baszni kezdte úgy, mint akinek elment az esze. Ezúttal Annie valamivel korábban ment el, és zokogni kezdett a gyönyörtől. Teljesen ernyedten pihent egy darabig.

– Többre nem vagyok képes – nyöszörögte.

– Meg kell tenned ezt nekem – suttogta a fülébe.

– Ezt most már tudnod kellene, Anne úrhölgy. – Aztán gyengéden megcsókolta, mielőtt elkezdte a harmadik menetet. Újra megérezte a végső merevséget, és tudta, hogy pillanatokon belül el fog élvezni. Felkiáltott, és egész testében rángatózni kezdett, amikor harmadszor is elment.

Annie is követte a csúcsra harmadszor is. A teste megfeszült, és forróság öntötte el az arcát. Még a belső szervei is reszketni kezdtek. A végén azt hitte, darabokra szakad a teste. Félig-meddig rémülten kiáltozott, de a férfi szorosan átölelte addig, amíg el nem múltak görcsös rángásai. A maszkjáért nyúlt. – Ne – mondta neki Annie. – Többé ne viseld, amikor velem vagy, uram. – A férfi odahajolt

hozzá, és ő gyengéden megcsókolta az arcát. – A katonáid körében vedd fel, uram, amikor velem vagy, sohase viseld.

– Nem félsz, nem undorodsz tőlem? – kérdezte Annie-t. – Ocsmány vagyok, én, akit egykor a királyság leginkább jóképű férfijának tartottak.

– Nekem továbbra is az vagy, uram – nyugtatta meg Annie, és a férfi a keblére hajtotta a fejét. Annie pedig gyengéden megsimogatta fekete haját.

– *Anya! Anya!*

– Fantázia vége – mondta ki Annie hangosan, és gyorsan rápillantott az órára. Már csaknem hajnali négy volt. Nos, nincs veszve semmi. Kiszállt az ágyból, a kulcsot elfordította a zárban, és kinyitotta az ajtót.

– Wills, mi a baj? – kérdezte a kisfiát.

– Fáj a hasam, anya – panaszolta a gyerek, és kék szemével egyenesen rá nézett. – Azt hiszem, hánynom is kell. – Még mielőtt elindította volna a fürdőszobába, a kisfiú a szőnyegre hányt.

Annie felnyalábolta a fiát, és a folyosón át rohanni kezdett vele a fürdőszoba felé. Wills ismét hányt, de most már sikerült megcéloznia a vécékagylót.

– Anya, mi a baj? – jelent meg Rose mellettük.

– Az öcséd beteg. Maradj itt vele addig, amíg én feltakarítom a szobámat – mondta Annie sóhajtva. Egy tökéletes este tökéletes befejezése, gondolta keserűen, amint elment tisztítószerekért és valami rongyért. Még egyszer visszament Rose-hoz egy ellenőrzésre, mielőtt hozzálátott hálátlan feladatához. Will többször is hányt azután. *Micsoda katasztrófa,* gondolta Annie, miközben a mocskot takarította. *Nem maradhatok itthon a beteg kisfiámmal a második munkanapomon. Mit fogok tenni?*

Wills végül abbahagyta a hányást, ezért gyorsan ágyba dugta, és adott neki egy szopogató tablettát kiszáradás ellen. – Köszönöm, Rosie – mondta a lányának.

– Hallottam, hogy valami nincs rendben az óvodában – jegyezte meg Rose.

– Hát ez csodálatos – felelte Annie. – Feküdj vissza, drágám, mert mindjárt itt a reggel. – Wills szobájában bekapcsolta a régi bébiőrzőt, és a hordozható egységet magával vitte. Egyszerűen nem

volt segítsége. Nem kérhette meg az ikrek egyikét, hogy maradjon otthon Willsszel. Ők még túl fiatalok voltak egy ilyen feladatra. Amy terepgyakorlatra megy a városba. Teljesen felesleges lett volna próbálkoznia vele. És ha Wills elkapta azt a vírust, akkor a barátja, Mark és Mavis is. Elbóbiskolt, és nem hallotta az ébresztőórát. Csak akkor ébredt fel, amikor Amy elindult otthonról.

– Szükségem van egy kis pénzre az útra – mondta a legidősebb lánya. – Mi volt az a zaj tegnap éjjel? Valaki megbetegedett?

– Wills.

– Nem maradhatok itthon vele! – tiltakozott előre.

– Nem is kell – felelte Annie kimerülten. – A pénz ott van a komódon.

Amy felkapta a pénzt, és elment.

Annie fogta a mobilját, és megkereste benne Nora otthoni számát. A telefon kétszer csöngött ki, mielőtt Nora válaszolt a hívásra. – Nora, itt Annie, szörnyen restellem magam, de az ötéves fiam megbetegedett, és nincs gyerekfelügyelőm. Ha kirúg, megértem.

Nora elnevette magát. – Maga csak készüljön el, majd én megoldom a gondot. A gyerekfelügyelő ott lesz magánál nyolcra, Annie. Honnan tudhatta volna, hogy a gyereke megbetegszik a második napján.

– Pedig megmondtam nekik, ne merészeljenek megbetegedni legalább a téli szünetig – próbált viccelődni Annie. – Nem hallgatnak rám.

Nora újra felnevetett. – A Csatorna Vállalat nemcsak embereket vesz fel, Annie, hanem a megfelelő embereket veszi fel, és támogatja is őket, ha szükségük van rá. Maga a legalkalmasabb személy az ajándékbolt vezetésére. Igyon egy kávét, és nyugodjon meg. Mindenről gondoskodom. Később látjuk egymást – azzal letette a telefont.

– Anya! – Az ikrek érkeztek.

– Ma itthon maradhatunk, ha akarod – mondta Lily.

– Nincs szükség rá. A főnököm küld egy gyerekfelügyelőt – mondta Annie, és elmosolyodott. – Azért köszönöm, hogy ajánlkoztatok. És most készülődjetek, mert lekésitek a buszt.

Miután az ikrek elmentek, Annie benézett Willshez. Aludt, de lázas volt. Annie sietve felöltözött, és éppen akkor lett kész, amikor megérkezett a gyerekfelügyelő. Pontosan reggel nyolckor csöngettek a bejáratnál. Ajtót nyitott, és egy derűsnek látszó asszony állt előtte sötétzöld pelerinben és kalapban.

– Jó reggelt, Mrs. Miller. Violet dadus vagyok, és azért jöttem, hogy gondoskodjam a kislegényről – mondta a nő erős, angol akcentussal.

– Fáradjon be – mondta Annie szívélyesen, és rámosolygott az asszonyra.

Hatodik fejezet

Ó, maga szegény teremtés, kimerültnek látszik – mondta Violet dadus együtt érzőn. – Hogy hívják a kislegényt, drágám? – kérdezte a küszöböt átlépve.

– Williamnek, de mi Willsnek szólítjuk – felelte Annie. – A holmiját berakhatja az előszobai szekrénybe.

– Ó, akár csak a mi kedves hercegünket – jegyezte meg Violet dadus. A kalapját berakta a szekrény egyik polcára, a pelerinjét vállfára akasztotta.

– Hajnali négykor ébresztett – folytatta Annie. –Az egyik lányom azt mondta, valami nincs rendben az óvodában. Ó, a busz! Bocsásson meg egy pillanatra.

– Kirohant az ajtón, és éppen elérte a ház előtt megálló buszt. – Wills beteg – mondta a sofőrnek. – Valami van az óvodában?

A buszt vezető idősebb nő bólintott. – így ma félig üres a busz – magyarázta. – Kicsit korai, hogy ilyesmi történjen, de mit tehetünk? Mondja meg Willsnek, Mrs. Baxter azt üzeni, hogy gyógyuljon meg mihamarabb. Mark, a barátja is beteg. – Aztán bezárta az ajtót, és elhajtott.

– Pont, ahogy gondoltam – mondta Annie, miután visszament a házba Violet dadushoz. – Valami vírus. A fél óvoda megkapta.

– A másik fele pedig majd a jövő héten – jelentette ki Violet dadus. – Először mutassa meg a konyhát, drágám, aztán pedig a kislegényt, hiszen indulnia kellene dolgozni. – Annie után eredt. A kedves arcú, barna szemű asszony korát lehetetlen volt megállapítani. Szürke gyapjúszoknyát, körgalléros, fehér blúzt és szürke kardigánt viselt. A cipőt, amelyben aznap járt, praktikusnak szokták nevezni. Nagymamás kisugárzása volt.

Annie körbevezette a konyhában, ahol véletlenül nagy rend uralkodott. Amy sohasem reggelizett, az ikrek betették az edényüket a mosogatóba. Annie gyanította, hogy a dadusnak nem tetszett volna, ha rendetlen a konyhája.

– Miss Buckley azt mondta, öt gyereke van – jegyezte meg Violet dadus.

– A legidősebb fiam már egyetemista – felelte Annie. – Mondja, hogy az ördögbe kerítette elő Nora ilyen gyorsan? Magát tényleg az isten küldte.

– Nem egészen. A Csatorna Vállalatnak van egy olyan cége is, amely szakképzett nevelőkkel támogatja alkalmazottai családját – mondta Violet Annie-nek. – Én azért voltam elérhető, mert az előző neveltem bentlakásos iskolában tanul tovább, és a családnak nem volt szüksége rám többé. Tizenkét évig dolgoztam náluk, drágám.

– Akkor biztos hiányolja őket – mondta Annie.

– Igen is, meg nem is – felelte a dadus. – Már készen álltam a változásra.

– Mami! – Wills botorkált be a konyhába. – Olyan melegem van. – Kíváncsian nézett Violet dadusra.

– Wills, ez itt Violet dadus – mondta Annie. – Ma ő vigyáz majd rád, amíg én dolgozom.

– Nem! – Kis arca teljesen eltorzult a rémülettől. – Téged akarlak, mami! Ne menj el! – Mindkét kezével belekapaszkodott Annie khaki szoknyájába.

A dadus letérdelt mellé, és kedvesen rámosolygott.

– Ugyan már, kislegény a mami szeret téged, de el kell mennie dolgozni. Ismered Pán Pétert?

Wills bólintott.

– Nos, kislegény, hoztam magammal egy DVD-lemezt, és megnézhetjük együtt Pán Péter történetét. Megnézzük együtt? Mozizás közben iszunk egy kis teát. Tudsz pirítóst készíteni, Wills?

A kisfiú bólintott. – Honnan tudod a nevem?

– A mamád árulta el nekem – mondta a dadus.

– Miért beszélsz ilyen furcsán?

Annie elnevette magát. – Kisfiam, a dadus Angliából érkezett.

– Hol van Anglia? – tudakolta Wills. – Itt van Egret Pointe mellett?

– Dehogyis, kislegény – mondta Violet dadus –, de megmutathatom, hol van.

Wills ismét bólintott. – De aztán hozol pirítóst és teát, és megnézzük a Pán Péter.

– Persze, és meglátod, milyen jól mulatunk majd – mondta Violet dadus, és Annie-hez fordult. – Úgy látom, lázas. Nézze csak, milyen piros az arca. Hol tartja a hőmérőt, drágám?

Annie belenyúlt a konyhaszekrény egyik fiókjába, és elővette a hőmérőt. – Digitális – mondta.

– Most már nyugodtan elindulhat – mondta Violet dadus. – Wills és én nagyon jól megleszünk, ugye, kislegény? Tudod, hogy van egy herceg, akit úgy hívnak, mint téged? Egy szép napon ő lesz a király. Mi a véleményed erről? – Tovább csevegett, amint kikísérték Annie-t az ajtóhoz.

– Fogadj szót a dadusnak – mondta Annie, és megpuszilt a fia fejét.

– Oké, és olyan furcsán fogok beszélni, mint ő – mondta Wills

Annie nevetve futott a kocsijához. Pont időben oda fog érni, vagy késik egy kicsit, attól függően, milyen a forgalom Egret Pointe-ban. Kis település ugyan, de néha ellepik az autók. Eszébe jutott, hogy a felhajtón nem látott más kocsit, csak az övét. Violet dadus hogy került akkor hozzájuk? Persze ez most egyáltalán nem számított. Megmentette az életét. Annie derűsen hajtott a gyógyfürdő felé. Leparkolt a számára kijelölt helyen, rápillantott az órájára, és egyenesen az ajándékboltba ment. Devyn az ajtóban várta.

– Úgy látom, ideért – szólalt meg mosolyogva. – Miss Buckley azt mondta, késni fog. Mi történt? – Tartott valamit a kezében. – Az üzlet kulcsa. Úgy gondoltam, maga akarja kinyitni.

– Köszönöm – felelte Annie, és elvette tőle a kulcsot. – A kisfiam megbetegedett. Felhívtam Norát, és ő azonnal küldött egy dadust. Kiderült számomra, hogy a Csatorna Vállalatnak még gyermekfelügyelettel foglalkozó cége is van. Létezik olyasmi, amire nem tud megoldást? – A kulcsot elfordította a zárban, és kinyitotta az ajtót.

– Szerintem nem – felelte Devyn, és becsukta az ajtót maguk után.

Különféle dobozok hevertek a padlón odabent.

Annie vetett egy pillantást a címkéjükre. – Úgy látom, megvan a feladatunk a mai napra. Elkezdték szállítani az árukészletünket. Tényleg betartják az egynapos határidőt.

Pakolással töltötték a napot. Devyn megmutatta Annie-nek, miként működik a raktárkészletet nyilvántartó program. Amikor rájött a nyitjára, meglepően egyszerűnek találta az egészet. Délre kiürítették a dobozok nagy részét. Annie hazatelefonált, hogy rákérdezzen Willsre. Violet dadus közölte vele, hogy a fia alszik, lejjebb ment a láza, és sikerült legyűrnie a neki készített pirítóst és teát.

– Lehet, hogy ma pár perccel később érek haza – mondta Annie. – Be kell ugranom valakihez a faluban, de ha nem tud tovább maradni, az sem baj. Előbb hazamegyek, megvárom az ikreket, és csak azután intézem el a dolgom.

– Semmi szükség ilyesmire, drágám – nyugtatta meg Violet dadus. – Csak végezze a dolgát. Addig maradok, amíg haza nem jön.

– De hogy jut haza? – kérdezte Annie, és igazán kíváncsi lett arra, miként közlekedik a dadus, hiszen azt sem tudta, mivel közelítette meg a házát.

– Ne aggódjon emiatt, drágám. Csak szóljon Miss Buckley-nak, hogy későn ér haza, és ő majd mindent elintéz – fejezte be Violet.

Annie és Devyn gyorsan megebédelt a személyzeti étkezőben. Nora is ott volt.

– Hogy van a fia? – kérdezte Annie-t.

– Még lázas egy kicsit, de szerintem már jobban van. Violet dadus kész csoda. Nem is tudom, hogy köszönjem meg magának. Wills szinte azonnal megkedvelte. Megkértem, hogy maradjon egy kicsit tovább, mert be kellene ugranom a Lacy Nothingsba. Megkérdezném Ashley Mulcahyt, mit szólna, ha kitennénk pár ruhadarabját az ajándékboltban.

– Csodálatos. Amikor hazaér, csak nyomja meg a hármas gombot a mobilján, és autó megy majd Violetért – mondta Nora. – Úgy intéztem, hogy maguknál maradjon addig, amíg a kisfia vissza nem térhet az óvodába. Ezen a héten még biztos otthon marad.

– Biztos meghaltam, és a mennybe jutottam – jegyezte meg Annie. – Nem hittem volna, hogy ilyen csodálatos körülmények között fogok dolgozni. Szeretem a Csatorna Vállalatot.

Nora elmosolyodott. – Hasznára van Devyn?

– Ó, igen, óriási segítség nekem. Nélküle nem is boldogulnék – felelte Annie.

Devyn elvigyorodott.

– Remek – mondta Nora.

Miután a gyors ebéd után visszatértek az üzlet raktárába, Devyn megkérdezte: – Komolyan gondolta? Igazán nagy segítség vagyok? – A létrát tartotta, amelynek a tetején állva Annie tengeri szivacsokat, fürdőkeféket tartalmazó dobozokat pakolt a legfelső polcra. – Valóban nem boldogulna nélkülem?

Annie hátrafordult. – Nem mondtam volna, ha nem gondolom komolyan, Devyn. – Hirtelen elvesztette az egyensúlyát. – Ó!

Devyn elkapta Annie-t, amint lezuhant a létráról. Mind a ketten zavarba jöttek egymás közelségétől. Aztán Devyn letette Annie-t a földre. – Most már biztos lábbal áll a talajon – mondta.

– Köszönöm – nyögte ki Annie. – Ügyetlen voltam. – Vadul kalapált a szíve, és nem tudta, hogy az ijedtség, vagy a vágy okozta-e.

– A létra nem veszélytelen eszköz – vágta rá Devyn. Érezte, hogy a farka megkeményedik a nadrágjában, és csak remélte, hogy Annie nem veszi észre.

– Na, akkor ennyi elég is lesz mára – mondta Annie. Ő szedte magát össze először. – El kell indulnom a faluba, ha még ott akarom találni Ashley-t a Lacy Nothingsban.

– Magával mehetnék – ajánlkozott Devyn. – A vendégeink olyan fehérneműt választanak, amilyenben vélhetően tetszeni fognak a partnerüknek. Ha számít egy férfi véleménye… Majd maga után megyek a kocsimmal, így nem kell visszahoznia.

Annie gondolkodott egy pillanatig, aztán azt mondta: – Rendben.

Amint elhagyta parkolóhelyét, és elindult az úton, észrevette, hogy egy régi Toyota követi. A gazdag ember fia leromlott anyagi helyzetének megfelelő, lerobbant kocsit vezetett. Annie beállt a Lacy Nothingsszal szembeni parkolóba, és megvárta Devynt. Együtt mentek be a boltba.

Ashley Kimbrough Mulcahy jött eléjük. – Jó napot, Mrs. Miller. – Amint felmérte Devynt, Annie féltékeny lett kissé.

– Ez itt Devyn Scott, a személyi titkárom – mutatta be Annie. – A gyógyfürdőben dolgozom, ahol egy kis ajándéküzletet nyitunk. Fürdőköpenyeket, fürdéshez használható eszközöket és fürdőszereket fogunk árulni, és arra gondoltam, az ön árukészletének pár darabját is kitehetnénk. Olyan szépek és elegánsak. Pontosan olyan csinos holmik, amelyeket a vendégeink pénztárcájához terveztek. Tetszenének nekik.

Ashley elgondolkodott, aztán Ninához, az asszisztenséhez fordult. – Szerinted? – kérdezte röviden.

– Pár dolgot átadhatnánk a velencei kollekcióból, és minden megvásárolt termékhez adhatnánk egy példányt a katalógusunkból – mondta Nina.

– Évente négyszer tizenkét darabot kaphat tőlem, és maga választhatja ki őket – mondta Ashley. – Én határozom meg a kiskereskedelmi árrést. Kevés hasznuk lesz rajtuk, de az én holmim valóban vevőcsalogató. Természetesen az én címkém marad a termékeken. Ha ez így megfelel önnek, akkor megegyeztünk, Mrs. Miller.

– Fogadja el – dörmögte Devyn alig hallhatóan.

– Rendben – vágta rá Annie, és remélte, a hangja hozzáértésről árulkodott.

– Szerződést kellene írnunk azelőtt, hogy átadom magának az árut – folytatta Ashley.

– Természetesen – mondta Annie –, de jó lenne, ha a hétvégi, hivatalos megnyitón már ott lennének a fehérneműi.

– Az ügyvédeim irodája itt van az utca túloldalán. Odaszólok nekik – mondta Ashley. – Mit szólna, ha holnap ugyanitt, ugyanebben az időben találkoznánk?

– Szerintem Annie nagyra értékelné, ha a megfogalmazott szerződést holnap reggel átküldené a gyógyfürdőbe – vetette közbe Devyn. – Ugye, Annie?

– Persze. Miss Buckley-nak át kellene futnia, mielőtt aláírom – helyeselt Annie. – Ha mindent rendben talál, akkor holnap délután fél háromkor alá is írhatjuk Joe-nál. Tudja, ő az én ügyvédem is. –

Elmosolyodott. – Nem is tudom, mihez kezdtem volna, ha Joe és Rick nem segít Nat halála után.

– Remek – mondta Ashley – Akkor holnap délután fél háromkor találkozunk. Azután átjövünk ide, és kiválaszthatja a kívánt darabokat, rendben?

– Hogyne – felelte Annie.

Ezek után Annie és Devyn kilépett az utcára.

– Remélem, nem bánja, hogy belekotyogtam – szólalt meg Devyn.

– Dehogy. Maga az én életmentőm. Fogalmam sem lett volna, hogy jó alkut kötök-e – ismerte el Annie.

– Mintha azt mondta volna, hogy nem ért az üzlethez.

– Nem azt mondtam, hogy nem értek hozzá, csak azt, hogy nem érdekelt akkoriban – javította ki Devyn –, és még tudom, mi a különbség a jó és a rossz alku között.

– És ez jó? – tűnődött Annie.

– Tisztességes, és amit lehet, azt maga kihozza majd belőle. A Lacy Nothings sikeres vállalkozás, és szükségünk van rá – magyarázta Devyn.

– Bárcsak kideríthetnénk, kik a beszállítóik… – mondta Annie, amint a kocsijuk felé ballagtak.

Devyn elnevette magát, amint besegítette Annie-t a furgonba. – Úgy látom, Mrs. Miller, megvan magában a megfelelő versenyszellem. Sikereket érhet el az üzleti életben. – Becsukta a kocsi ajtaját. – Holnap találkozunk.

Annie-t megcsapta a férfi kölnijének az illata. *Határozottan finom és szexis illat volt,* gondolta, miközben hazafelé vezetett. Az is átfutott az agyán, hogy aznap a „B” fantáziáját kellene beprogramoznia. Igazán szép kis fehérnemű-együttest látott a Lacy Nothings kirakatában, amikor bementek a boltba. Áttetsző, bíborszínű selyemből készítették, és egy kis csipkét helyeztek el a mellrészén. Nem engedhette meg magának, de legalább a fantáziájában viselhetné. Gyakorlatilag már megszelídítette a szörnyetegét, és az a fantáziája kezdett unalmassá válni, bár még nem állt készen arra, hogy végleg törölje a lehetőségek közül. Ezúttal azonban valami újat akart, például egy kerek ágyat vörös selyemmel és rengeteg párnával. Jó lenne egy tükör is a

mennyezeten. Ja, és Devyn Scott törülközővel a dereka körül. A bíborszínű fehérneműben várna rá a kerek ágyon a párnák között.

Majdnem elfelejtett befordulni a Parkway Drive-ra, de pont időben sikerült észbe kapnia. Miután megállt a felhajtóján, kiszállt a kocsiból, és besietett a házba. Amikor belépett, friss sütemény illata csapta meg az orrát. Hangokat hallott a dolgozószoba felől, és amikor megállt az ajtóban, megpillantotta Willst, aki a dadus ölében ült, az ikreket, akik a padlón foglaltak helyet, és legnagyobb meglepetésére Amy is közöttük volt. Mindegyikük Violetet hallgatta.

– Azután ő urasága azt mondta nekem: Violet dadus…" – Hirtelen abbahagyta a mondatot, és felpillantott. – Ó, hát hazajött, Mrs. Miller? – Willst beleültette a székébe, és felállt. – Készítettem egy kis marharagut zsemlegombóccal, és van egy tepsi csokoládés sütemény a sütőben.

– Maga egyszerűen csodálatos! – lelkendezett Annie. – Nem is tudom, hogyan köszönjem meg, Violet.

– Ha megnyomná a hármas gombot a mobilján, akkor hamarosan elindulhatnék haza – felelte Violet dadus. – Holnap reggel nyolckor újra itt leszek, drágám. Wills láza lejjebb ment, de éjjel biztos megemelkedik majd kissé. Már a légzése is könnyebb, mindenesetre én csak egy kis levest és pirítóst adnék neki vacsorára, és mivel jó kisfiú volt, kaphatna egy sutit is, persze csak akkor, ha megeszi a levest előtte.

– Megeszem, dadus! – ígérte Wills.

– És mi lesz a történet végével? – kérdezte Annie.

– Ó, majd elmondom holnap – felelte Violet. Átballagott az előszobába, fogta a kalapját, magára terítette a pelerinjét, mosolyogva búcsút intett nekik, és kiment az ajtón.

Annie meglepődött, amikor meglátta, hogy egy kis, fekete autó várakozik a járdaszegélynél. Violet dadus sietve beszállt a kocsiba, amely elhajtott a késő délutáni, őszi ragyogásban. Annie meg mert volna esküdni rá, hogy egyszerűen eltűnt a szeme elől. Persze biztos csak a fények játszottak az érzékeivel. Visszafordult a gyerekeihez. – Remélem, nem baj, hogy később értem haza, mint ti. Akadt még egy kis dolgom.

– Hé – szólalt meg Amy –, ez a dadus nagyon furcsa. Olyan, mint Mary Poppins. Brittanyt megeszi a sárga irigység, ha elmesélem neki, hogy dadusunk van.

– Csak addig lesz nálunk, amíg Wills meg nem gyógyul – mondta Annie. – Szóval körülbelül egy hétig.

– Olyan ez az egész, mint az a dadusról szóló szappanopera – jegyezte meg Lily.

– Csak jobb, mert mi már nem vagyunk kiskölykök – tette hozzá Rose –, és jól szórakozhatunk vele.

– Mindenki megcsinálta a leckéjét, vagy maradt még belőle? – kérdezte Annie a lányait.

A lányok sarkon fordultak, és kötelességtudóan elindultak az emeletre.

– Vacsora egy óra múlva – szólt utánuk Annie, aztán bement a konyhába, hogy a süteményt kivegye a sütőből. Bekukkantott a dolgozószobába. Wills elaludt a széken. Úgy döntött, nem zavarja vacsoráig.

Miután mindenki lefeküdt, az anyja hívta. Így tett minden este. – Úgy hallom, dadus vigyáz Willsre. Mi ez az egész, Annie? – tudakolta Phyllis. – Én is átmehettem volna, ha szólsz nekem.

– Köszönöm, anya, tudom, hogy megtetted volna, de nem akartalak terhelni – felelte Annie, és várta a kitörést, amelyre bizton számíthatott.

– Terhelni? Terhelni? Az anyád és a gyerekeid nagyanyja vagyok – kezdte Phyllis. – Otthon kellett volna maradnod, persze te megfosztottad azt a szegény, beteg gyereket az anyjától, amikor a legnagyobb szüksége lett volna rá, és beengedtél egy idegent a házadba. Megnézted már, hogy hiányzik-e valami?

Annie felsóhajtott. – Anya, Violet dadust a munkaadóm küldte. Ő egy kedves, angol hölgy, és Wills megkedvelte. Sőt a lányoknak is tetszik. Mire hazaértem, elkészítette a vacsorát, és még egy tepsi süteményt is betett a sütőbe. A gyerekek normálisan viselkedtek. Nem bömbölt a zene, nem váltogatták a tévécsatornákat. Minden jól sikerült. Bár mindig így lehetne.

– És megtudhatom, ki fizeti mindezt? A jó segítség sok pénzbe kerül, Annie. – Phyllis úgy beszélt a lányával, mintha az félkegyelmű lenne.

– A vállalat állja a számlát – felelte Annie az anyjának. – Hihetetlen munkaadók. Igazán szerencsés vagyok.

– Ez a nagylelkűség nagyon különösnek tűnik nekem – jegyezte meg Phyllis.

– Lizzie cége arra hajt, hogy a vállalat jogi képviselője lehessen – morogta Annie.

– Valóban? – horkantotta az anyja.

Annie tudta, hogy Phyllisnek csak úgy kattog az agya.

– Nos, feltételezem, ha Lizzie cége szeretné képviselné őket, akkor a csúcsvállalatok közé tartoznak. Tudod, milyen konzervatív a húgod munkahelye.

– Igen, anya, tudom – felelte Annie. – Hogy van apa?

– Ma meghúzódott az egyik izma odakint a pályán – mondta Phyllis fanyarul.

– Ó, de sajnálom. Mondd meg neki, hogy puszilom, és azt kívánom, minél hamarabb épüljön fel.

– Hála istennek, holnap esni fog, máskülönben egész nap itt morogna nekem, amiért itthon kell maradnia – folytatta Phyllis.

– Anya, késő van. Szeretnék lefeküdni – szakította félbe Annie.

– Igen, igen, pihenésre van szükséged, hiszen már dolgozol – helyeselt Phyllis. – Annie, tudom, hogy ódivatú vagyok, de igazán büszke vagyok arra, amit csinálsz.

– Köszönöm, anya. Jó éjt.

Annie a helyére tette a telefont. *Micsoda ritka alkalom,* gondolta, *az anyám megdicsért.* Kulcsra zárta a bejárati ajtót, lekapcsolta a villanyt, és elindult az emeletre. Magával vitt egy kis süteményt is. Útközben bekukkantott Willshez. Még lázas volt, de tudott aludni. Annie csak remélte, hogy ez így is lesz reggelig. Megsimogatta a fejét, és megigazította a takaróját. A lányok szobájában már nem égett a villany *Hála istennek,* gondolta. Hálószobája ajtajában elfordította a kulcsot, megmosakodott, levetkőzött, és ágyba bújt. Ránézett a „B” gombra, és elképzelte magában a kerek ágyat, a vörös ágyneműt és a bíborszínű fehérneműt. Eszébe jutott, miként érezte magát Devyn karjában aznap délután. Szinte érezte kölnijének illatát. A valóságban nem bátorította volna. Ha a férfi elutasítaná, olyan kellemetlen lenne az egész, hogy nem dolgozhatna többé a gyógyfürdőben. Ám a „B” gomb lehetőséget adott neki egy

új fantáziára. Ott Devyn a szeretője lehetne. Annie megnyomta a gombot, és azonnal a vörös selyemmel borított, kerek ágyon találta magát. Azt a bíborszínű fehérneműt viselte, amelynek csipkeberakás volt a mellrészén.

A tágas szoba kandallójában égett a tűz. Az egyik falon széles és magas ablakok helyezkedtek el. Annie kíváncsian ballagott oda az egyikhez, amely ajtóként is szolgált, és egy teraszra vezetett. Annie elfordította a gombját, és kilépett az éjszakába. Fölötte a sötét, csillagos ég nyújtózott, éppen akkor kelt fel a hold. A tenger felől fújó szél sós illatot vitt magával, odalent hullámok csapkodták a partot.

Rájött, hogy abban a tengerparti házban tartózkodik, amelyről mindig is álmodott. Éppen a víz szélén állt egy homoksávon. A tenger felől egy férfi közeledett, megállt egy pillanatra, hogy felkapja és izmos, vékony testére csavarja törülközőjét, aztán elindult felé. Annie szíve vadul kalapálni kezdett. Devyn az? Úgy szerette volna, ha ő az. Muszáj, hogy Devyn legyen! A mellbimbója bizseregni kezdett, és kidudorodott a fehérneműje csipkéjén.

– Annie! – szólította a férfi, és aztán felment hozzá a teraszra. Átkarolta, és magához húzta. Egyik kezével megmarkolta kemény, gömbölyű mellét, és forró csókot lehelt az ajkára. – Jó sokáig tartott, Annie – suttogta az ajkai közé.

– Mi tartott sokáig? – Zihálni kezdett, mert a törülközőn át megérezte Devyn meredező faszát, és ez nagyon felizgatta.

– Az, hogy végre útjára bocsásd ezt a fantáziát – felelte Devyn. – Tetszik nekem. Szeretem a tengert, a partot és azt a finom kis ágyat is odabent. – Kézen fogta, és bevezette a hálószobába.

– Ez valami tévedés – dünnyögte Annie.

– Nem, nem az. Te is régóta akarsz dugni velem, én pedig azóta akarlak megbaszni, amióta először megláttalak – mondta neki Devyn.

– Te nem lehetsz az igazi Devyn – tiltakozott Annie. – Az a szegény fiú halálra rémülne, ha megtudná, milyen mocskos vágyakat táplálok iránta.

– Nem, nem én vagyok az igazi Devyn, én csak a fantáziád Devynje vagyok, de azért még baszhatunk, nem igaz?

– Ó csaknem tizenkét évvel fiatalabb nálam – mondta Annie. – Szégyellhetnem magam.

Devyn elnevette magát. – Tudom, rossz kislány vagy, Annie, csakhogy én meg rosszfiú vagyok, ezért el kellene fenekelned. Mindig erre gondolsz, akárhányszor rám nézel.

Annie elvörösödött. – Honnan is tudhatnád…

– Onnan, hogy a fantáziád része vagyok – mondta.

– Majd később elfenekelsz, oké? Most azt szeretném, ha hanyatt feküdnél. Én kezdem a műsort.

Annie idegesen harapott az ajkába. Lehet, hogy ez nem volt túl jó ötlet. Ha most szeretkezik fantáziája Devynjével, mi történik, ha ránéz az igazi Devynre? Őt is akarja majd, vagy elég lesz a fantáziája Devynje is?

Devyn ledobta az ágyékát takaró törülközőt. Annie szeme azonnal a lába közére tévedt. Jó nagy farka volt, úgyhogy kiskorú már nem lehetett. Jó vastag volt, de a hossza nem érte el a szörnyeteg faszáét. Ott himbálózott előtte, és csakis az övé volt. Annie megnyalta a szája szélét. Odanyúlt, és végigsimította egész hosszában.

– Olyan szép – mondta, amint a kezét föl-le húzogatta rajta.

– Akkor mire vársz még, Annie? – Lefektette a vörös selyemmel borított, nagy, kerek ágyra. Letérdelt elé, és széttárta a lábát. Odahajolt szőke fejével. Annie érezte, hogy szétnyitja szeméremajkait. Először alul kezdte nyalogatni a nyelvével. – Hű de finom vagy, bébi – szólalt meg a férfi. Harapdálni kezdte combjának belső oldalát. Azután rátért a csiklójára. – Ez jólesik? –kérdezte, amint egyfolytában ingerelte a kis dudort. Amint a férfi lázasan dolgozott rajta, Annie megvonaglott az egyre növekvő gyönyörtől. Még egyszer megharapta Annie csiklóját, és nyögdécselve ment el. – Látom, hogy jólesett – mondta Devyn, és felállt. Kezét a feneke alá csúsztatta, és olyan szögbe emelete, hogy a faszát belenyomhassa forró, nedves vaginájába. – De szerintem ezt még jobban fogod kedvelni – mondta, és lassan, ritmusosan dugni kezdte.

– Igen! – sziszegte Annie. – Igen, ezt szeretem a legjobban, Devyn! És most mutasd meg, hogy érdemes volt várnom rád. Bassz meg, ahogy csak bírsz. Jó mélyre nyomd a farkad bennem, és el ne

merészelj menni nekem addig, amíg nekem nem volt legalább két orgazmusom, máskülönben vörösre paskolom a segged.

– Sikoltozni fogsz a gyönyörtől – ígérte Devyn.

– Mindez csak szó, ígéret, kisfiam – ugratta Annie.

A férfi arca hirtelen elsötétült a haragtól egy pillanatra, de aztán a homlokát ráncolva összpontosított a feladatára. Meg akarta találni azt a kis, huncut pontot, amely ott van minden nő vaginájában. Ha megtalálja, akkor a nő elszáll a holdig, az egyszer biztos. Meg kell mutatnia ennek a kis ribancnak, hogy ki a főnök kettőjük kapcsolatában. Keresgélni kezdett, és figyelte Annie arcának változásai. Végre meglátta, amit akart: Annie arca felderült, és csodálkozást, földöntúli örömöt fejezett ki.

– Ó, igen, ott! – sikoltotta Annie.

Ügyködni kezdett rajta, és addig folytatta szünet nélkül, amíg Annie nyöszörögni nem kezdett az egyre növekvő gyönyörtől. Amikor a gyönyör szinte már elviselhetetlenre fokozódott, a nő sikoltozni kezdett. Akkor már úgy érezte, faszának egyetlen mozdulatát sem lenne képes elviselni többé. Forogni kezdett vele a világ. Csillagok sziporkáztak behunyt szeme előtt. Amikor eljutott a csúcsra, teste összerázkódott, ívesen meggörbült, és szinte elvesztette az eszméletét. Devyn visszafektette az ágyra, de még nem húzta ki belőle a faszát. – Nyisd ki a szemed, Annie! – szólt rá nyersen. – Nyisd ki, és nézd, hogy baszlak addig, amíg el nem élvezel újra.

Annie nagy nehezen kinyitotta a szemét, de alig tudta nyitva tartani. A mennyezetre erősített tükörben látta mind a kettőjük testét. Devyn a combjai közé fogta a csípőjét. A feneke összehúzódott és elernyedt, amint újra és újra mélyre hatolt benne. Letépte róla a bíborszínű fehérneműt, és mellei közé fúrta a fejét. Aztán megszívta az egyik mellbimbóját, amelytől Annie enyhe rángást érzett a vaginájában. Azután beleharapott a másik mellbimbójába. Annie látta, hogy Devyn simogatja a hátát és kemény, kerek fenekét, miközben megállás nélkül bassza őt.

– Dugd ide a nyelved – mondta Devyn, és jól megszívta, amint nagy, vastag faszával gyönyört okozott Annie-nek.

Annie belenyögött a férfi szájába, amikor Devyn újra megérintette azt a kis huncut, érzékeny pontot.

– Ne hagyd abba! – kérlelte. – Ne hagyd abba!

– Az örökkévalóságig tudnám ezt csinálni – mondta a férfi, amint olyan gyönyört keltett benne, hogy Annie számára megszűnt létezni az idő és a tér. – Nem kellett volna ilyen sokáig várnod, drágám. Miért vártál ilyen sokáig? Szerintem sohasem tudok betelni majd veled – mondta, és olyan erősen, olyan mélyen baszta, ahogy csak bírta. Annie sikoltozni kezdett, amikor egyszerre elélveztek.

Amikor Annie felébredt az ágyában a Csatorna zárása után, jól emlékezett, hogy Devyn még többször megbaszta azután. A vaginája égett, a combja ragadt a sok spermától. *Hogyan lehetséges ez?* – tette fel a kérdést magában. Ám megtörtént. Újra elnyomta az álom, és amikor megszólalt az ébresztőóra, meglepően frissen ébredt. Gyorsan lezuhanyozott, felvette gyógyfürdős egyenruháját, kinyitotta szobája ajtaját, átszaladt Willshez, aki még mindig mélyen aludt, aztán lerohant a lépcsőn. Az ikrek már odalent voltak, éppen gabona-pelyhet és banánt reggeliztek. Amy valami különösnek látszó kotyvalékot ivott.

– Mi az? – kérdezte legidősebb lányát.

– Az ikrek készítették nekem – felelte Amy. – Ananász, banán, egy kapszulányi omega három, egy nyerstojás és egy kis fölözött tej. Nem is rossz, és sok energiát ad.

– Még szerencse, hogy a tojás a Baines-farmról érkezett, máskülönben aggódnék. A nagyanyám mindig tojáslikőrt készített nekem, persze omega három nélkül – mondta Annie.

Néhány perc múlva a lányok elmentek iskolába, Annie pedig ismét felment az emeletre, hogy megnézze a fiát. – Hogy érzed magad? – kérdezte Willst.

– Hol van a dadus? – tudakolta Wills.

– Majd nyolckor jön, kisfiam. Még nincs annyi. Na, nézzük. – A digitális hőmérőt beledugta Wills szájába. A műszer sípolással jelezte a mérés végét. A fiú még mindig lázas volt.

– Mennyi? – kérdezte Wills.

– 38,3. Alacsonyabb, mint tegnap – felelte Annie. – Nem fáj a hasad, szívem?

– Nem, de a torkom igen – válaszolta Wills.

– Nyisd nagyra a szád, hadd nézzem – mondta neki Annie, és belekukkantott a kisfiú torkába. Amikor kiderült, hogy a torka hátsó

fala még mindig tűzvörös, nagyot sóhajtott. – Piros. Megmondom a dadusnak, hogy készítsen neked valami finom édességet.

– Alhatok még egy kicsit? – kérdezte a kisfiú.

– Hát persze – felelte Annie. – Én délután jövök haza, szívem. A dadus itt lesz veled egész nap, és megméri a lázadat. Bele fog nézni a torkodba is. – Wills elaludt, mielőtt kiért volna a szobából.

Amikor az előszobai óra elütötte a nyolcat, Annie kopogtatást hallott. Sietve nyitott ajtót. – Jó reggelt, dadus – mondta, és kikukkantott az utcára. Nem értette, hova tűnhetett olyan gyorsan a dadust szállító jármű.

– Jó reggelt, drágám. Hogy van a kislegény? – kérdezte Violet dadus, amint belépett a házba. A holmiját bepakolta az előszobai szekrénybe.

Annie beszámolt neki az állapotáról.

– Nos, nem kell aggódnia, drágám. A dadus mindent megtesz a kislegényért addig, amíg maga haza nem jön.

– Megint késni fogok – mondta Annie. – Egy beszállítóval kell találkoznom ma délután. Sajnálom.

– Nyugodjon meg. Semmi bajom a gyerekeivel. Korunkhoz és a saját korukhoz képest illedelmesek. Jól megvagyunk együtt – mondta Violet dadus.

Illedelmesek? Az ő lányai? Talán az ikrek, de Amy! Ennek ellenére Amy nagyon is elégedettnek látszott, amikor hazaért az előző délután, és nem nyafogott, amikor azt mondta neki, készítse el a házi feladatát. Violet dadus csodát tett vele.

– Akkor elintézem az ügyeimet – felelte Annie.

– Nincs szüksége valamire?

– Semmire sincs szükségem, drágám – mondta a dadus. – Jól megleszünk, higgye el.

Nora Buckley behívta az irodájába Annie-t, miután megérkezett a gyógyfürdőbe. – Ezt pár perccel ezelőtt faxolták át a Pietro d'Angelo és Johnson ügyvédi irodából – mondta. – A Lacy Nothings üzletlánc és a Csatorna Vállalat közötti szerződés. Átolvastam, és nekem korrektnek tűnik. Hívja fel őket, és mondja meg nekik, hogy ma délután aláírja. Mikor érkezhet meg az áru?

– Miután aláírtam a szerződést, máris kiválaszthatom a nekünk megfelelő darabokat – válaszolta Annie.

– Szükségem lenne egy vitrinre, amelyben elrendezhetem őket. Nem lenne jó, ha túl sokan fogdosnák azt a drága holmit.

Nora elmosolyodott. – Magának olyan jó érzéke van a kereskedéshez. Persze Mr. Nicholas sohasem téved, amikor kiválasztja a vállalat új alkalmazottait.

– Ez még csak a bemelegítés – nevette el magát Annie. – Valóban tudom, mit szeretnék, de még sokat kell tanulnom. El fogom érni, hogy az ajándékbolt pénzt hozzon a gyógyfürdőnek. Majd meglátja.

– Hogy van a kisfia? – kérdezte Nora. – Bevált a dadus?

– Wills még nincs jól, de Violet dadus csodálatos – mondta Annie lelkesen. – Bárcsak örökre velünk maradhatna. A gyerekek imádják, és tegnap, mire hazaértem, megfőzte a vacsorát, és éppen süteményt sütött.

– Violet igazi kincs – jegyezte meg Nora.

Amikor Annie kinyitotta az üzletet, újabb dobozokat talált odabent. Devyn is befutott, és Annie hosszú percekig rá sem mert nézni. Hogy is tehette volna az előző éjszakai kalandja után? Ám sikerült visszanyernie a nyugalmát. Devyn nem tudhatott a fantáziájáról, hiszen nem volt tudomása a Csatornáról sem. Együtt pakoltak ki, aztán rendet raktak. Már gyorsabban ment a munka, mert az előző nap helyükre tették a polcokat.

– Remélem, nem bánja, de én már tegnap este elkezdtem készíteni az árcédulákat – szólalt meg Devyn.

– Ez csodálatos, de este nincs magának saját élete? – kérdezte Annie.

– Hogyne lenne – mondta Devyn vigyorogva.

– Barátnő? – puhatolózott Annie.

– Az nincs. Nem tudok időt szakítani arra, hogy találjak magamnak egy rendes lányt – ismerte el. – Emellett a személyi titkárok munkája heti hétszer huszonnégy órából áll.

– De maga az én személyi titkárom, és én nem igénylem azt, hogy éjjel és hétvégén is a rendelkezésemre álljon. Szórakoznia kellene egy kicsit, Devyn – mondta neki Annie.

– Maga találkozgat valakivel? – kérdezte Devyn merészen.

– *Én?* – nevette el magát Annie. – Öt gyerekem van, emlékszik?

– A férje halála óta senkivel sem jött össze? – kérdezte.

– Senkivel – felelte Annie.

– Vacsorázzon velem – ajánlotta fel Devyn. *Biztos nem hallottam jól,* gondolta Annie. – Tessék?

– Vacsorázzon velem – ismételte Devyn.

Annie-nek fogalma sem volt, hogy mit válaszoljon.

– Itt nem tiltják, hogy az alkalmazottak együtt szórakozzanak – folytatta Devyn. – Már utánanéztem.

– Maga sokkal fiatalabb, mint én – nyögte ki végül Annie.

– Igen, maga idősebb, mint én, de tehetek én róla, hogy az idősebb nőket kedvelem? – mondta Devyn.

– Nem hagyhatom magukra a gyerekeimet este. –Elég gyenge tiltakozásnak hangzott.

– A lányai már nagyok, és vigyázhatnának a kisfiára addig, amíg mi eltöltünk egy kellemes, korai és felnőttes vacsorát együtt – folytatta Devyn. – Vacsorát. Kötöttségek nélkül. Még sötétedés előtt hazaérhet – ugratta a férfi Annie-t

– Mostanában elég korán megy le a nap – emlékeztette Annie.

– De addig, amíg nincs telihold, nem növesztek torzonborz szőrt és agyarokat – mondta Devyn vigyorogva. – Mikor volt utoljára valahol, nem számítva a gyorséttermeket, ahova a gyerekeivel együtt ment?

– Lizzie és én nemrég vacsoráztunk egy étteremben – védekezett Annie –, és nagyon finom ételt kaptunk abban a klubban.

– Az East Harbour Inn biztosan jobb – folytatta Devyn. – Ugyan már, Annie, mondjon igent. Amióta itt dolgozom, még nem étkeztem máshol, és nem akarok egyedül enni.

– Akkor hívjon el egy olyan srácot, akinek ezen a héten nincs vendége – javasolta Annie.

– Szívesebben venném, ha egy vonzó, szexis nő ülne velem szemben az asztal túloldalán – válaszolta Devyn. – Mi rossz van abban, ha két munkatárs együtt tölt egy kellemes estét?

A rossz az, gondolta Annie, *hogy veled élem ki a mocskos fantáziámat, és ez nagyon jólesik. A képzeletem megbolondult, és amikor visszatérek a valóságba, folyton a lábad közét bámulom.* Ám ha továbbra is ilyen elutasító maradna, a férfi feltenné a kérdést, miért viselkedik így vele, és igazán kedvelte Devynt. Fantáziája Devynjének semmi köze sem volt a valóságos Devynhez, aki

vacsorázni hívta őt. Ez a harmincegy éves, szexis srác vele akart vacsorázni. Vele, a negyvennégy éves, ötgyerekes anyával. Az ilyesmi jót tesz az egónknak.

– Annie!

Kizökkent a gondolataiból. – Addig nem mehetek, amíg Wills beteg – mondta –, de a jövő hét már biztos alkalmas lesz. Mit szól a szerdához?

– Az remek lesz! – felelte Devyn vigyorogva.

A férfi úgy örült, hogy Annie nem tehetett mást, csak a fejét csóválva visszamosolygott rá. – Úgy néz ki, mintha a világszépével hozott volna össze randevút – ugratta a férfit. – Na, dolgozzunk, kisfiam, kettőre oda kell érnem az ügyvédeidhez. El akar jönni a Lacy Nothingsba, hogy együtt válasszuk ki a fehérneműket? Nem ártana egy férfi véleménye.

– Persze! – Nem apadt a lelkesedése.

Pontban kettőkor ért oda az ügyvédekhez. Bevezették Rick Johnson irodájába. – Na, hol van az a szerződés, hogy aláírhassam. Miss Buckley a gyógyfürdőből korrektnek találta.

– Nora csodálatos nő – mondta Rick, amint elérakta a szerződést három példányban. – Négy évvel ezelőtt még háziasszony volt, most meg egy nagyvállalatnál dolgozik. Maga is. Jól érzi ott magát?

– Nagyon is – mondta Annie. – Kitűnő munkaadók. A kisfiam megbetegedett, és még dadust is küldtek hozzá. A kedves, angol hölgy egész nap vigyáz rá, így én nyugodtan dolgozhatok, nem kell aggódnom miatta. Jó érzés ilyen embereknek dolgozni, és ez még csak az első hetem. – Aláírta mind a három példányt. – Tessék.

Rick visszaadott egyet. – Ezt adja át Miss Buckley-nak. Úgy hangzik, mintha beleesett volna egy mézes bödönbe, Annie – mondta Rick. – Örülök neki. Tudom, nem könnyű magának azóta, hogy Nat meghalt. A gyerekek jól vannak?

Annie bólintott. – Nathaniel elkezdte a Princetont. Amy nehéz eset. Az ikrek állatvédők lettek, Wills most esik át egy csúnya megfázáson. Az én életem, hogy úgy mondjam, nyugalmas, kiegyensúlyozott. – Búcsút intett az ügyvédnek, és miután kiment az irodából, átrohant a Lacy Nothingsba, ahol Devyn már ott csevegett Ashley Mulcahy asszisztensével, Ninával. – Na, nézzük – mondta Annie. – Idehozná a fehérneműket?

– Ashley úgy gondolta, talán megnézhetné a kirakatot és a raktárkészletet. Elnézést kér, amiért nincs itt, de egy kicsit rosszul érzi magát.

– Megint gyereket vár?

– Szerintem igen. Nekem ugyan még nem szólt, de máskor nem igazán betegeskedik, csak amikor várandós – jegyezte meg Nina.

– Nekem ez tetszik – mutatott rá Devyn az egyik bíborszínű fehérnemű-együttesre, amelyet csipkebetéttel egészítettek ki a mellrészén. Pont olyan volt, mint amilyet Annie magára képzelt az elmúlt éjjel. – Nagyon szexis. Különösen a csipkés része. Nem dörzsöli ki a viselője mellbimbóját.

Annie mérhetetlenül elvörösödött. – Tényleg tetszik magának? Nem gondolja, hogy túl sokat megmutat?

– Szerintem pokolian szexis – mondta Devyn. Nina elmosolyodott. – Valóban az.

Egy órát töltöttek a megfelelő darabok kiválasztásával. Annie lemondott a melltartókról és a bikini alsókról, mert azokból csak tizenkettőt kaphatott volna. Többet akart. Úgy tervezte, hogy a vendégei haza is visznek belőlük, hogy viselhessék a férjük, szeretőjük társaságában, vagy csak saját maguk gyönyörűségére.

Hivatalosan is megnyitották a gyógyfürdő ajándékboltját, és csak úgy repültek a hetek. Annie javaslatára az érdeklődő vendégeket elvitték a helyi aratóünnepre. A résztvevő tizenöt hölgynek nagyon tetszett. Felvillanyozva érkeztek vissza, és azt kérdezgették, terveznek-e számukra további kirándulásokat. Mielőtt Nora válaszolhatott volna, Annie megszólalt.

– Néha szervezünk kirándulásokat, de önök elsősorban azért érkeztek a gyógyfürdőbe, hogy lazítsanak, és kényeztető kezeléseket kapjanak.

– De olyan jól szórakoztunk – mondta egy gazdag, idős hölgy. – Bár igaza van, a kezeléseket nem mulaszthatjuk el.

– Szépen csinálta – mormolta Nora.

– Nem vetettem volna fel ilyesmit, de ez a csoport nagyon unatkozott, és az nem tett volna jót a hírnevünknek. Ha időnként beszúrunk valami mást, az nem árthat. Nyáron piknik a tengerparton, talán egy kis kagylósütés, friss kukorica és paradicsom augusztusban. Karácsonykor énekeseket hívhatnánk, akik nem

himnuszokat, hanem ünnepi dalokat énekelnének. Csak az ég tudja, mennyi ilyen ének létezik.

– Éleslátásra vall, hogy észrevette, ezek a nők unatkoznak, és nagyszerűen tette, hogy előállt ezekkel a csodálatos ötletekkel – mondta Nora. – Mr. Nicholas tudomására hozom, hogy milyen leleményes. Nem vezetheti az ajándékboltot örökké.

– De én szeretem az ajándékboltot – mondta neki Annie. – Tud arról, hogy új készletet kellett rendelnünk a szappanokból, krémekből és testápolókból? A szivacsok és természetes sörtéjű kefék is elfogytak! A Lacy Nothings termékeinek fele is elkelt.

– Mr. Nicholas nagyon fog örülni a sikerének, Annie – mondta Nora.

Úgy is volt. Amikor a Csatorna Vállalat főigazgatója megejtette szokásos, havi látogatását, behívta Annie-t az irodájába, amelyet fenntartottak számára távollétében is. Nem volt nagy helyiség, de annál elbűvölőbben nézett ki. A bíborvörös függöny alatt boltíves ablak bújt meg, amely a szálloda kertjére nézett. A kandallóban barátságos tűz ropogott. Az ablak egyik végében mahagóni íróasztal állt. A tűzhely elé kárpitozott pamlagot és két tölgyfa széket helyeztek. Az ülőgarnitúrát kis asztal egészítette ki.

– Jöjjön be és foglaljon helyet – mondta Mr. Nicholas nyájasan. – Kávét?

A kisasztalon kávéskannával, tejszínkiöntővel, cukortartóval és süteménnyel megrakott ezüsttálca hevert.

– Köszönöm, kérek – felelte Annie.

Annie felfigyelt a férfi elegáns kezére, hosszú, manikűrözött ujjaira. A körmei fényesek, makulátlanok voltak. Annyi kávét töltött, hogy maradjon hely a tejszínnek. Mosolyogva nyújtotta oda neki a szép, kis porceláncsészét. – Süteményt, kedvesem? Attól tartok, én javíthatatlanul édesszájú vagyok.

– Én is – ismerte el Annie, és elvett egy süteményt az elé tartott tányérról.

– Azt szeretném, ha tudná, Nora áradozott arról, milyen jól beilleszkedett itt a gyógyfürdőben. Mindenki kedveli magát. A működésünk tökéletesítését célzó javaslatai kitűnőek – mondta Mr. Nicholas. – Az én politikám az, hogy meg kell jutalmazni a jó munkát.

– Ó, uram, még csak két hónapja vagyok itt – szabadkozott Annie. – Csupán segítő szándék vezérelt, és az nem érdemel külön dicséretet.

– Pont olyan szerény, mint amilyen okos – jegyezte meg Mr. Nicholas rendkívül elégedetten. – Kedvesem, nekem nagy örömömre szolgál, ha megjutalmazhatom az embereimet, és az ön számára tökéletes jutalmat tartogatok. Hogy venné, ha Violet dadus beköltözne önökhöz, és állandó segítséget nyújtana a családjának? A nyári időszak forgalmasabb lesz, és tovább bent kell majd maradnia a szokásosnál.

– Sajnos nem engedhetem meg magamnak Violet dadust – válaszolta Annie.

– Ó, kedvesem – mondta Mr. Nicholas –, úgy látszik, nem fejeztem ki magam világosan. Violet dadust a Csatorna Vállalat fogja fizetni mindaddig, amíg maga az alkalmazásunkban áll, és remélem, az nagyon hosszú időszak lesz. A konyha melletti üres szoba, amelyet raktárnak használ, tökéletesen megfelelne Violet dadusnak.

Honnan tud a raktárszobáról? – tűnődött Annie, de félretette a kíváncsiságát. Nem volt könnyű számára, hogy a ház előtt érje Wills iskolabuszát, és nem használhatja folyamatosan a lányait gyerekfelügyelőként. Vannak iskolán kívüli kötelezettségeik és programjaik is. Az a hét, amelyet Violet dadus náluk töltött, egyszerűen maga volt a mennyország. – A vállalat adná a fizetését? – kérdezte Annie, és amint kimondta, nagyon hülyén érezte magát.

Mr. Nicholas bólintott. – Magának pedig lehetővé kell tennie, hogy a hétvégéi szabadok maradjanak.

– Ez csak természetes – felelte Annie. Teljesen letaglózta az öröm.

– Akkor megállapodtunk – mondta Mr. Nicholas derűsen. – Most pedig igya meg a kávéját, kedvesem. Különleges keverék. Magam készítettem.

– Mikor jönne hozzánk Violet dadus? – kérdezte Annie. – Időre van szükségem ahhoz, hogy kitakarítsam és lakhatóvá tegyem azt a szobát.

– Mondja csak meg Norának, mikor van szüksége a dadusra, kedvesem, ő majd gondoskodik mindenről – mondta Mr. Nicholas. – Hogy ízlik a kávé?

– Nagyon finom – mondta Annie. Violet dadus állandóan náluk fog dolgozni? Hirtelen eszébe jutott, hogy akkor azonnal elfogadhatja Devyn vacsorameghívását. Már kétszer is lemondta. Nem akarta, hogy a lányai tudják, a személyi titkárával megy szórakozni, de ha Violet dadus már náluk lakik, egyszerűen hazatelefonál, és azt mondja, sokáig dolgozik, így senki nem tud meg semmit. – Nagyon köszönöm önnek, Mr. Nicholas.

A férfi nyájasan mosolygott rá. – Mindig gondoskodom az embereimről – mondta.

Annie már alig várta, hogy elmondhassa a gyerekeinek, Violet dadus hamarosan beköltözik hozzájuk. A gyerekek kitörő lelkesedéssel fogadták a bejelentést. Mindnyájan kedvelték az angol hölgyet, de Amynek sikerült rögtön a lényegre tapintania.

– Miből fogjuk fizetni, anya? Amy elmagyarázta nekik.

– Nahát! Ez a Mr. Nicholas nem semmi – jegyezte meg Amy. – Feltételezem, ez azt jelenti, hogy többet fogsz dolgozni.

– Nos, talán a teljes munkanapot ott kell majd töltenem, és nem jöhetek haza kora délután, hogy elérjem Wills buszát a ház előtt – mondta Annie.

Devynnek is beszámolt. – Ha még áll az a vacsorameghívás, akkor már nem kell más időpontra halasztanunk, de azt meg kell várnunk, hogy Violet dadus beköltözzön – mondta Annie. Többé nem programozta be a Devynről szóló fantáziát, mert a képzeletének Devynjével töltött, vad éjszakák után egyszerűen képtelen lett volna arra, hogy együtt dolgozzon vele. Még nem unta meg a szörnyeteget, ezért aznap este, amikor benyomta az „A” gombot, meztelenül kikötözve találta magát a várában.

– Ma majd meglátjuk, hogy megtanultad-e az engedelmességet, Anne úrhölgy – szólalt meg a jól ismert, érdes hang mögötte. A bőrszíj nagy csattanással érte el a fenekét. – Kitűnő – mondta elégedetten, amikor Annie nem sikoltott fel fájdalmában. – Még kilenc ütést kapsz a korbácsommal, és csak a hatodik után sikolthatsz. Számolni fogom, hogy csak az égő fájdalomra összpontosíthass.

Annie azon tűnődött, miért választott olyan fantáziát, amelyben megbüntetik, de határozottan érdekesnek találta. A fenekét érő negyedik ütés után beharapta az ajkát, hogy ne sikoltson fel fájdalmában, aztán észrevette, hogy egy fiatal katona áll az árnyékban, és azt figyeli, miként ütlegeli a szörnyeteg. A férfi jóképű volt, és mosolygott rá. Hallotta, hogy a szörnyeteg kimondja a nyolcat, és az utolsó két csapásnál felsikoltott.

Kezdetben a szörnyeteg nem szólt semmit, miután befejezte az ütlegelést, hanem még magasabbra emelte a csörlő segítségével, és még jobban széttárta a lábát. – Készen áll az úrhölgy, Klaus? – kérdését a fiatal katonához intézte.

Klaus előrelépett, megmarkolta a szeméremdombját, aztán a fejét csóválta. – Már közel áll hozzá, uram. Talán egy kis nyalás előbbre viszi.

A szörnyeteg gonoszul mosolygott. – Akkor tedd meg neki – parancsolta. Azután megragadta Annie sűrű, gesztenyebarna haját, hátrarántotta a fejét, és fölülről belenézett az arcába. – Nem mehetsz el, Anne úrhölgy. Nem számít, milyen pokolian vágysz rá, nem fogsz elélvezni, mert azt csak az uraddal teheted meg. Megértetted?

– Igen, uram – nyögte ki Annie.

– Kitűnő – mondta a szörnyeteg, és elengedte a haját, de aztán előrenyúlt, és játszadozni kezdett gömbölyű, kemény melleivel.

Amint azt tette, a Klaus nevű katona nyalni kezdte. Annie felfedezte, hogy fantáziája szeméremdombja borotvált, rózsaszínű és pufók. Klaus letérdelt, és nyelvével lassan, gondosan kutakodott a lába között. Szeméremajkai szélét nyalogatta. Többször végighúzta nyelvét a sötét hasadékon, aztán hirtelen bedugta a nyelvét az ajkai közé, és megkereste a csiklóját. Pontosan tudta, mikor találta meg, mert amikor megérintette, Annie nyöszörögni kezdett. Könyörtelen nyelve ide-oda siklott az apró, érzékeny dudoron.

Annie nyögdécselt. – Uram, uram, hamarosan el kell élveznem, különben meghalok! – Halkan felsikoltott, amint a katona nyelve mélyebbre hatolt, és megtalálta vaginája bejáratát. A nyelv körözött egy kicsit, mielőtt benyomult a kis nyílásba. – Könyörgök, uram, mondd meg neki, hogy vessen véget a szenvedésemnek!

A szörnyeteg, aki éppen a mellbimbóival játszadozott, megállt. – Hogy állnak a nedvei, Klaus? – kérdezte a katonát.

A fiatalember felemelte a fejét. – Most már készen áll, uram.

– Ezért jutalmat érdemelsz – mondta neki a szörnyeteg. – És most állj félre onnan.

A katona felállt, és újra Annie-vel szemben foglalt helyet.

– Most pedig mutatok neked valami újat – mondta a szörnyeteg Annie-nek. Odalépett elé, és felemelt egy bőrből készült műpéniszt, amelyből apró dudorok emelkedtek ki. – Síkosítót! – A katona olajjal teli edényt tartott elé, a szörnyeteg pedig belemártotta a műfaszt. – Ne feledd, nem mehetsz el – figyelmeztette Annie-t. Azután lassan belenyomta a műpéniszt, és megforgatta benne. Az apró dudorok kegyetlenül ingerelték a vaginájáját, és olyan vágyat keltettek benne, hogy Annie újra felsikoltott. – El akarok élvezni, uram! Muszáj, hogy elélvezzek!

– Még nem jött el az ideje, Anne úrhölgy. Még nem – válaszolta neki.

– Az nem lehet! Nem lehet! – zokogta Annie.

– Már megint engedetlenkedsz, ribanc? – kérdezte, amint ide-oda tologatta benne a műpéniszt.

– Kegyetlen vagy, uram! – Amikor Annie a csúcs közelében járt, hirtelen kihúzta belőle a műpéniszt, leengedte a kötelet, és eloldozta.

– Kézzel támaszkodj a falnak, Anne úrhölgy, és tárd szét a lábad – parancsolta, aztán meztelen mellkasát nekifeszítette Annie csupasz hátának. Aztán benyomult forró, nedves vaginájába. – Ne feledd, addig nem mehetsz el, amíg én azt nem mondom – hörögte. Azután olyan mélyen és durván benyomult a testébe, hogy Annie már nem bírta tovább. Még akkor is rángatózott, amikor a szörnyeteg is elélvezett, és belelövellte nedvét. – Azt mondtam, nem mehetsz el, Anne úrhölgy, amíg én úgy nem rendelkezem.

– De te is elmentél, uram! – zokogta.

– Úgy látom, a véredben van az engedetlenség – mondta a szörnyeteg. – Klaus, most megkapod a jutalmad.

Annie érezte, hogy a szörnyeteg ellép tőle, és átadja helyét a katonának. A katona két erős ujjával szétfeszítette Annie seggét, a lyukához illesztette a péniszét, és lassan behatolt a szűk csatornába. – Ne! – sikoltotta, de érezte, hogy izgalom kerekedik felül rajta, amint a tiltott örömök e fajtáját tapasztalja meg.

– Maradj csöndben, Anne úrhölgy – figyelmeztette a szörnyeteg –, és engedelmesen fogadd magadba a faszát, ahogy parancsoltam neked.

A katona tövig belenyomta a péniszét, aztán nagy kezével megmarkolta a mellét. Ujjai közé fogta a mellbimbóját, és kegyetlenül belecsípett. Előrehajolt, és megharapdálta a nyakát, aztán azt súgta a fülébe:

– Érzed kemény faszomat a segglyukadban, ribanc? Olyan szűk vagy, ahogy az egy szűzhöz illik. Jólesik, ha így basznak? Persze, hogy jólesik, érzem, hogy reszketsz az izgalomtól. – Lassan kihúzta belőle a péniszét, aztán megint tövig belenyomta.

Annie nyögdécselt.

– Szorítsd össze a segged, ribanc! – parancsolta a katona, és elengedte a mellét. Aztán előrenyúlt, és ujjával izgatni kezdte a csiklóját. Annie úgy érezte, egész testét elönti a kibírhatatlan forróság. A katona két klitoriális orgazmust engedélyezett számára, mielőtt azt súgta a fülébe: – És most mindent tégy meg azért, hogy elélvezzek, szajha!

Annie addig szorította össze végbele izmait, amíg Klaus nyöszörögni nem kezdett, mint egy kisgyerek. Azután érezte, hogy ondója belelövell hátsója szűk csatornájába. Zihált, amikor a katona kihúzta belőle a péniszét, aztán térdre esett, ám a szörnyeteg még nem végzett vele.

– Feküdj a hátadra, Anne úrhölgy – parancsolta, és amikor engedelmeskedett neki, hatalmas testével ráfeküdt, és óriási faszát belenyomta tüzelő testébe.

– Addig nem mehetsz el, amíg én magam el nem élvezek – figyelmeztette újra, majd durván és mélyen belehatolt.

– Nem! – mondta merészen Annie. – Most te nem mehetsz el addig, amíg azt nem mondom neked. Csináld erősebben, uram! Még egyáltalán nem elégültem ki.

A szörnyeteg vadul és kegyetlenül addig baszta Annie-t, amíg a nő csillagokat nem látott. Testük úszott a verejtékben. Annie meghallotta a Csatorna zárását jelző csengőszót.

– Gyorsan, ó, uram! – mondta a szörnyetegnek.

– Most! Most! Most! – Aztán mind a kettőjük testét beborította a kilövellő, forró és ragacsos folyadék. Annie a saját ágyában ébredt.

Zihált és teljesen kimerült az éjszakától. Olyan gyorsan elrepült, de ezúttal kielégült, és legalább nem lesz zavarban, ha másnap találkozik Devynnel. Talán a vacsorájukat követően újra előveszi „B” fantáziáját, hogy tökéletessé tegye a közös estéjüket. Elmosolyodott, mielőtt kényelmesen elhelyezkedett, hogy aludjon egyet. Tudta, hogy a Csatorna rabja lett, de nem bánta. Ami pedig elhunyt férjét illette, nos, az az elviselhetetlen fájdalom, amelyet Nat elvesztése miatt érzett, legalább csillapodott valamelyest. Jó srác volt, de többé már nem lehetett mellette. A szörnyeteg és Devyn viszont igen. Egy nőnek igenis vannak igényei, szükségletei, és nem szabad megfosztania magát tőlük.

Hetedik fejezet

Nathaniel korán érkezett haza hálaadásra a Princetonról. – Nahát! – kiáltott fel, és hátralépett, hogy távolabbról is szemügyre vehesse az anyját. – Lefogytál, és a hajad is más. Jól nézel ki, anya! Ha egy állás ilyen változásokat eredményez, akkor teljes mértékben támogatom, hogy dolgozz. – Aztán átölelte, és megpuszilta az arcát.

Annie elnevette magát. – Én is örülök, hogy dolgozom – ismerte el.

Nathaniel segített kitakarítani a konyha melletti raktárhelyiséget. Miután teljesen kiürítették a szobát, felfedeztek benne egy kis kandallót. A sok doboz eltakarta korábban. Nathaniel meggyújtott egy darab papírt, és beledugta. A kémény tiszta lehetett, mert a füst akadálytalanul távozott belőle. Lemosták a ház melletti erdőre néző dupla ablakot. Azt a földterületet még Nat vette évekkel azután, hogy beköltöztek a házba.

– Nem nyújthatsz védelmet olyasminek, ami nem a tied – magyarázta a férje akkoriban.

Derűs sárgára festették a falakat, amelyek fehér szegélyt kaptak. A mennyezet alá még egy virágmintás díszcsíkot is ragasztottak. Takarítás közben megtalálták azt a hatalmas, juharfából faragott, baldachinos ágyat, amelyet régi tulajdonosai a házban hagytak. A hozzá tartozó komóddal és éjjeliszekrénnyel együtt helyezték el a szobában. Fodros, fehér drapéria egészítette ki az ágyat, ezért hasonló függönyt helyeztek el az ablakokon is. Annie-nek volt annyi elkölthető pénze, hogy matracot, lepedőt és takarót vehessen az ágyra. Sötét sárga és krémszínű csíkos széket és díványt tettek a kandalló elé. Az ülőgarnitúrát kis, antik asztallal és állólámpával egészítették lei.

Nem tartozott a szobához beépített gardrób, de volt egy szép, nagy szekrényük. Egyik ajtajának belső oldalát tükör foglalta el. Megtisztították, befestették sárgára és fehérre, aztán elhelyeztek benne néhány vállfát. A sötét színű hajópadlóra kék és krémszínű, ovális szőnyeget terítettek. Találtak pár régi tájképet és csendéletet, amelyek olyan régiek lehettek, mint maga a ház. Bekereteztették és felakasztották őket a falra. Az éjjeliszekrényre lámpát tettek.

– És a hölgy hol fog mosni meg pisilni? – kérdezte Nathaniel az anyját.

Annie összeráncolta a homlokát. – Te jó ég, erről teljesen megfeledkeztem!

– Idefent is van fürdőszoba – emlékeztette őket Amy –, csak sohasem használtuk, mert annyira lepusztult volt. Talán most rendbe kellene hozni.

A szóban forgó fürdőszoba annak a folyosónak a másik végén volt, amelyből a raktárnak használt szoba nyílt, és régen minden bizonnyal az a személy használta, aki a szobában lakott. Helyre kellett hozniuk a dadus számára.

– Évek óta nem néztem be oda – ismerte el Annie – és egyáltalán nem biztos, hogy most be akarok-e nézni. Ki tudja, mi minden lehet ott.

Az ikrek vidáman rohantak oda, hogy kinyissák az ajtót, de az beragadt. Nathaniel keményen nekinyomta a vállát. Az ajtó kis reccsenéssel megmozdult. A fiú erősen nyomta addig, amíg teljesen lei nem nyílt. Bekukkantottak. A vécé fölött ősrégi, tölgyfa tartály függött. Volt benne egy lábazatos mosdó és egy karmos kád is.

– Pfuj, ez undorító – mondta Amy, és befogta az orrát.

– Ezúttal igaza van – jegyezte meg Rose. Lily is egyetértett vele.

– Na, mit mondasz, anya? – kérdezte Nathaniel. Annie felsóhajtott, aztán így szólt: – Nem reménytelen, de rengeteg munkába fog kerülni.

– Új vécé kell, az biztos – jegyezte meg Nathaniel. – Az a régi tartály bármelyik pillanatban leeshet a falról. A vízvezetékeket is ellenőriztetni kellene. Felhívom Mike Wheelert. Középiskola után az apja mellé szegődött.

– Nem tanult tovább? – kérdezte Annie meglepetten. A modern fiatalok mindnyájan egyetemre, főiskolára áhítoztak.

– Nem volt kedve hozzá, és emellett a családja már létrehozott egy vállalkozást, minek ment volna máshova – válaszolta Nathaniel. – Szereti a szakmáját.

– Hívd fel – mondta Annie.

Wheelerék – apa és fia – nem sokkal később megérkeztek. Az idősebbik Wheelernek nagyon tetszett a régi vécé. – Modern készülékeket és szerelési anyagokat fogok beszerezni magának, Mrs. Miller – mondta a férfi. – Vannak régi szerelvényeim is, de ilyenek nincsenek.

– Csak szerezzen be mindent- felelte Annie. *Legalább nem kerül majd olyan sokba,* gondolta magában vidáman.

A régi fürdőszoba padlója fából készült. Megvitatták, felcsiszolják-e, vagy vegyenek rá linóleumot a közeli kereskedésben. Az utóbbi mellett döntöttek. Wheele-rék kicserélték a mosdót, vécét, a kádat, és átnézték a vízvezetékeket. Annie a lányok segítségével kifestette a helyiséget. Még abból a díszszegélyből is jutott rá, amelyet a hálószobában használtak. Mike Wheeler és Nathaniel lerakta a linóleumot, Annie megtisztította az ablakot, és feltett egy függönyt.

A dadust a hálaadást követő vasárnapra várták. Mindennel elkészültek időben. Annie megkímélte magát a hálaadásnapi vacsorafőzés fáradalmaitól – az anyja vállalta helyette.

– Most, hogy dolgozol, úgysem lenne idődd arra, hogy rendesen megcsinálj mindent – mondta Phyllis.

– Apád egész napját a golfpályán tölti, így időmilliomos vagyok. De még mindig nem értem, miért nem engem kértél meg arra, hogy vigyázzak Willsre.

– Közvetlenül karácsony után háromhetes hajóútra indulsz Dél-Amerikába és a Karib-szigetekre. Azután Arizonában töltitek a telet – emlékeztette az anyját Annie. – Emellett nem kell fizetnem Violet dadusnak. A Csatorna Vállalat állja a számlát.

– Még kiderül, hogy ez a Mr. Nicholas kedvel téged – mormogta Phyllis. – Nem tett véletlenül valamilyen tisztességtelen ajánlatot?

Annie röhögni kezdett. – Mr. Nicholas? – kérdezte. – Ő olyan, mintha minden alkalmazottja apja lenne. Ódivatú férfi, alti nagyra értékeli a szorgalmat és a kemény munkát. Nem üdítő az ilyesmi a mi korunkban, anya? Semmi esetre sem minősíthetnénk

szoknyavadásznak. Nem hiszem, hogy a daduson keresztül szeretne a bugyim közelébe férkőzni.

– Anne Elizabeth Miller! – kiáltott fel az anyja elvörösödve. – Jó lenne, ha szem előtt tartanád, hogy én hölgynek neveltelek. – Aztán amikor vihogást hallott, a másik lányához fordult. – Ez rád is vonatkozik, Elizabeth Anne Bradford.

Violet dadus vasárnap délután pontban egy órakor érkezett. Wills és a lányok kitörő örömmel fogadták, és bevezették felújított szobájába. Megmutatták neki saját fürdőszobáját is. Violet szemét elöntötték a könnyek. – Olyan ez nekem, mint egy igazi otthon – mondta reszkető hangon. – Nagyon köszönöm.

Nathaniel letette a dadus csomagjait. – Gyerünk – mondta. – Hagyjuk egyedül a dadust, hogy nyugodtan ki tudjon pakolni. Tea négykor. – Azután a testvéreivel együtt kiment a szobából. – Kedvelem – mondta az anyjának. – Jó tudni, hogy egy megbízható személy tartja szemmel a lányokat és Willst.

– Azt mondtad, helyesled, hogy elmentem dolgozni – jegyezte meg Annie.

– Persze, anya – mondta Nathaniel –, de a kicsiknek kell valaki itthon. Neked pedig rá kellett találnod a saját utadra. Mostanában nem igazán bulis, ha valakit állandóan Nat Miller özvegyeként, a bátor asszonyként emlegetnek. Te nem csak apa özvegye vagy, és már csak Wills az, aki még egy örökkévalóságig marad itthon – tette hozzá vigyorogva.

– Mióta vagy te ilyen bölcs? – kérdezte Annie, és beletúrt fia hajába. – Csakhogy én mindezt értetek teszem, Nathaniel. Így Amy néhanapján vehet magának egy-egy új ruhát, nem csak leárazáskor, amikor már az sem biztos, hogy a méretében kapható. Az ikrek végre megkaphatják azt a mikroszkópot karácsonyra, amelyre már évek óta vágynak. Willsnek megrendelhetem a Disney-csatornát, és végre elmehetünk együtt vacsorázni, moziba, és nem kell a fogunkhoz verni a garast folyton. Már belefáradtam abba, hogy megállás nélkül mérlegeljek, akárhányszor kinyitom a pénztárcámat, és nem akarok bátor asszony lenni többé.

Az egész falu karácsonyi díszeket kapott, és szokás szerint a kirakatokat egy-egy téma alapján rendezték be. Ezúttal az „Egret Pointe-i karácsony 1840 körül” témát választották. Annie több

csoportot is elvitt a faluba a gyógyfürdőből, hogy megnézhessék a kirakatokat.

– Nem rosszabb, mint az Ötödik sugárút. – Mindegyik csoportban akadt legalább egy hölgy, aki ezt a megjegyzést tette.

Az utóbbi időben Annie tovább maradt a gyógyfürdőben, de Violet dadus felügyelt a gyerekeire, ezért egyáltalán nem aggódott. Úgy érezte, hirtelen sínre került az élete. Karácsony után a szülei elutaztak Arizonába, és a tél hátralévő részét ott töltötték. Úgy nézett ki, hogy apja golfozási rögeszméjében csak a januári hajóútjuk okoz majd törést.

Lizzie izgatottan hívta fel az újév első napján, hogy bejelentse, sikerült megkaparintania a Csatorna Vállalatot ügyfélként a cége számára. – Te jó ég, Annie, el sem tudod képzelni, milyen nagy falat ez nekünk! – kiáltotta Lizzie. – Mr. Nicholas irányítja az egészet, az ő keze mindenhova elér. Elképesztő! Egy kicsit idegesítő az a szénfekete szeme, de különben zseniális fickó. A rangidős partnerek maguk közül akartak választani valakit az ügyei kezelésére, de Mr. Nicholas nem fogadta el. Azt mondta, én voltam az, aki meggyőzte, ezért csak én lehetek az ő ügyvédje és kapcsolattartója. Nyugodtan állíthatom, ezzel keresztülhúzta egyesek számításait.

– Ez csodálatos! – lelkendezett Annie, és gratulált a húgának.

– De van rossz oldala is: ezen a télen nem tudok majd kimenni Egret Pointe-ba. Mr. Nicholas azt szeretné, ha bejárnám a vállalat összes egységét, megismerkednék a vezetőkkel, hogy tisztában lehessek mindennel. Ez igazán jó elgondolás, de te jól tudod, sehova sem megyek felkészületlenül. Megleszel most, hogy apa és anya távol van?

– Nem lesz gond – nyugtatta meg Annie. – Itt van nálunk ez a csodálatos Violet dadus, nem emlékszel? – *Továbbá van állásom, és nem is lehetnék boldogabb,* gondolta magában.

Valentin-napra új árukészlet érkezett az üzletbe. Annie a gurulós létra tetején állva rendezgette az illatosított szivacsokat, amikor elvesztette az egyensúlyát, és az alatta álldogáló Devyn karjai közé esett. Egy pillanatra megrémült, amint a férfi magához szorította.

– Elkaptam! – szólalt meg Devyn vigyorogva.

– Fogalmam sincs, hogy történhetett – hebegte Annie. Nagyon is jólesett neki a fiatalember ölelése.

Devyn letette a földre háttal a polcoknak, és hozzásimult Annie gömbölyded hajlataihoz. Rátapadt a szájára, és vadul csókolni kezdte. Nyelve benyomult az ajkai közé. – Hm, ez igazán finom – dünnyögte.

– Devyn, szerintem ez nem … – kezdte Annie, és szíve a torkában dobogott.

– Most ne gondolkozz – mondta a szája közvetlen közelében. Miközben a nyakát harapdálta, becsúsztatta kezét a szoknyája alá. – Egyáltalán ne gondolj semmire, Annie. – Ujjaival a combja belső oldalát simogatta, aztán hirtelen megmarkolta a szeméremdombját.

Ez nem helyes, gondolta Annie, de a teste gyorsan reagált az érintésre.

Devyn kemény testével nekinyomta a raktár polcainak, a másik kezével benyúlt a garbója alá, és kikapcsolta a melltartóját. Simogatni kezdte gömbölyű mellét.

– *Devyn!* – mormogta Annie. Olyan finomnak érezte a kezét.

– Tessék, Annie – mondta a férfi.

– Ez … ó … egyáltalán nem helyes viselkedés – nyögte ki nagy nehezen.

– Meg foglak baszni – mormogta Devyn a szájába. – Úgy megbaszlak, ahogy csak bírlak. Ezt akarom azóta, hogy először megpillantottalak.

– De ez nem … – Tiltakozni próbált.

– Mondtam már, Annie, ne gondolkozz. – A kezét levette a melléről, és kicipzározta a nadrágját. – Egy szép napon le foglak térdeltetni, hogy jól leszophass, de nem most. Már attól is kőkemény lett a farkam, hogy néztem azt a kis kerek seggedet alulról. Megnézed, milyen kemény a farkam? – Kissé hátralépett.

Nem akarta, de megtette. Legnagyobb meglepetésére pontosan olyan volt, mint amilyennek a fantáziájában látta. – Mit akarsz, mit mondjak? – kérdezte Annie. – Ó, nahát!

Devyn elnevette magát. – Ezt a nahátot tartogasd későbbre – mondta. A szoknyája alatt matató kéz letépte a bugyiját, és félredobta. Mielőtt Annie levegőt vehetett volna, kezét gyorsan a feneke alá csúsztatta, és ráültette a faszára.

Annie zihálni kezdett. – Ezt már gyakoroltad – dünnyögte, amint lábával automatikusan átkulcsolta Devyn felsőtestét.

– Fogd be – mondta neki a férfi. Újra megcsókolta, és mozgatni kezdte a farkát benne.

De jólesett, hogy magában érezhette a férfit! Annie hátravetette a fejét, és Devyn szája végigsiklott megfeszülő nyakán. Úgy érezte, közeledik az orgazmus pillanata. Igen gyorsan közeledett. Ez a férfi maga az ördög! – Tovább! Tovább! – Saját hangját nagyon távolinak hallotta.

Egyre gyorsabban baszta, egyre mélyebbre hatolt benne, és Annie-vel hirtelen forogni kezdett a világ. Felülmúlhatatlan gyönyört érzett. Ez nem helyes! *Miért ne lenne helyes?* – kérdezte egy hang benne. *Férjnél vagyok! Özvegy vagy! Sokkal fiatalabb, mint én! De olyan szexis!*

– Gyerünk, Annie – szólalt meg Devyn. – Tedd meg a kedvemért. Élvezz el most!

És ő elélvezett. Egész teste összerándult az orgazmusban, és a férfi még mindig benne volt. – Mi történt? – kérdezte Annie suttogva.

Devyn elnevette magát. – Kétszer fogsz elélvezni, Annie. – Azután újrakezdte a baszást. Először lassan és jó mélyen nyomta bele a faszát. – Előfordult valaha a férjeddel, hogy kétszer mentél el egymás után? – Beleharapott a nyakába, azután nyalogatni kezdte.

Annie azon tűnődött, hogy a Csatornán kívül is képes-e elmenni egymás után többször. – Bejöhet valaki – próbált ellenállni.

– Bezártam az ajtót – mondta a férfi –, különben meghallanánk, ha jönne valaki. – Beszéd közben egy pillanatra sem lankadt a ritmusa. – Mostantól fogva nagyon sokszor fogjuk csinálni ezt. Mióta várom, hogy megragadd az alkalmat, Annie, de nem tetted meg eddig. Bánhatod!

– Jó nagy az egód – jegyezte meg Annie.

– Illik a farkamhoz – felelte Devyn. – Te jó isten, olyan jó benned! Ágyban is ki akarom próbálni veled, hogy minden porcikádat élvezhessem. – Egyre gyorsabban mozgott benne.

– Nos, a változás csak jót tesz – jegyezte meg Annie sokatmondóan –, és én most minden millimétert élvezek belőled, még akkor is, ha ez nem helyes viselkedés.

– Mondd azt, hogy basszalak meg – suttogta Devyn a fülébe.

– Minek? – kérdezte Annie.

– A te szádból akarom hallani – felelte a férfi. Perceken át játszadoztak még így, és egyre nagyobb lett az esély arra, hogy rajtakapják őket baszás közben. Annie elveszthette az állását és a lehetőséget arra, hogy jó nagyokat dugjon a raktárban. – Bassz meg, Devyn! – dorombolta Annie. – Bassz meg úgy, ahogy csak bírsz. Megint el akarok élvezni. – *Mit beszélek én itt?* – tette fel a kérdést magában Annie, miközben a férfi eleget tett a kérésének. Még soha életében nem volt ilyen merész és ilyen mocskos. Még a közelében sem járt hasonlónak, de hirtelen helyénvalónak érezte, és rettenetesen akarta. Aztán Devyn megtalálta a G-pontját. Annie halkan felsikoltott, és pillanatok múlva újra eljutott a csúcsra, de ezúttal Devyn vele együtt élvezett el. Hörögve lövellte ondóját görcsösen összehúzódó vaginájába.

Amikor lecsillapodtak, Devyn letette Annie-t a földre. – Te jó ég, micsoda dugás volt ez! – mondta, amint magához húzta a nőt, és vadul megcsókolta. – Haragszol rám? – kérdezte kissé maflán.

– Legközelebb húzz fel gumit – mondta neki Annie.

– Nincs semmi bajom – nyugtatta meg. – Minden távozó vendég után megvizsgálnak minket a biztonság kedvéért. És veled mi a helyzet?

– Nat halála óta nem szexeltem – vallotta be Annie –, és azelőtt is monogám kapcsolatban éltünk.

– Akkor nem lesz szükség gumira – mondta Devyn.

– Ha nincs gumi, nincs kufircolás – jelentette ki Annie határozottan. Lehajolt, hogy felvegye a bugyiját. Gyakorlatilag cafatokra szakadt. *Jegyezd meg: tarts itt egy váltás fehérneműt.* – És legközelebb, barlanglakó, ne szaggasd szét a ruhámat. Szétfagy a seggem, mire hazaérek ma este.

– Elfenekelhetnélek, hogy felmelegítselek – ajánlotta fel Devyn.

– Ugye rohadtul elégedett vagy magaddal? – kérdezte Annie.

– Te is ugyanúgy akartad ezt az egészet, ahogy én – felelte a férfi.

Annie felsóhajtott. – Igen, de én magam sohasem kezdeményeztem volna – ismerte el. – Egy örökkévalósággal fiatalabb vagy nálam, együtt dolgozunk, szóval egy rakás oka van annak, hogy miért nem lett volna szabad megtörténnie ennek,

Devyn. – *Nem beszélve arról, hogy már amúgy is dugunk a fantáziámban.*

– Felejtsd már el a korkülönbséget. Egyáltalán nem számít. Olyan a segged meg a cicid, mint egy huszonöt évesé. Már alig várom, hogy ágyban szexeljünk, és láthassalak meztelenül tetőtől talpig. Meg akarlak zabálni, és neked is fel kell falnod engem. Ne tudok elaludni úgy, hogy ne gondoljak arra, mit tennék veled, neked, Annie.

– Fogalmam sincs, hogy hozhatnánk össze – mondta neki Annie.

– Van dadusotok – emlékeztette Devyn. – Nem jöhetsz el velem egy hétvégére valahova?

– Violet dadus hétvégén szabadnapos. Szombat reggel megy el, miután felébredek, és vasárnap este pontban hat órakor érkezik vissza – mondta Annie, és hátat fordított a férfinak. – Kapcsold be a melltartómat.

Devyn előrecsúsztatta a kezét, és megmarkolta a mellét. – Hm, olyan szép – suttogta, és megcsipkedte a mellbimbóját. Azután bekapcsolta a melltartóját. – Majd kitalálok valamit. Addig is itt lesz nekünk ez a raktár.

Annie megigazította magán a szoknyáját, és betűrte a garbóját. – Itt rajtakaphatnak – mondta. – Egyikünknek felnőttként kell viselkednie.

– Szeretem a veszélyes helyzeteket – felelte Devyn –, de azt hiszem, van egy ötletem. Használhatnánk az egyik üres vendégszobát, vagy bemehetnénk az én kuckómba is. A munkád késő estig is eltarthat, nem igaz? A dadus éjjel is ott van egészen szombatig.

– Hogy te milyen türelmetlen kisfiú vagy – mondta Annie gyengéden. – Pont olyan, mint a gyerekek, akik idő előtt akarják megkapni az ajándékukat. Téged kellene elfenekelni, Devyn. – Megfordult, és a melle súrolta a férfi mellkasát. – Azt akarod, hogy elfenekeljelek, kisfiam? – *Úgy flörtölök vele, mintha megszállt volna az ördög,* gondolta Annie. *Miért viselkedem ilyen kihívóan? Ilyen … ilyen … szemérmetlenül? Az isten szerelmére, mi történik velem?*

– Nahát, nahát – vihogott Devyn. – Az ötgyerekes, tisztességes özvegy valójában nagyon rossz kislány. Milyen jól fogunk szórakozni együtt, Annie!

Megszólalt a bolt ajtaja feletti csengő. – Van itt valaki?

Annie szó nélkül kirohant a raktárból. – Bocsánat, a készletet rendeztem a raktárban – mondta az üzletbe betérő vendégnek. – Miben segíthetek?

Február végén havazott, ezért Annie kapcsolatba lépett egy helyi farmerrel, hogy bérbe vehesse ódivatú szánját és a lovait. A gyógyfürdő vendégei lovas szánon járhatták be a havas tájat. A szabadtéri medence helyén jégpályát alakítottak ki. A vendégek egy- és kétélű korcsolyát kaphattak igény szerint. Szaunát is kialakítottak odakint, így a vállalkozó szelleműek a forró gőz után hempereghettek a hóban, aztán visszarohanhattak a kabinba. A gyógyfürdő teljesen megtelt.

Egyik délután Nora Buckley behívta Annie-t az irodájába. – Üljön le – mondta, és rámutatott a kandalló előtti pamlagra. A kezébe nyomott egy bögre teát, és megkínálta csokis süteménnyel. – El kell ismernem, ilyen nincs a gyógyfürdőben – mondta mosolyogva.

– Azért még finom lehet – felelte Annie.

– Azt szeretném, ha betanítana valakit a bolt vezetésére – mondta Nora minden bevezető nélkül.

– Nem elégedett a munkámmal? – kérdezte Annie meghökkenve.

– Ó, nagyon is meg vagyok elégedve, és szerintem nem pazarolhatja a tehetségét ott – felelte Nora. – Mr. Nicholasszal együtt azt szeretnénk, ha maga lenne a gyógyfürdő igazgatóhelyettese. Tulajdonképpen az igazgatóhelyettes munkájából sok mindent elvégez az év eleje óta, hiszen nem vettünk fel senkit erre a posztra. Tekintettel a gyógyfürdő sikerére, szükségünk van egy főállású igazgatóhelyettesre.

– Semmit sem tudok a szállodavezetésről – tiltakozott Annie.

– A raktárkészlet kezeléséről és az üzletvezetésről sem tudott sokat, de megtanulta, nem igaz? A bolt hasznot termel a megnyitása óta, Annie. Tudnia kell, hogy ez szokatlan dolog.

– Hiszen beépített vásárlóink vannak – mondta Annie. – Itt laknak, van pénzük, és csak minőségi termékeket kínálunk nekik. Ehhez nem kell nagy agytrösztnek lenni.

Nora elnevette magát. – Nem, valóban nem, de maga nagyon leleményesnek bizonyult, Annie. Intelligens és megnyerő. Tudja, miként kell bánni az emberekkel. Hallottam, sikerült lefegyvereznie annak a kiadónak az igazgatónőjét is, amikor elfogyott a Lacy Nothings fehérnemű-együttese, amelyre úgy vágyott. J.P. Woods kiszámíthatatlan asszony.

– Akkor futottam össze vele először, amikor a nyereményhetemet töltöttem itt – magyarázta Annie. – Az eset után azt mondtam, külön megrendelem neki, és elküldöm az otthoni címére. Arra kértem, ne mondja el senkinek, mert az már a tavaszi készlet terhére megy, mivel egy szezonban csak tucatnyi darabot kaphatunk. Jólesett neki a különleges bánásmód.

– Pontosan erről beszéltem, Annie. Tudja, miként kössön kompromisszumokat – mondta Nora.

– Öt gyereket nevelek – jegyezte meg Annie fanyarul mosolyogva. – Meg kell tanulni, hogyan kössünk egyezségeket, és öt gyerek a legjobb tanítómester.

– Felvehet egy külső embert a környékről – mondta Nora az eredeti témára visszatérve. – A hirdetés holnap jelenik meg a helyi lapban, és az üzlet közvetlen telefonszáma fog szerepelni benne.

– Mi lesz Devynnel? – kérdezte Annie.

– Meg akarja tartani személyi titkáraként? – érdeklődött Nora.

– Igen, azt hiszem – felelte Annie. – Már jól összeszoktunk.

– Akkor mondja meg neki, hogy a gyógyfürdő egyenruháját kell viselnie, maga azonban a saját ruháit is felveheti, ha azt jobbnak találja – mondta Nora.

– Inkább megtartom az egyenruhát én is – közölte vele Annie. A ruhatára nem lett volna alkalmas arra, hogy igazgatóhelyettesként változatosan öltözködjön.

– Van még valami – mondta neki Nora. – A gyógyfürdő igazgatóhelyetteseként szép fizetésemelést kap. Mit szólna évi százhúszezer dollárhoz? Természetesen megilletik a juttatások is.

Annie-nek leesett az álla. – Tessék? Az nem lehet! – kiáltott fel, aztán elvörösödött a váratlan kitörése miatt.

– De lehet – felelte Nora Buckley nevetve. – Meg fog dolgozni érte, de meg is fogja érdemelni.

Annie el sem hitte, hogy ilyen szerencse érheti. Ő elégedett lett volna azzal is, ha örökre a kis ajándékboltot vezetheti. Az Egret Pointe-i gyógyfürdő igazgatóhelyettese lesz. Olyan nagy szónak tűnt az egész, bár valójában tudta, hogy nem is olyan nagy. Talán majd megengedhet magának pár új ruhát, ki tudja fizetni a lányok nyári táborát. Felhívta a húgát, hogy megossza vele a jó hírt.

– Nahát! – kiáltott fel Lizzie. – Ez hihetetlen, Annie!

– Gyere, segíts vennem pár tisztességes rongyot – mondta Annie –, és ünnepeljük meg ezt a nagy előrelépést. Tulajdonképpen izgatott vagyok, de félek is ettől az egésztől.

– Ezen a hétvégén nem tudok kimenni hozzád – felelte Lizzie. – A Csatorna Vállalat miatt rengeteg a munkám. Egész télen a hozzá kapcsolódó cégeket tanulmányoztam. Lenyűgöző. Úgy látom, arra szakosodtak, hogy megadják az embereknek mindazt, amire vágynak. A cégek többsége szolgáltatásokat nyújt.

– Nem tudok vásárolni nélküled – panaszolta Annie.

– Annyira nem értek hozzá, hogy mi szexis, mi nem az, mi felel meg nekem és a többi. Te városi vagy, jól tudod, hogy a segítséged nélkül nem fogok boldogulni!

– Sokkal egyszerűbb volna, ha te jönnél be a városba – mondta Lizzie.

– Hétvégén nincs dadusunk – válaszolta Annie.

– Mondd meg neki, hogy maradjon nálatok szombaton, és vegye ki a hétfőt helyette. Mondd el neki, hogy miért, és ha az igazat mondod neki, meg fogja érteni. Mavis Iaonne ki tudna menni Wills elé a buszhoz azon az egy napon, nem igaz? Akkorra meg a lányok is hazaérnek.

– Majd meglátom, mit tehetek – mondta Annie a húgának.

– Töltsd itt a péntek éjszakát – mondta Devyn, amikor Annie beszámolt neki a helyzetről.

– Tessék?

– Maradj itt a gyógyfürdőben. A dadus ott lesz a gyerekeiddel. Szombat reggel a gyógyfürdő helikopterével bemehetsz a városba. Kora reggel viszik utasaikat és késő délután hozzák vissza őket. Így nem kell vezetned.

– És hogy jutok vissza, ha nem kocsival megyek? – tette fel a kérdést Annie.

– Ugyanúgy – válaszolta Devyn –, és akkor megejtjük azt a vacsorát is, mielőtt hazamész, oké? Kérdezd meg Miss Buckley-t. Fogadni mernék, nem fogja ellenezni.

Annie habozott egy ideig, de megkérdezte.

– Semmi akadálya – mondta Nora. – Jó ötlet. Mondja meg a recepción, hogy szeretne egy személyzeti szobát péntek éjszakára.

Csütörtökön megjelent a gyógyfürdő álláshirdetése a helyi újságban. Hat jelentkező hívta Annie-t azonnal. Beszélt Violet dadussal, aki örömmel maradt náluk szombat éjszakára.

– Semmi szükség arra, hogy szívességet kérjen Mrs. Iaonne-tól, drágám – mondta Annie-nek. – Ezen a héten elég lesz nekem egy szabadnap is. Csak vasárnap leszek távol.

– Szombaton megpróbálok korán hazaérni, hogy elmehessen – ígérte Annie.

– Köszönöm, drágám – mondta Violet dadus.

– Amy éjfélig maradhat ki szombaton, és ne hagyja, hogy mást próbáljon elhitetni magával – figyelmeztette Annie a dadust.

– Ezen a hétvégén Amy nem megy szórakozni, drágám – mondta Violet dadus. – Határidős feladata van, és azon szeretne dolgozni. Ebben a félévben javultak a jegyei, és meg akarja tartani őket, hogy felvegyék egy jó főiskolára.

– Mi lehet a helyzet a híres Brittanyvel? – tűnődött hangosan Annie.

– Ó, mostanában Amy nem igazán tartja vele a kapcsolatot – szólt Violát dadus.

– Brittany az iskola egyik legnépszerűbb személyisége. – A hír meglepte Annie-t. Megkereste legidősebb lányát. – A dadus azt mondja, mostanában nem lógsz együtt Brittanyvel. Azt hittem, a legjobb barátnőd. Mi történt?

– Ó, most is barátok vagyunk – válaszolta Amy –, de őt nem érdekli az iskola.

– És téged mióta érdekel? – tudakolta Annie.

– Nézd, anya, már másodikos vagyok. Nathaniel azt mondja, ha be akarok kerülni egy tisztességes iskolába, akkor már most tennem kell valamit érte. A dadus szerint Brittanyvel biztos jól lehet

szórakozni, de sok mindent nem hoz ki magából. A dadus azt mondta, a lányok hírneve rendkívül fontos, és kárt okoznak maguknak, ha hagyják, hogy mások rossz szokásai befolyásolják őket. Azt is mondta, hogy a főiskolák megnézik a profilomat a MySpace-en és a Facebookon. Szerinte ez ugyanolyan lényeges, mint a jó jegyek és az iskolán kívüli elfoglaltságok, és hogy van pár dolog, ami mulatságosnak és ódivatúnak tűnik ebben az egészben, de végül is én bízom benne. Ja, és azt is mondta, hogy nem árt, ha elővigyázatosak vagyunk – fejezte be Amy.

Annie teljesen meglepődött, és örült a fejleményeknek. Violet dadus csodát művelt legidősebb lányával. Az ikrek még csak egyszer kerültek bajba az évben környezet- és állatvédelmi ügyeik miatt, és ezt Annie szintén a dadus befolyásának tulajdonította. Hirtelen Wills is illedelmesen kezdett viselkedni az asztalnál – illedelmesebben, mint a többiek. Szóval a gyerekei biztonságban voltak, és kitűnően gondoskodtak róluk. Nyugodtan összpontosíthatott a karrierjére és új felelősségteljes feladatára, amely március elsejétől volt esedékes.

A gyógyfürdőben töltötte az éjszakát, mielőtt bement a városba. Volt egy kellemes, kis szobája a szálloda új szárnyában, amelyet akkor építettek, amikor helyreállították a telken álló, eredeti udvarházat. Bár ott nem állt rendelkezésére nagy képernyős tévé, amelyen elérhette volna a Csatornát. Devyn hívatlanul állított be hozzá, és magával vitte egyik barátját is. Már hetek teltek el azóta, hogy ők ketten összegabalyodtak az üzlet raktárhelyiségében. Nem akart kettesben maradni vele többé. Időre volt szüksége, hogy gondolkodhasson. Már azt is, hogy szeretőt tart, veszélyesnek vélte, és most ott termett nála egy másik személyi titkár is, akit Connornak hívtak. Mind a ketten csak törülközőbe csavarva jelentek meg nála.

– Ki engedett be benneteket? – kérdezte Annie.

– Van ajtónyitó kártyánk – válaszolta Devyn.

– Arra gondoltam, szívesen eljátszadoznál velem és Connorral.

– Már megint a te nagy egód – jegyezte meg Annie.

– Ez a legnagyobb benned, Devyn.

– Connoré is legalább olyan nagy – mondta neki Devyn, és a derekára tette a kezét. – Tudom, hogy még nem voltál két férfival

egyszerre, pedig biztos jól éreznéd magad. Kipróbálhatnál végre valami mást is.

– Magához szorította a nőt. – Ne ellenkezz, Annie, biztos kíváncsi vagy, milyen lehet.

Miközben Devyn beszélt, Connor odalépett mellé, lehúzta szoknyája cipzárját, és levette róla a ruhadarabot, amely a földre esett. Devyn mögé lépett, és levette róla a blézerét meg a garbóját. Azután kikapcsolta a melltartóját és félredobta. Megmarkolta az egyik mellét. Connor elkapta a másikat, és nyalogatni kezdte a mellbimbóját. Néhány pillanat múlva a szájába vette, és finoman harapdálni kezdte, aztán jó erősen megszívta. Eközben Devyn a másik mellével játszadozott: csipkedte és húzogatta a bimbóját.

Annie sóhajozva hajolt hátra, és nekitámaszkodott Devynnek. Szinte meztelenre vetkőztették – csak a bugyija maradt rajta. Egyszerre két férfi játszadozott a mellével. Devyn a fenekét markolászta másik kezével. Connor benyúlt a bugyijába, és megragadta a szeméremdombját. Annie újra felsóhajtott. Olyan finomnak és szemérmetlennek érezte az egészet. Nem, ez több volt annál, inkább mocskosnak lehetett nevezni, és rettenetesen élvezte a helyzetet. Maga mögé nyúlt, és először Devyn törülközőjét rántotta le egyetlen mozdulattal. Aztán fogta Connorét, és letépte a férfiról. Lenézett, és megnyugodva állapította meg, hogy a srácnak tényleg jó nagy farka van.

Ezt követően Connor elengedte a mellét, letérdelt elé, és teljesen lehúzta a bugyiját. Nagy kezét a combjai közé csúsztatta, hátranyúlt, és megmarkolta a fenekét. Devyn mindkét kezével a nő mellét markolászta, és a mellbimbóját ingerelte. Csókolgatta az arcát hátulról, és a fülét nyalogatta, harapdálta.

Connor akcióba lendült a nyelvével. Először Annie combjainak belső oldalát nyalogatta. A nő halkan nyöszörgött ettől. Aztán belecsúsztatta a nyelvét a testnyílásába, és harapdálni kezdte szeméremajkai külső szélét. Azután megkereste a csiklóját, és finoman ingerelte a nyelvével. Amikor Annie nyugtalanul fészkelődni kezdett, jól megszívta a csiklóját. A nő felsikoltott. Connor felváltva szívogatta és nyalogatta a csiklóját. Annie érezte, hogy elöntik a nedvei.

Connor felemelte fekete fejét. – Most már elég nedves, haver. Megbaszhatjuk végre? Olyan átkozottul szexis. Hadd kezdjem én.

– Csak rajta – felelte Devyn. – Addig Annie is csinál nekem valamit.

Ketten vonszolták oda Annie-t az ágyhoz. Connor azonnal rajta termett, és óvszert húzott hatalmas faszára. Annie nem ellenkezett. A férfi egy nyögés kíséretében belehatolt, és utána úgy mozgott benne, mint a dugattyú.

Devyn Annie mögé került, a feje fölé térdelt, és azt mondta: – És most nyisd ki a szád, szivi. Megmondtam, hogy legközelebb le fogsz szopni. – Vastag péniszét Annie szájához dörzsölte. – Jó nagyra nyisd, Annie – mondta neki, és a farkát benyomta az ajkai közé. Nyögni kezdett, amint a nő szája összezárult, és szopni kezdte.

Annie el sem hitte, mi történik vele, és azt sem, hogy egyáltalán hagyja, hogy megtörténjen, ráadásul még csak nem is a Csatornán szórakozott. A valóságban élvezkedett. Egy olyan fiatal srác baszta, aki a fia lehetett volna, ő pedig egy másik férfi nagy faszát szopta, és jólesett neki. Tövig bekapta Devyn péniszét, és egyre durvábban szopta.

– Annie, Annie – szólalt meg Devyn szinte nyöszörögve –, mindjárt elélvezek.

Annie egy pillanatra kiengedte Devyn faszát a szájából. – Ne merészelj elmenni addig, amíg meg nem baszol! Ha megteszed, el foglak fenekelni, amiért olyan rossz kisfiú voltál – fenyegette meg.

– Nem tehetek róla! Olyan forró, nedves és szexis vagy. – Visszanyomta faszát a nő szájába. Annie csak egyszer húzta végig a száját rajta, és Devyn elélvezett. Kilövellő ondója akadálytalanul csúszott le a torkán. Annie azonban addig szopta, amíg az utolsó csöpp nedvet ki nem préselte belőle. Devyn pillanatnyilag kielégülten hanyatlott a párnára.

Annie figyelme Connorra irányult. – El akarok menni – közölte vele. – Ne csak nyögj és izzadj, tegyél is valamit azért, hogy elélvezzek.

A férfi rávigyorgott, és megkereste a G-pontját. Amikor Annie zihálni kezdett, úgy megdolgozta, hogy Annie majdnem elájult a gyönyörtől. Amikor úgy érezte, elég az izgatásból, összeszorította

izmait a férfi péniszén, és együtt élveztek el. Connor üvöltött, Annie sikoltozott a földöntúli örömtől, amelyhez a férfi juttatta.

– Nem is vagytok olyan rosszak így együtt, fiúk – mondta Annie, és felült. Fiatal szeretőinek a fasza immár petyhüdten hevert a combjain. Annie leszállt az ágyról. – Devyn, gyere ide! Most el kell vernem azt a csinos seggedet, amiért nem akkor mentél el, amikor mondtam. És még egyszer baszni akarok, ezúttal veled.

Devyn odamászott hozzá, és engedelmesen az ölébe feküdt. Connor vigyorogni kezdett.

– Te most hazamehetsz – mondta neki Annie. – Mára ennyi a szórakozásból, és ha eljár a szád arról, mi történt itt, letagadom, és kirúglak. Március elsejétől megtehetem, mert én leszek az igazgatóhelyettes. Devyn említette már neked, Connor?

– Nem, hölgyem – felelte Connor udvariasan, amint magára kapta a törülközőt. – Nem szólok senkinek, hölgyem, de magával baszni nem semmi!

– Oké, köszönöm, szivi. Megcsókolhatsz utoljára, de aztán tűnj el – mondta Annie, és odatartotta a száját neki. Amint a férfi gyengéden megcsókolta, összetalálkozott a tekintetük. *Te jó ég,* gondolta Annie, *micsoda szeme van! Teljesen megigéz vele!* Még utánanézett a sietve távozó Connornak. Meghallotta, hogy Devyn vihogni kezd az ölében. – Mikor fenekeltek el utoljára? – kérdezte Annie fenyegetően.

– Ötéves koromban. Azóta nem – felelte Devyn

– Nagyon fog fájni, Annie?

– Igen, két okból is. Egyrészt azért, mert nem akkor mentél el, amikor mondtam, másrészt azért, mert rám szabadítottad Connort anélkül, hogy megkérdeztél volna – mondta Annie.

– Biztos nemet mondtál volna, pedig igazság szerint élvezted, hogy egyszerre két férfival lehetsz – válaszolta Devyn. – Legközelebb talán két pasival állítok be. Végül is három lyukad van.

Annie lecsapott a férfi kerek seggére. Devyn felüvöltött.

– Au! Ez fájt – mondta.

Azután addig záporoztak Annie ütései rajta, amíg teljesen piros nem lett a segge. Kiszabadíthatta volna magát a nő öléből, de csak vonaglott benne. Annie akkor hagyta abba az ütlegelést, amikor megfájdult a keze. – Kelj fel, rosszfiú, és kérj szépen bocsánatot

– mondta Annie, és eltaszította magától Devynt.

Devyn nagy nehezen talpra állt. – Én inkább másképpen mondanék köszönetet neked – mondta, és megmutatta neki álló faszát, amely újra készen állt a baszásra.

– Ó, igen! – nyögte Annie, amint az ágy közepére mászott, ahol elterülve kínálta fel magát neki. – Bassz meg, Devyn úgy, ahogy szeretem. Olyan durván hatolj belém, hogy sikoltoznom kelljen tőle!

– Ezúttal én mondom meg, hogy csinálom, Annie

– mondta neki. – Térdelj le, a kezedet tedd magad elé, és hajtsd rá a fejed. A fenekedet emeld jó magasra. Most én leszek a domináns.

Annie nem vitatkozott vele. Csak azt akarta, hogy benne legyen a fasza, és kedvére sikoltozhasson a gyönyörtől. Hasra fordult, felvette a megfelelő helyzetet, és várta a behatolást. Devyn azonban csak a fenekét simogatta finoman, lassan. Majdnem az őrületbe kergette vele. Azután alányúlt, és játszadozni kezdett a csiklójával. Iszonyú vágyat keltett benne, de nem elégítette ki. – Devyn! – kiáltott fel Annie, de máris elhallgatott, mert a férfi egyetlen gyors és erőteljes mozdulattal belé hatolt. Miközben jó mélyen belenyomta a farkát, Annie tarkóját szorongatta. A nő érezte, hogy hamarosan eljut a csúcsra.

– Ó, igen Devyn! Így folytasd! – ösztökélte.

– Tovább! Tovább! – És Devyn nem hagyta abba. Annie robbanásszerű orgazmushoz jutott, amelyet szinte öntudatlanul élt át. Sikoltozott a gyönyörtől, és élvezte, amint a férfi fasza minden egyes összerándulásnál újabb adag ondót lövellt a testébe.

A fenébe, gondolta Annie. Devyn már megint nem húzott fel gumit, és neki semmi kedve sem volt ahhoz, hogy teherbe essen férj hiányában. A viktoriánus, romantikus regényekben ezt igen kivetnivalónak találták. Az öt gyereke már a soknál is több. – Ha teherbe esem, megöllek, az egyszer biztos! – figyelmeztette a férfit.

– Nem szedsz tablettát? – kérdezte Devyn.

– Özvegy vagyok, az isten szerelmére – felelte Annie dühösen. – Nem szexeltem azóta, hogy a férjem elutazott Londonba, és többé nem jött haza onnan.

– Sajnálom – mondta Devyn halkan, és odahajolt hozzá, hogy megcsókolja.

Annie eltolta magától. – Idefigyelj, kisfiam. Öt gyerek elég lesz nekem. Már mindegyikük iskolába jár, én pedig szép karrier előtt állok. Ha csillapíthatatlan libidóddal elcseszed az életem… – Itt abbahagyta.

– El kell mennem az orvoshoz, hogy felírja nekem az esemény utáni tablettát, persze mindenki tudni fogja Egret Pointe-ban, hogy újra szexelni kezdtem. Ez borzasztó. San doki nem szól senkinek, de a gyógyszerészek nem fogják majd be a szájukat.

– Írasd fel a városban – javasolta Devyn.

Annie bólintott. – És most tűnj el – mondta. –Aludnom kell.

– Annie!

– Tessék?

– Azt hiszem, beléd szerettem – mondta neki Devyn.

– Ne tedd ezt velem! – vágta rá Annie, és hirtelen ráébredt, hogy valóban semmi szüksége ilyen bonyodalomra. Nem akart egy újabb férfit, aki állandóan jelen lenne az életében. Nat csodálatos szerető volt, és mindvégig szerelmes volt belé. Szép emlékeket őrzött a szerelmükről, közös életükről. Neki már megvolt a családja. Az ő korában neki csak arra kellett a férfi, hogy társasága legyen, nagyokat szexeljen vele, azután viszont hagyja őt békén.

Annie megsimogatta a férfi kedves arcát. – Imádnivaló, kitűnő partner vagy, és most csak ennyire van szükségem, Devyn – mondta neki Annie olyan kedvesen, ahogy csak tudta. – Nem akarok állandó szeretőt, legalábbis életemnek ebben a szakaszában nem. Talán soha többé. Volt egy csodálatos férjem, és ha Nat most élne, semmi sem történt volna ebből az egészből.

Otthon lennék a férjemmel és a gyerekeimmel, és társasjátékkal töltenénk a péntek estét, ahogy mindig tettük. Nem járnék dolgozni. Azért vállaltam el ezt a munkát, hogy a legkisebb fiamnak be tudjam kapcsoltatni a Disney-csatornát, hogy az ikrek megkaphassák azt a mikroszkópot, amelyre olyan régóta vágynak, hogy a nagyobbik lányom divatosan öltözhessen, és ne érezze, hogy kinézik az iskolában. Nat biztosítása nem fedezte mindezt, éppen csak vegetáltunk belőle. A húgom teszi lehetővé, hogy a legidősebb fiam a Princetonon tanulhasson. Az ösztöndíja nem fedezné az összes költséget. Talán egy év múlva én is megtehetem ezt a fiamért. Nem szeretem az ilyen adományokat, de három éve

félreteszem a büszkeségemet, és bármit elfogadok, ha a gyerekeim boldogulásáról van szó. Meg kell tennem az érdekükben. Nat is így akarná. Ha egy jóképű férfi ágyba bújna velem időnként, annak nem állnék ellen, végül is nekem is jár valami.

– Nem tehetek a veled kapcsolatos érzéseimről, és megértelek, Annie – mondta neki Devyn.

– Én vagyok az első nő az életedben, aki sokkal idősebb nálad – szólalt meg Annie mosolyogva –, ez csupán fellángolás, és roppant hízelgő nekem. Most pedig öltözz fel, és hagyj magamra, oké?

Miután a férfi elment, Annie felkelt és lezuhanyozott. Magán viselte a zabolátlan szex szagát. Két férfival egyszerre. Izgató volt, és nagyon jól szórakozott. Connor vitathatatlanul ügyesen bánt a péniszével. Kíváncsi lett volna, elég bátor-e ahhoz, hogy újra próbálkozzon nála. Meggondolná, hogy beadja-e a derekát. Nem akarta, hogy Devyn azt higgye, egyedül csak ő bújhat ágyba vele, különben is, ő volt az, aki odacipelte Connort az ágyukba. Annie csodálkozott saját magán: hogyan juthatott el idáig?

Ő és Nat kellemes szexuális életet élt. *Kellemest?* – kérdezte önmagától. Igen, azt. Ugyanis sohasem volt orgazmusa. A férje azt hitte, hogy igen, és ez mind a kettőjüket boldoggá tette. Ám a szeretkezésük nem volt izgató, vad és különleges. Kellemes volt, és Annie elégedett lett volna vele egész életében, ha nem tapasztalja meg, mi az izgató, vad és különleges. Most már nem így állt a helyzet. Egyáltalán nem. Amíg nem jött össze *A szépség és a szörnyetegre* alapozott fantáziájával és a Csatornával, Annie Miller képzelete elég unalmas volt. Onnan már nem volt visszaút, igaz, nem is kereste azt, viszont kordában akarta tartani a fantáziáját, és eltökélte, hogy a fantáziája fantázia marad. Semmi szüksége sem volt arra, hogy olyan szexéhes mami színében tűnjön fel, aki a személyi titkárában éli ki magát. Különösen nem tehette meg a gyógyfürdő igazgatóhelyetteseként.

Amikor Devyn bevitte a reggelijét, megmondta neki, hogy nem vihet másokat az ágyukba azután, és elmagyarázta neki, hogy miért. A férfi bólintott, és elismerte, hogy hülye volt.

– Mondd meg Connornak, hogy tartsa a száját – folytatta Annie.

Devyn megint bólintott, és kikísérte a helikopterhez. – Nem akarod, hogy veled menjek? – kérdezte reménykedve.

– Nem. Mára szabadnapot kapsz – felelte Annie. –Hétfőn találkozunk.

– És a ma esti vacsora?

– Hétfőn találkozunk, Devyn – ismételte Annie. Természetesen sokkal gyorsabban ért a városba, mint autóval. Alig helyezkedett el a gépben, a helikopter már le is szállt a folyóra épített pályán.

– Délután ötkor indulok vissza, Mrs. Miller – közölte a pilóta.

– Itt leszek – felelte Annie, és megfordult, amikor valaki megérintette a vállát.

– Én vagyok a sofőrje, Mrs. Miller – mondta az egyenruhás férfi mosolyogva. – Hello, Bill. Szép az idő a repüléshez. Viszel vissza valakit?

– Aha – válaszolta a pilóta. – Tízkor.

– És mikor viszed vissza Mrs. Millert?

– Pontosan ötkor – válaszolta a helikopter vezetője.

– Nem tudtam, hogy sofőröm is lesz – jegyezte meg Annie mosolyogva, amint odaballagtak a várakozó, fekete Lincolnhoz.

– Márpedig van, hölgyem. Mr. Nicholas mindig megfelelően gondoskodik az embereiről – mondta a sofőr.

– Akkor azt is tudja, hova megyünk? – kérdezte Annie.

– Tudom, hölgyem, és önnel leszek egész nap. A nevem Frank.

Az autó bevetette magát a városi forgalomba. Szombat lévén nem volt túlságosan nagy tömeg az utakon. Lizzie a háza előtt várt rájuk. Frank megállt a járda mellett, a ház portása pedig kinyitotta a kocsi ajtaját Lizzie-nek. A két nő összeölelkezett.

– Üdv, Frank! – mondta Lizzie.

– Jó napot, Miss Bradford – üdvözölte a sofőr.

– Ismered? – kérdezte Annie meglepetten.

– Mindig Frank hoz haza, ha esténként sokáig dolgozom – felelte Lizzie.

– Azaz szinte minden este – mondta kuncogva Frank, amint gázt adott. – Hova vigyem a hölgyeket?

Még csak reggel kilenc volt. Az elkövetkező négy órát vásárlással töltötték. Lizzie-nek nagyszerű érzéke volt a divathoz. – Az üzleti életben nagyon sokat számít a külső – magyarázta. – Olyan klasszikus darabokra lesz szükséged, amelyeket felfrissíthetsz pár kiegészítővel, ékszerrel, hogy másképpen nézzenek ki, és akkor

néhány szezont is kiszolgálnak. Nem veszünk divatos cuccokat – mondta.

– Fogalmam sincs, mi divatos és mi nem – mondta Annie mosolyogva.

– Olyan más vagy – jegyezte meg Lizzie. Aztán hirtelen elkerekedett a szeme, és halkan folytatta. – Téged jól megdugtak, és nem csak a Csatornán! – mondta elképedve.

Annie elpirult.

– Ki az a férfi? Azonnal áruld el! – követelte Lizzie vigyorogva.

– Fogd be, Lizzie – sziszegte Annie.

– Biztos valaki a gyógyfürdőből, mert csak oda jársz

– folytatta Lizzie halkabban. – Szóval csakis valaki a munkahelyeden. – Elgondolkodott, aztán így szólt:

– Te rossz kislány, hiszen a személyi titkárod az! Na, és jó? Persze, hogy az, különben nem néznél ki ilyen elégedettnek.

– Cipőt is kell vennünk – váltott témát Annie.

– Akkor a Ferragamóba megyünk – mondta Lizzie vigyorogva. – Úgyis el fogod mondani. Tudod, hogy mindent ki szoktam szedni belőled.

– Jó, majd ebédnél – adta meg magát Annie –, de nem itt a kocsiban.

– Oké – felelte Lizzie. – Minden részletet hallani akarok.

Végre megálltak ebédelni egy kis, ódivatú étteremnél, ahova vásárolgató nők jártak. Levest, salátát és szendvicset rendeltek. Evés közben Annie elmesélte a húgának, miként csábította el Devyn az üzlet raktárhelyiségében, és beszámolt Connorról is. Lizzie szép lassan rágcsálva hallgatta.

– Mikor lettél kalandornő? – kérdezte nővérét, amint Annie befejezte a történetet. – Mindenkiről el tudtam képzelni, hogy ilyen csintalan legyen, kivéve téged. Egyszerre két fickóval! Nekem is ki kell próbálnom.

– Nem a Csatornán történt, Lizzie, hanem a valóságban – mondta komolyan Annie a húgának.

– Tudom – felelte Lizzie –, de számomra kivitelezhetetlen a valóságban.

– És többé nem szabad megtennem – folytatta Annie. – Nem méltó az Egret Pointe-i gyógyfürdő igazgatóhelyetteséhez. Nem

lenne jó, ha szóbeszéd tárgya lennék. Még csak kétszer voltam együtt Devynnel, és vissza fogom terelni kapcsolatunkat az eredeti medrébe. Csak a Csatorna alkalmas ilyen féktelen szeretkezésekre.

Lizzie bólintott. – Szerintem igazad van – mondta. – Mr. Nicholas azt szereti, ha vállalkozásai szép csendben működnek, és minden jel arra mutat, hogy kedvel téged. Ne okozz neki csalódást, Annie. – Miután megették a szendvicset, Lizzie desszertet is rendelt mind a kettőjüknek.

– Hé, vigyáznom kell a vonalaimra – figyelmeztette Annie.

– Nagyszerűen nézel ki – felelte Lizzie. – Mindaz, amit ma vettünk, tizenkettes méretű. Legutoljára tizenhatos voltál.

Annie Egret Pointe-i otthonába küldette a vásárolt holmit, így amikor Frank kitette őt a helikopternél, nem volt nála semmi. Lizzie is elkísérte, és integetett neki a távolból, ahonnan a felszállást figyelte. Annie visszaintett neki. Csodálatos napot töltött a városban, és előléptetése után szép napok vártak még rá. A helikopter felemelkedett, és tett egy fordulatot a folyó felett, aztán meglódult Egret Pointe felé. Akkor nyugodott le a nap, és csodálatos színeket varázsolt az égboltra. Annie hátradőlt, hogy gyönyörködjön a látványban. Bámulatos, új életet kapott, és minden egyes percét élvezte.

Nyolcadik fejezet

Május végén Nathaniel hazaugrott a Princetonról, mielőtt elindult a nyári gyakorlatra. – Jól nézel ki, de egy kicsit feszültnek is látszol – mondta az anyjának, amikor egy kávé mellett üldögéltek a ház hátsó verandáján. – Nem túl sok neked ez az előléptetés?

– Nem. Szeretem csinálni – felelte Annie. – Arra gondoltam, jobb lenne, ha nő lenne a személyi titkárom, nem pedig férfi, csak nem tudom, hogy tálaljam ezt Nora Buckley-nak.

– Mi bajod azzal a sráccal?

– Igazából semmi. Aranyos, kedves, de néha az érzésem, hogy ő irányít engem, nem fordítva. Már megpróbáltam beszélni vele, bocsánatot is kért, de nem változott a helyzet. Nem akarom kirúgni, csak valaki mással szeretnék dolgozni.

Nathaniel hallgatott pár pillanatig, aztán azt mondta: – A srác rád startolt, anya? – Amikor az anyja elvörösödött, Nathaniel kuncogni kezdett.

– Ugyan már, Nathaniel! Devyn sokkal fiatalabb, mint én – mondta neki méltatlankodva.

– Sok fiatal férfi az idősebb nőket szereti – felelte a fia közömbösen.

– Ez nagyom hízelgő – ismerte el Annie –, de igen kellemetlen lenne a mostani pozíciómban. Tökéletesen alkalmas vagyok a munkámra, és semmi szükségem arra, hogy irányítsanak, vagy Nora Buckley és Mr. Nicholas azt higgye, nem tudok megbirkózni vele.

– Akkor nincs más választásod – állapította meg Nathaniel. – Beszélned kell Miss Buckley-val, hogy adjon neki más munkát, és ne késlekedj ezzel, mert ez a srác sok fejfájást okozhat neked. Mostanáig nem igazán mosolyogtál, miután apa meghalt. Jó újra boldognak látni, és tudom, hogy apa is örülne, ha így látna.

– El sem hiszem, hogy már három éve özvegy vagyok – jegyezte meg Annie.

– Még hiányzik neked?

– Persze, hogy hiányzik – mondta Annie.

– Nem gondoltál még arra, hogy újra férjhez menj? – kérdezte Nathaniel.

Annie a fejét rázta. – Nem. Apád volt életem szerelme, és nincs senki, aki a helyére léphetne, Nathaniel.

– És mi a helyzet a szexszel?

– Tessék? – Annie csúnyán nézett a fiára.

– Bocs – mondta a fiú elvörösödve. – Csak kíváncsi vagyok, anya.

– Ezt még egy egyetemista korú fiúnak sem szabad firtatnia – mondta Annie, és halványan elmosolyodott, aztán felállt. – Mennem kell dolgozni.

– Alig múlt reggel nyolc óra – jegyezte meg Nathaniel.

– Szeretek korán odaérni – mondta Annie. – A gyógyfürdő igazgatóhelyettesének nem csak az a feladata, hogy üldögéljen, és igyekezzen elbűvölő lenni. Ellenőrzöm és visszaigazolom a foglalásokat, ellenőrzöm a személyi titkárokat, a napi étrendet, utánpótlást rendelek. A személyzet tagjai hozzám fordulnak a gondjaikkal. Olyasmivel is nekem kell foglalkozni, mint például a medence nem működő termosztátja, vagy egy szarvas, amely betévedt a szálloda kertjébe. Mutatkoznom kell a vendégek között is, hogy tudjam, jól érzik-e magukat, megkapnak-e mindent, amire szükségük van. Hosszú a nap.

– A lányok azt mondják, gyakran előfordul, hogy késő estig dolgozol, anya – jegyezte meg Nathaniel.

– Ez igaz, de itt van nekik Violet dadus – mondta Annie, és az órájára pillantott. – Most már rohannom kell, drágám. Legyen szép napod. Este találkozunk.

– Szép napot neked is – szólt az anyja után Nathaniel.

– Alá kellene írnia a tábori jelentkezési lapokat – mondta Violet dadus, amint Annie átrohant a konyhán. – Jövő hétig el kell juttatni Stoneledge-be.

– Adja ide őket – mondta a dadusnak. – Amy tábori felügyelő szeretne lenni?

– Igen – felelte Violet dadus. – Neki külön jelentkezési lapja van, az ikrek egy lapon szerepelnek. – Átadta a papírokat Annie-nek, aki alig pillantott rájuk, csak aláírta őket a szükséges helyen. – Nagyon köszönöm, hogy ezzel is foglalkozik – mondta Annie. – Pénzt is kell küldenünk?

– Igen, írjon alá egy csekket – felelte Violet dadus, és odatolta elé a csekkfüzetet. – Ezerötszáz dollár lesz. Majd beírom a költségek közé.

– Köszönöm, dadus, maga egy életmentő tündér – mondta Annie, amint aláfirkantotta a csekket. – Ma este nem maradok bent sokáig.

– Akkor készítek egy finom marhasültet – felelte Violet. – Szép napot, Mrs. Miller.

Annie kirohant a házból. Nem találkozott Amyvel ezen a reggelen. Az iskolabusz jött és el is vitte. Amikor beszállt az előléptetésével együtt járó kocsijába, az alsó tagozatosokat szállító busz is befordult a sarkon. Integetett az ikreknek, aztán a buszt megelőzve igyekezett a munkahelyére. Szépnek indult a reggel, de egy kicsit ideges lett, amikor megérkezett a gyógyfürdőbe. Nathanielnek igaza van. Beszélnie kell Norával, hogy helyezze át Devynt. Egyenesen a gyógyfürdő igazgatójának az irodájába ment.

Nora már bent volt, és rámosolygott Annie-re, amikor bedugta fejét a résre nyitott ajtón. – Jó reggelt!

– Lenne egy perce számomra? – kérdezte Annie idegesen.

– Hát persze. Kerüljön beljebb, és csukja be az ajtót

– felelte Nora. – Miről van szó?

– Azt szeretném, ha áthelyezné Devynt – vágott a közepébe. Ki kellett mondania azonnal, mert különben képtelen lett volna rá. – Nő asszisztenst szeretnék.

Nora bólintott. – Tudok a maguk között zajló flörtölésről – mondta.

Annie elvörösödött. – Nem ez az igazi oka. – Nem erősítette meg, nem is tagadta Nora állítását. – Aranyos és nagyszerű titkár, de jó lenne, ha mással dolgozhatnék. Igyekszik elvégezni az én munkámat, pedig én képes vagyok rá egyedül is. Őszintén szólva ez már kezd igazán bosszantóvá válni, Nora.

Nora hangosan nevetni kezdett. – Nem irigylem – mondta. – Ha valamit utálok, az, ha egy férfi folyton körülöttem ólálkodik, és

megmondja, hogy mit csináljak. Maga nem tudhatja, de valamikor alázatos háziasszony voltam, aki nagy és erős férje minden szavát leste, de véget vetettem a dolognak, amikor Jeff azzal fenyegetett, hogy elválik, és elvesz tőlem mindent.

– Az itteni munkám egy fix pont az életemben – mondta Annie. – Nagyon szeretem, amit csinálok, de Devyn tönkreteszi azzal, hogy megpróbál rávezetni a saját döntéseimre.

– És a szexet használja arra, hogy uralkodjon maga fölött – jegyezte meg Nora. – Igazán nem ártana, ha csak a Csatornára korlátozná a kapcsolatukat.

– Mostantól fogva így lesz – felelte Annie. – Nézze, nem szeretném, ha bajba kerülne miattam, csak jó lenne, ha önállóan végezhetném a munkámat.

– Megértem – mondta neki Nora. – Beszélni fogok Mr. Nicholasszal. Azt hiszem, Devyn amúgy sem lesz sokáig személyi titkár. Mr. Nicholasnak más tervei vannak vele.

– Köszönöm – mondta Annie.

– Ne beszéljen Devynnel erről – mondta Nora Annie-nek. – Ezt a terhet leveszem a válláról.

– Csodálatos – könnyebbült meg Annie, aztán megkockáztatott egy kérdést. – Honnan tudja, hogy Devynt magammal vittem a Csatornára?

Nora ismét nagyot nevetett. – Ha az én személyi titkárom lenne, én is így tettem volna. Beletrafáltam. Csak vigyázzon, a valóság is befolyásolhatja a fantáziánkat, és abból baj lehet.

– Egyetértek – felelte Annie bólogatva.

Devyn nem volt boldog azóta, hogy előléptették Annie-t. Nem szexelt vele, és ő nem szokott hozzá ahhoz, hogy elutasítsák. – Megbaszhatom azt a csinos lányt is, akit felvettél az üzletbe – mondta neki bosszankodva aznap reggel, amikor Annie eltaszította magától. – Azóta szemezik velem, amióta idejött dolgozni.

– Csak rajta – mondta neki Annie.

– Mi a fene ütött beléd? – tette fel a kérdést Devyn.

– Amikor előléptettek, megmondtam neked, Devyn, hogy a kapcsolatunknak *azt* a részét fel kell áldoznunk érte. Nem lehetek az a nő, aki a személyi titkárával dug. Az teljesen tönkretenné a hitelemet a személyzet tagjai előtt. Ha nem tisztelnek, akkor nem

dolgozhatom velük. Na, hol vannak azoknak a kérvényei, akik ellátogatnának a gyógyfürdőbe?

– Mostanában úgy viselkedsz velem, mint egy ribanc – jegyezte meg Devyn haragosan.

– Figyelmeztettelek, hogy ne táplálj érzelmeket irántam – mondta Annie hűvösen.

Devyn dühösen nyomta neki Annie-t íróasztalának. – Mindig is szerettem volna az íróasztalon baszni veled – mondta a nőnek.

– Őszintén szólva, nekem eszembe se jutott ilyesmi sohasem – mondta Annie. – Úgy látszik, te csak a szexre tudsz gondolni, szivi.

Devyn magához húzta Annie-t, aki érezte, hogy a férfinak feláll a farka. – Meg akarlak dugni itt és most – suttogta Devyn.

– Én meg nem szeretném most – felelte Annie –, de ha jó fiú leszel, és nem bosszantasz többé, akkor később talán sort kerítünk rá. – Eltolta magától a férfit. – A papírokat – mondta.

Annie olyan sok munkát adott neki a nap hátralévő részére, hogy nem jutott idő romantikus, kis közjátékra. Tíz perccel öt előtt is megbízta egy feladattal, és mire Devyn visszaért, Annie már hazament.

Devyn halkan átkozódni kezdett, aztán azon kapta magát, hogy az ajándékbolt felé tart azzal a szándékkal, hogy az új üzletvezető csajjal flörtöljön. Nem sokkal később szétbaszták az agyukat a raktárhelyiségben.

A lány a sikoltozós fajtához tartozott, és csak remélték, hogy senki sem hallotta meg őket. Nancynek hívták a lányt, aki végre kielégítette Devyn buja vágyait.

Az elkövetkező hetekben Devyn vissza-visszatért az ajándékboltba, amikor Annie visszautasította a közeledését – újabban minden esetben így történt. Nancy vágyott a szexre, akárcsak ő, és most már kezdte élvezni, hogy mindennap baszni jár hozzá. Annie elmosolyodott magában, amikor Devyn ürügyeket keresett arra, hogy elmehessen az üzletbe. Semmit sem érzett Nancy iránt, de szüksége volt a szexelésre addig, amíg ki nem találja, hogy csalogathatja le Annie bugyiját újra. Nancy szívesen megtette, önként és dalolva.

Mr. Nicholas június közepén látogatott el a gyógyfürdőbe. Annie-t és Devynt behívta a számára fenntartott szép, kis irodába.

Nora is jelen volt. – Annie, kedvesem – üdvözölte negédesen mosolyogva. – Hogy van? Nora azt mondja, jól feltalálja magát. Tudtam, hogy a magába vetett bizalmam beigazolódik. Foglaljanak helyet mind a ketten.

– Teát? – kérdezte Nora, aki a mahagóni tálalóasztalnál ült. – Ma zöld teával készültünk. – Amikor Annie bólintott, töltött neki egy finom porceláncsészébe, és kistányéron nyújtotta oda.

– Devyn, édes fiam – szólt Mr. Nicholas igen kulturált tónusában. – Attól tartok, szörnyű hírt kell közölnöm magával. A bátyja, Phillip repülőgép-szerencsétlenség következtében meghalt ma reggel. Az információk szerint saját gépét vezette, amikor nantucketi házából hazafelé tartott a hosszú hétvégét követően. Egy kereskedelmi gép pilótája látta, hogy az alatta több száz méterrel közlekedő gép egyszerűen felrobbant menet közben. Rádión értesítette a hatóságokat, és a kiérkező parti őrség már csak a repülőgép szétszóródott darabjait találta meg. A földi maradványok alapján megállapították, hogy a bátyjával együtt utazott a felesége és két gyermekük is. Most már maga a Scott Industries tulajdonosa, fiam. Gratulálnom kellene, de nem tudom, hogy az adott körülmények között helyénvaló-e.

Devyn lesújtottnak látszott egy pillanatig, de aztán azt mondta: – Phillip nem hagyta volna rám a vállalatot.

– Nem is ő tette, fiam, hanem a maga apja – világosította fel Mr. Nicholas Devynt. – A maga apja végrendeletében kikötötte, ha Phillippel történne valami, a vállalat magát illeti meg, igaz, Phillip megpróbálta érvénytelenítettetni apja végakaratának ezt a pontját.

– Te jó ég – nyögte ki Devyn.

– Szerintem az apja azt remélte, hogy maguk ketten kibékülnek, és a bátyja beavatja majd a vállalat vezetésébe, és megosztják az irányítással együtt járó felelősséget.

– Esély sem volt erre – jegyezte meg Devyn. – Phillip a születésem óta gyűlölt. Most pedig az enyém lenne minden? Halvány fogalmam sincs, mit kezdjek én a vállalattal. Micsoda baromság ez az egész.

– Egyáltalán nem az, fiam – mondta Mr. Nicholas. – Charlie Kramer a vállalat három alelnökének egyike jó barátom. Majd ő segít magának abban, hogy eligazodhasson. Biztosíthatom, hogy

nyugodtan támaszkodhat rá, és bízhat a lojalitásában. Biztos vagyok benne, hogy meg fogja állni a helyét. Azt hiszem, mindnyájan egyetértünk abban, hogy maga többé már nem a mi exkluzív gyógyfürdőnk fiatal, jóképű személyi titkára. – Kuncogni kezdett, aztán ismét komolyan folytatta. – Az apja ezt akarta magának, fiam. Kár, hogy nem láthatta, milyen érett fiatalember lett magából. Higgye el, a Scott Industries virágozni fog a keze alatt. Most pedig menjen csomagolni. Egy limuzin viszi haza nemsokára. Elő kell készítenie a temetést. Remélem, nem bánja, a maga nevében kiadattam egy rövid sajtóközleményt.

Devyn bólintott. Teljesen megdöbbent az események alakulásától. Biccentett, és kiment Mr. Nicholas irodájából.

A Csatorna Vállalat főigazgatója Annie felé fordult, akinek a teáscsészéje érintetlenül állt az asztalon. A hír őt is lesújtotta. – Kedvesem, minden jel arra mutat, hogy új személyi titkárra lesz szüksége, nem igaz? Nora elmondta, hogy női segítőt szeretne maga mellé. Van esetleg jelöltje? – Mr. Nicholas mosolygott, de Annie észrevette, hogy a szeme kifejezéstelen maradt. – Egy, a közelben lakó, fiatal hölgy?

– I-igen – felelte Annie. – Én is egy fiatal, tehetséges hölgyre gondoltam, aki készen áll arra, hogy tanuljon, és tudja, hol a helye.

Mr. Nicholas ismét kuncogni kezdett. – Igen, én is így gondoltam. Ha jól értem, Devyn nem tudta, hol a helye. Hát akkor éppen jól jött ez a nagy változás az életében, nem igaz? Ez a baleset kapóra jött magának, ugye?

Annie úgy érezte, hogy végigfut a hátán a hideg. – Ez rettenetes tragédia – mondta szinte suttogva.

– Devyn számára nem az – felelte Mr. Nicholas. – Ha a családunkban történik ilyesmi, az iszonyatos tragédia, de Phillip nem jelentett semmit Devyn-nek. Egy féltestvér, aki mindig is gyűlölte őt. Egy asszony és két gyerek, akikkel soha életében nem találkozott. Ők sem jelentenek számára semmit. Ó, igen, ő szervezi meg a temetést, és jelen is lesz a szomorú eseményen, de csak az apja iránti tiszteletből, és hogy megfeleljen a társadalmi elvárásoknak. Semmi több. Maga búcsút vesz tőle, Annie, kedvesem, és azt vesz fel helyette, akit akar. Nancy egész jól bevált,

ezért úgy gondolom, bízhatunk a személyi titkárt illető ítélőképességében.

A beszélgetés véget ért. Annie felállt, és azt mondta: – Köszönöm, uram.

Annie távozása után Nora így szólt: – Azt hiszem, kezdi érteni, miről van szó.

Mr. Nicholas bólintott, és halványan elmosolyodott. – Talán így van – mondta.

– El is veszítheti őt – mormolta Nora.

Mr. Nicholas hangosan felnevetett. – Ó, dehogy. Nem hiszem, hogy elveszíteném, bár ennek mindig fennáll a veszélye. Ez a nő szereti a családját, és látja, milyen előnyökkel jár, ha a vállalatnak dolgozik, és Violet dadus megkönnyíti neki, hogy megnyugtassa saját lelkiismeretét. Aztán ott vannak a Csatornára történő kiruccanásai.

– Mi köze a Csatornának bármihez is? – kérdezte Nora. – Az csupán fantázia.

– Annie nem az a fajta, aki fantáziákon nevelkedett – mondta Mr. Nicholas. – Éppen ezért programozta be kedvenc meséjét, amelyben hősnő lehet. Képzelje csak el, mennyire meglepődött, amikor megtapasztalta a büntetés nemi gyönyöreit. Ez egy gyakorlatias, nem pedig egy tudatos asszony fantáziája, mégis bűntudatot érzett tudatalatti szükségletei miatt, mivel megcsalta elhunyt férjét. Annie mindig is büszke volt arra, milyen hűséges feleség és odaadó anya. – Ismét kuncogni kezdett. – Később azonban a bűntudat kezdett megszűnni benne. Már ritkán látogat el a szörnyeteghez, de nem törölte örökre, mert úgy érzi, időnként meg kell büntetni őt azért, mert rossz kislány volt Devynnel mind a valóságban, mind a Csatornán.

– Bár el tudnám felejteni, hogy képes hozzáférni a fantáziáinkhoz – mondta Nora, és kissé megborzongott. – Nem is tudom, mi a meglepő abban, hogy szeret kukkolni. Imádja az emberek gyenge pontjait.

– A maga fantáziái többé már nem érdekelnek, Nora, kedvesem. Eléggé unalmasak, mivel alapvetően monogám viszonyt folytat a maga Kyle-jával. Ha nem tartozott volna nekem a kis

szívességemért, amelyet néhai férje ügyében tettem, talán most nem is lenne mellettem – mondta Mr. Nicholas.

– Talán nem – helyeselt Nora mosolyogva –, de akkor is…

– Ugyan, Nora – szakította félbe Mr. Nicholas –, tudom, hogy igazam volt, amikor magát választottam. Maga olyan fondorlatos, minden megvan magában ahhoz, hogy kitűnő gonosz legyen. Nem is tartom itt magát a gyógyfürdőben tovább. Már meg is találtam azt, aki felváltja itt.

– Annie Miller az – mondta Nora.

– Valóban, de még nem egészen, kedvesem – felelte Mr. Nicholas.

– Úgy teszek, ahogy parancsolja – mondta Nora. Mr. Nicholas bólintott, és ravaszul elmosolyodott.

– Persze, hogy úgy tesz, kedvesem – mondta.

Miután Annie elhagyta Mr. Nicholas irodáját, a recepcióhoz ment. – Hol van Devyn szobája? – kérdezte az ügyeletes portást.

A fiatalember mosolyogva mondta meg, és kissé csodálkozott, amiért nem tudta. Mindenki tisztában volt vele, hogy ők ketten időnként dugnak. Connor terjeszthette el? Ráadásul Connor ismert minden pletykát. Rejtély volt számára, miként végezhette olyan jól a munkáját, hogy még a hírek terjesztésére is jusson ideje.

Annie sietve tartott a személyzeti szárnyba, és amikor belépett Devyn szobájába, Nancyvel összegabalyodva találta a férfit. – Csak azért jöttem, hogy elbúcsúzzam – mondta, és jól szórakozott magában a jeleneten.

Devyn pajkosan vigyorgott rá. – Nem akarod hármasban? Nincs túl sok időnk, mert a limó bármelyik pillanatban megérkezhet, de megpróbálhatjuk.

Annie elnevette magát. – Nem is értem, miért nem vagyok felháborodva – mondta, miközben lehúzta a bugyiját. – Ja, és én leszek fölül. Te megkaphatod Nancy pináját, ugye, drágám?

– Mrs. Miller – kezdte a lány méltatlankodva –, nem tudom, mit gondol, de …

– Édesem, Devyn az elmúlt hónapban magát dugta. Naponta. Tudok róla, úgyhogy fölösleges tagadnia. Ha még magán van a bugyija, szabaduljon meg tőle.

Annie odament Devynhez, aki azonnal átölelte, megmarkolta a mellét, de elfordulva tőle újra megcsókolta Nancyt. A fiatalabbik nő odafordult hozzá, kicipzárazta a nadrágját, belenyúlt, és simogatni kezdte a farkát és a golyóit. Annie a nyelvével ingerelte a férfi fülét.

– Nancy, meg akarom kóstolni a pinádat – mondta neki Devyn. – Gyere ide hozzám.

A fiatalabbik nő odamászott Devynhez az ágyon, és úgy helyezkedett el a férfi feje fölött, hogy az nyelvével kényelmesen elérje a pináját. Annie pedig meglovagolta Devyn faszát. Szép lassan kezdte, de egyre nagyobb sebességre váltott. Hamarosan mind a hárman nyögdécseltek a gyönyörtől, amelyet egymásnak nyújtottak. Devyn vadul nyalta Nancyt, időnként beleharapott a csiklójába. Amikor úgy érezte, hogy nemsokára elmegy, és látta, hogy Annie is közel jár az orgazmushoz, beledugta két ujját Nancy vaginájába, és gyorsan húzogatni kezdte benne föl-le, hogy mindhárman egyszerre érjenek a csúcsra. A robbanás pillanatában egyszerre sikoltottak, aztán fáradtan hanyatlottak az ágyra.

Annie felsóhajtott. – Istenem, de jólesett – mondta a férfinak.

– Elég furcsán búcsúzkodsz – jegyezte meg Devyn vihogva. – Ha ezt tudtam volna korábban…

– Ez csak egy alkalomra szólt – mondta neki Annie. – Ja, és Nancy, ez meg sem történt. Ha csak egy szót is kikotyog valakinek, például annak a kotnyeles Connornak, akkor maga elbúcsúzott az állásától.

– Fogtam, Mrs. Miller – mondta Nancy, amint felállt, és megigazította magán a szoknyáját. – Én már elmondtam Devnek, amit el kellett mondanom. Most pedig egyedül hagyom magukat. – Fogta a blézerét, és kisietett a szobából.

Annie arra készült, hogy felálljon az ágyról, de Devyn visszahúzta magához, és átölelte. Belenyúlt a blúzába, és megmarkolta a mellét. – Devyn! – korholta Annie.

– Csak még egyszer – mondta Devyn kisfiúsán mosolyogva.

– Nincs időnk, édesem – felelte Annie, és kiszabadította magát az öleléséből. – A limuzin már biztosan vár rád, és még Mr. Nicholas is itt tartózkodik a házban. Tedd el a farkad, és indulj. – Lesimította a szoknyáját.

– Jéghideg ribanc vagy – mondta Devyn, de úgy tett, ahogy Annie utasította. – Olyan szexis és édes voltál, Annie. Mi történt veled?

– Devyn, indulj már. Megkaptad tőlem azt, amit akartál. Elcsábítottad a főnöködet, és megmutattad neki, milyen csodákra képes a szex. Bármi is volt közöttünk, nem vezetett volna sehova. Negyvennégy-éves vagyok, te pedig harminckettő. Jól szórakoztunk, és ennyi. Nekem volt egy férjem – csodálatos férjem –, és többé nem akarok másikat, egy szerető pedig komplikálttá tenné az életemet. Most már van saját karrierem, és a családom tőlem függ. A családom tagjai mindig is hozzám fognak fordulni legelőször.

– Szóval csak szimpla dugás voltam. Köszönöm, hölgyem – mondta Devyn keserűen.

– Ó, Devyn – szólalt meg Annie, és megsimogatta a férfi arcát. – Minden percét szerettem annak, ami köztünk volt, de most már vége. Ne haragudj ezért. Majd akkor megérted, amikor neked is lesz családod, és gondoskodnod kell róla. Emlékezz csak a szüleidre. Mennyire szerették egymást, és hogy a szeretetük folytán te biztonságban érezted magad. Majd találsz egy kedves lányt, beleszeretsz, és boldog leszel, és persze boldoggá teszed őt. Ketten minden szeretet megadtok majd a gyerekeiteknek. Én ezt csinálom éppen. Mindent a gyerekeimért teszek. Egy szép napon meg fogod érteni. – Annie rámosolygott Devynre. – Lent még találkozunk – mondta, azután sietve elhagyta a szobáját.

A limuzin éppen akkor kanyarodott a gyógyfürdő bejárata elé, amikor Annie leért a földszintre. Az irodából érkező Mr. Nicholas és Nora is csatlakozott hozzá. A személyzeti lift ajtaja kinyílt, és Devyn egy sötétzöld táskát cipelve lépett ki rajta. Odament hozzájuk.

– Nos, fiam, eljött a kihívások ideje. A kocsi egyenesen hazaviszi, ahol Charlie Kramer már várni fogja. Én is részt veszek a temetésen. Elsőként abból fognak ítélni, hogy milyen társaságot látnak maga mellett, Devyn. Nem árt, ha engem is a támogatói közt tartanak nyilván, drága fiam.

– Köszönöm, uram – mondta Devyn zavartan. Azután a két nő felé fordult. – Viszlát, Miss Buckley és Mrs. Miller.

– Úgy sajnáljuk, hogy meg kell válnunk magától – mondta neki Nora.

– Köszönöm – felelte a fiatalember, majd sarkon fordult, és beszállt a várakozó limuzinba.

A többiek még utána néztek a távolodó autónak, azután visszatértek az előcsarnokba.

– Nekem is indulnom kell – szólt Mr. Nicholas. – Jó, hogy láttam mind a kettőjüket. Kitűnő munkát végez, Annie, csak így tovább. – Aztán ő is távozott a bejáraton át, és beszállt abba az autóba, amely időközben beállt a korábban ott várakozó limuzin helyére.

– Elképesztő ember – jegyezte meg Annie. – Úgy tűnik, mintha jobban ismerne minket, mint mi saját magunkat – mondta tűnődve.

– Úgy is van. Idáig nem tudta? – kérdezte Nora, és nem várt rá választ.

Már csaknem véget ért a június. Annie a tévéhíradóban látta a Phillip Scott családjának temetéséről szóló összeállítást. A szörnyű tragédia nem kerülte el a média figyelmét. Különösen azért, mert jól ismerték Phillip és a féltestvére szomorú történetét. Kezdetben azt sugallták, hogy a szerencsétlenség nem baleset volt, de a Szövetségi Repülési Ügynökség vizsgálata más eredményre jutott.

Devyn szomorúnak látszott, amint belépett a szertartást lefolytató templomba. Mondott is pár szót azoknak az újságíróknak, akik a temetőben sereglettek köré. – A féltestvérem és én nem voltunk barátok, de ellenségek sem. Nagy tragédia számomra, hogy elvesztettem őt azelőtt, hogy rendeztük volna nézeteltéréseinket. Olyan szellemben fogom irányítani a Scott Industries vállalatot, ahogy apám elvárná tőlem. Köszönöm. – Aztán egy másik férfi társaságában beszállt a rá váró limuzinba.

Élni fogod az életed, gondolta Annie, *és én is azt teszem.* Nagyon örült annak, hogy végül nem szeretett bele Devynbe.

Annie új személyi titkárt kapott, és elkezdte a betanítását. Elment egy középiskolai, pályaválasztási tanácsadóhoz, és kért egy listát azokról a lányokról, akik nem készültek főiskolára, de olyan adottságokkal rendelkeztek, amelyek lehetővé tették, hogy jó

titkárnő lehessen belőlük. Három nevet kapott, és ő mind a hármat kikérdezte. Azután konzultált legidősebb lányával.

– Tulajdonképpen mit akarsz tudni, anya? – kérdezte tőle Amy.

– Azt, hogy milyen a hírük, mit rebesgetnek róluk. Ilyesmit. Melyikük veszi komolyan a feladatait – felelte Annie. – Nem szeretnék egy olyan titkárt, akit csak a divat és a fiúk érdekelnek.

– Akkor ne válaszd Brandy Peterst – mondta Amy.

– Mi a helyzet a másik kettővel? – tudakolta Annie.

– Carol Anderson ambiciózus. Szerintem a gyógyfürdő csak ugródeszka lenne számára – felelte Amy komolyan. – Olyasvalakit szeretnél, aki jól végzi a munkáját, önállóan gondolkodik, tudja, hol a helye, és maradna hosszú távon, ugye, anya?

– Úgy van – válaszolta Annie.

– Akkor Mary Finchre van szükséged – folytatta Amy. – Elég okos ahhoz, hogy főiskolára menjen, de nincs rá pénze. Kénytelen Egret Pointe-ban maradni, mert az apja rokkant. Az anyja tisztviselő, és van egy öccse is, aki nyolcadikba jár. Szóval itthon kell munkát vállalnia.

Mary Finch. Az a feltűnő benne, hogy nem akar feltűnő lenni, gondolta Annie. Brandy és Carol úgy öltözködött, hogy felfigyeljen rájuk. Mary sötét szoknyában és fehér blúzban jelent meg. Szép arca volt, de címlapfotót aligha készítettek volna róla. Annie átfutotta a három életrajzot. Marynek voltak a legjobb jegyei. – Akkor Mary Finchet választom – mondta a lányának.

Az iskola pályaválasztási tanácsadója közölte Mary Finchcsel, hogy őt választották a munkára.

– Engem? – kérdezte meglepetten. – Szinte biztosra vettem, hogy Brandy vagy Carol kapja meg az állást.

– Hát nem így lett – felelte a tanácsadó. – Ma iskola után menj el a gyógyfürdőbe, ahol Mrs. Miller elmondja a részleteket. Ki kell töltened majd egy nyomtatványt, és az érettségi után el is kezdheted a munkát.

– Te jó ég! – kiáltott fel Mary, és majdnem elsírta magát. – Hogy jutok én oda? Még kocsink sincs. A város legjobb állásajánlata, és én nem tudok odamenni. Most mit csináljak?

– Az lesz a legjobb, ha felhívom Mrs. Millert most azonnal – mondta a tanácsadó a homlokát ráncolva. Ám amikor befejezte a

beszélgetést, mosolyogva tette le a telefont. – Ma délután én viszlek oda – mondta a lánynak –, de a gyógyfürdő alkalmazottjaként kapsz majd egy vállalati autót. Megszerezted már a jogosítványt?

– Igen, asszonyom – bólogatott Mary Finch. – Kocsit is kapok? Csak én fogom használni? – Ezúttal nem tudta visszafojtani a könnyeit. – Ilyen állásról álmodni sem mertem – szipogta.

– Egyenruhát is adnak, ezért nem kell aggódnod mindennap amiatt, mit fogsz felvenni másnap – folytatta a tanácsadó. – Kapsz szoknyákat, blézereket, blúzokat, sőt cipőt is. Igazán szerencsés lány vagy, Mary, de megérdemled.

Aznap délután a tanácsadó elvitte Maryt a gyógyfürdőbe, hogy találkozhasson Annie-vel, aki elmagyarázta a tennivalóit. Megkapta az egyenruháját, kitöltötte az alkalmazásához szükséges nyomtatványt, és átvette vállalati autója – egy kis Toyota Corolla – kulcsát.

– Nem új autó, de nem hajtották agyon – mondta Annie. – Itt van a benzinkártyája. A kérésem az, hogy csak a munkájával kapcsolatos ügyekre használja a kocsit.

– Igenis, hölgyem – mondta Mary, és a főnöke nem ajánlotta fel neki, hogy szólítsa Annie-nek.

– Mostantól fogva maga az igazgatóhelyettes hivatali titkára – mondta Annie. Odanyújtott neki egy darab papírt. – Ennyi a fizetése a juttatásokkal együtt. Ha érdemes rá, időnként fizetésemelést fog kapni.

Mary ránézett a papírra, és tátva maradt a szája, de aztán kapcsolt, és gyorsan becsukta.

– Ha nehézségei támadnának, keressen meg nyugodtan – folytatta Annie. – A Csatorna Vállalat azt szeretné, ha alkalmazottai jól éreznék magukat itt, Mary. Ja, egy kis figyelmeztetés: ne vegye komolyan a személyi titkárokat. Őket kizárólag azért alkalmazták, mert elbűvölő a modoruk, és jól néznek ki. Ezt tudják, és kihasználják az olyan csinos lányokat, mint maga. Különben pedig pimasz egy banda. – Elmosolyodott. – Ám ez nem jelenti azt, hogy nem flörtölhet velük, csak ne lovalja bele magát túlságosan. Az egyiküktől különösen óvakodjon. Connornak hívják. Óriási pletykafészek, és rendszerint elferdíti a dolgokat.

– Engem nem tudnak rászedni a srácok – mondta Mary. – Nem szoktam bajba kerülni, és jó példát kell mutatnom az öcsémnek.

– Jó kislány! – mondta Annie elismerően.

– Köszönöm a lehetőséget, Mrs. Miller – hálálkodott Mary Finch.

– Maga volt a legalkalmasabb jelöltünk – közölte vele Annie. – Nos, akkor az érettségi utáni hétfőn találkozunk.

Mary Finch valóban meg is érkezett azon a hétfőn reggel fél kilenckor, pedig csak kilencre kellett volna beérnie. Barna szoknyát, fehér blúzt viselt, és a gyógyfürdő sötétzöld blézerét vette fel. Szőkésbarna haját rövidre nyíratta. Csak leheletnyi rózsaszínű rúzst kent a szájára. A kitűzőjén szerepelt a neve és a beosztása. Kis retiküljét íróasztala egyik fiókjába csúsztatta. Mindent elrendezett maga körül a saját ízlésének megfelelően, és amikor Annie megérkezett fél kilenckor, mosolyogva üdvözölte. – Jó reggelt, Mrs. Miller.

Mary tökéletes, gondolta Annie, amint múltak a hetek. Az utóbbi időben hetente többször sokáig bent kellett maradnia a munkahelyén. Nathaniel elutazott nyári gyakorlatra. Amy és az ikrek ismét a Stoneledge Lake táborban töltötték a nyarat. A szülei házat béreltek egy tengerparti üdülőhelyen, ahol golfpálya is volt, és ragaszkodtak ahhoz, hogy Willst is magukkal vigyék. Violet dadus a nővérét látogatta meg Angliában. Annie egész nyáron egyedül lehetett, és rettenetesen élvezte a szabadságot. Már csaknem négy hónapja dolgozott a gyógyfürdő igazgatóhelyettese ként. Mindennap újabb és újabb ismereteket szerzett a szállodavezetés terén. Mary Finchcsel az oldalán a munkanapok zökkenőmentesen zajlottak.

Törölte Devynhez kötődő, tengerparti fantáziáját, és két jóképű férfit – Lukát és Maxet – programozott be helyette. Olykor csak az egyiküket vitte az ágyába, máskor mind a kettőjükkel hancúrozott egyszerre. A *Szépség és a szörnyeteg* meséjéből merített fantáziáját megtartotta. Maga sem értette, miért, de szüksége volt a szörnyetegre és a férfi korbácsára.

Aznap éjjel esett, amikor megnyomta az „A” gombot, és egy szempillantás alatt büntetésre készen találta magát.

Meztelenül hajolt rá egy kipárnázott korlátra. Szétterpesztett lábát a korlát tartóoszlopaihoz bilincselték.

– Az engedelmesség mintaképe vagy, Anne úrhölgy – mordult rá a szörnyeteg nyersen. – A segged formája és mérete pont megfelelő. Olyan, mint egy szép őszibarack. – Megsimogatta a fenekét. – Mintha selymet érintenék. Ma húsz korbácsütést kapsz, és kiegészítésként nyírfavesszővel is elfenekelünk, hogy lángoljon a bőröd. Ezek után először én baszlak meg. Itt töltöd az éjszakát a várkastélyomban, és azokat a férfiakat fogod kiszolgálni, akik kiválasztanak, hogy kedvükre tégy. Tudom, hogy kéjesen vágysz a faszra, Anne úrhölgy. Ma megkapod. A reggel közeledtével újra megkorbácsollak, és még egyszer utoljára megkaphatod az én faszomat is.

– Mit tettem, uram, amiért ennyire neheztelsz rám? – kérdezte Annie.

– Nos, az engedelmességed örömmel tölt el, de napokig távol maradtál, pedig én úgy vágytam a pinádra. Biztos vagyok benne, hogy mohó tested készen áll arra, hogy több férfi vágyának a tárgya legyen. Már jól ismerlek téged – morogta, és odahajolt hozzá, hogy megnyalja a fülét. – Az alázatosságod leple alatt egy kéjvágyó ribanc lakozik. – Lenyúlt, és belecsípett a mellbimbójába, és amikor Annie megborzongott, a szörnyeteg nagyot nevetett rajta.

Annie érezte, hogy a férfi eltávolodik tőle, és biztosra vette, hogy a korbácsért megy. – Egész éjjel itt leszek kikötözve? – kérdezte a szörnyeteget.

– Nem – mondta a férfi. – Később majd az ágyhoz kötözlek, hogy bármelyik pillanatban készen állj a baszásra. Nézd csak, drágaságom, mára új korbácsot hoztam neked. – Megmutatta neki a korbácsot, amely több vékony szíjból állt, és mindegyikre több csomót kötöttek. – Látod? – Csak egy pillanatig tartotta a szeme előtt.

Annie feszülten várta az első ütést. A büntetés mindig felkeltette buja vágyait. Az utóbbi időben még több ütlegelésre vágyott, és ez az éjszaka különbözött az előzőektől. Amikor a férfi lesújtott, megérezte a szíjakra kötött csomókat. Összerándult, és elégedetten felnevetett. Már alig várta a következő csapást. A szíjak elérték a combját és a szeméremdombját is. Megvonaglott, hogy kitérhessen az ütések elől, de kikötözve semmi esélye nem volt arra. Aztán az utolsó csapás is elérte védtelen fenekét. A bőre égett a fájdalomtól,

és teljesen felizgult az alapos veréstől. – Bassz meg, uram! – könyörgött neki. – Bassz meg, kérlek!

– Csak még pár ütést, Anne úrhölgy – mondta neki a férfi, és újból lesújtott rá. – Úgy látom, szívesen kapnál még ebből a gyönyörből.

– Nem! Nem! – kiáltotta Annie, miközben ütések záporoztak a fenekén. – Most már a faszodra van szükségem! Kérlek!

– Akkor meg fogod kapni, szépségem – mondta a férfi. Megragadta a csípőjét, és nagyon lassan bevezette hatalmas péniszét a nő vaginájába. Amikor már tövig belenyomta, így szólt: – És most, Anne úrhölgy, úgy megbaszlak, hogy a végén könyörögni fogsz azért, hogy abbahagyjam. Forr a vérem, és túl sokáig kellett várnom a pinádra.

Dugni kezdte Annie-t, és amikor rátalált a tökéletes ritmusra, elengedte a csípőjét, odahajolt fölé, és megmarkolta a mellét. Jól megszorongatta Annie keblét, megcsipkedte, meghúzogatta a mellbimbóját. A nő megvonaglott alatta, de nem esett ki a ritmusból. A szörnyeteg elégedetlen maradt, és a szolgáit hívta.

– Rafe, Ziven, az uratokhoz tüstént!

Annie meglátta, hogy két őr lép ki a homályból, ahonnan urukat és őt tartották szemmel.

– Vegyétek kezelésbe a mellét – parancsolta nekik a szörnyeteg. – Még többet akar, de én a nedves pináját dolgozom meg.

A két őr úgy helyezkedett el, hogy kényelmesen hozzáférjenek Annie telt kebléhez. Jól megmarkolták, és szívni kezdték a mellbimbóját. Mohó szájuk ténykedésétől Annie egész testében remegett. Amikor egyikük harapdálni kezdte a mellbimbóját, Annie halkan felsikoltott, erre a másik is követte a példát. Amint gyömöszölték, masszírozták ruganyos mellét, a szörnyeteg úgy megdugta, ahogy még sohasem azelőtt. Legalábbis Annie így vélte. Aztán úgy érezte, közeleg az orgazmus pillanata. A vaginája többször összerándult, amint eljutott a csúcsra, a szörnyeteg pedig belelövellte saját nedvét.

A szörnyeteg legördült róla, és elterült a várkastély kamrájába hordott szalmán. Ezek után az egyik őr azonnal benyomult a testébe, a másik pedig a szájába dugta duzzadt péniszét. – Ez az, pajtások –

bátorította őket a szörnyeteg. – Anne úrhölgy telhetetlen szuka, és mindent elvesz, amit csak adnak neki, ugye így van, szépségem?

Annie pedig egyre csak szopta a szájába dugott faszt, és ütemesen mozgatta a csípőjét, amint az őr megállás nélkül dolgozott a vaginájában. Egy pillanatra összetalálkozott szeme a szörnyetegével, és a tekintete tökéletes egyetértésről tanúskodott. A szörnyeteg megeresztett egy félmosolyt, amint ők hárman egyszerre jutottak a csúcsra.

Amikor mind a három férfi végzett vele, megmosdatták intim testrészeit, és mielőtt elmentek, hozzákötözték az ágyhoz. Rövid idő múlva két fiatal őr érkezett a várkastély cellájába. Eloldozták Annie köteleit, és odamásztak hozzá az ágyba. Először a mellét simogatták, a pináját nyalogatták, aztán felváltva megbaszták. Amikor végeztek, ők is megmosták intim testrészeit, és visszakötözték az ágy oszlopához. Eltelt egy kis idő, és újabb férfi jött a kamrába. Eloldozta a köteleit, hasra fektette az ágy szélén, és a segglyukába dugta a faszát. A tarkójánál fogva lenyomta, amint néhány lökés után hörgés kíséretében belelövellte ondóját a testébe. Aztán megragadta Annie-t, odaláncolta az ágyhoz, és elment.

Ezúttal négyen érkeztek. Az egyikük nagyon fiatalnak látszott. – Ő még szűz – mondta szánakozva az egyik őr. – Te leszel az első nője. Mi majd jól felkészítünk előtte. Azután le kell szopnod, és hagynod kell, hogy megdugjon. – Miután eloldozták, ketten azonnal beszálltak hozzá az ágyba. A legidősebb őr beszélni kezdett.

– Normális esetben a férfi tiszteletet tanúsít az asszony iránt, de urunk azt mondta, ezen az éjszakán csak örömünk tárgya ez az asszony. Te vagy a legszerencsésebb fickó, kispajtás. Nézd csak meg, milyen finom a mellbimbója. Megmarkolhatod a mellét, és jól megharapdálhatod a bimbóját.

A két férfi bemutatót tartott az ágyon, a fiatal fiú pedig izgatottan figyelte az eseményeket. *Kell neki egy kis segítség*, gondolta Annie.

– A punciját is nyalogatni és szívogatni kell – folytatta az előbbi. – Viktor, mutasd meg, hogy kell csinálni.

A Viktor nevű katona odahajolt széttárt combjához, és nyalni kezdte a pináját. Eközben az idősebb őr a csikló érzékenységéről beszélt. Annie megvonaglott, amikor Viktor jó nagyot szívott a csiklóján, és kisebb, klitoriális orgazmushoz juttatta. Annie jól látta,

hogy a fiatal katona nadrágja is kidudorodott. A beszélő is felfigyelt rá.

– Itt az ideje, hogy tanuljon valamit ez a fiú, nem igaz, asszonyom? – Alányúlt, és felemelte Annie-t az ágyról. A két másik őr is talpra ugrott. – Tudod a dolgod, úrhölgy.

Annie rámosolygott a fiatalemberre, azután térdre ereszkedett előtte, kioldozta a nadrágja korcát, és elővette belőle a fiú faszát. Kis szerszám volt, de nagy lehetőségek rejlettek benne. A szájába vette, és szopni kezdte. A fiatal katona nyögni kezdett, az idősebbik pedig újra megszólalt.

– Na, fiam, nemsokára úgy érzed, hogy ki kell engedned a nedvedet, de ne tedd. Majd később. Ma éjjel meg kell ismerned, milyen érzés nőt baszni. Csak szép lassan, hölgyem. Ezek a zöldfülűek nagyon fegyelmezetlenek.

Annie bólintott, és addig szopta a fiút, amíg annak jó merevedése nem lett, aztán kiengedte a szájából, és visszafeküdt az ágyra, és magával rántotta a fiatal katonát. Az idősebb katonák irányításával a fiú megtalálta vaginája nyílását, és mohón beledugta a faszát. Annie elnevette magát, amint meglátta a fiú réveteg arcát. Átkulcsolta lábával a felsőtestét, és azt mondta: – Most pedig, drágám, mozogj bennem előre-hátra. Jó mélyre hatolj, és erősen csináld. Nem árthatsz nekem. – Ezután megfogta az arcát két oldalról, és megcsókolta. Nyelvét is benyomta a szájába.

A fiatalember nyögött fölötte, elhúzta a fejét tőle, és kizárólag buja vágyaira összpontosított. Jó gyorsan mozgott Annie testében, miközben a többiek vidáman biztatták. Annie jól megszorította a faszát vaginája izmaival. A fiú szeme szinte fennakadt. Amikor elment, felüvöltött, aztán nyöszörögve omlott rá Annie testére. A többiek hangosan éljeneztek, de aztán az idősebb katona lehúzta a nőről.

Annie látta a ragyogást az idősebb őr barna szemében, amikor végignézett buja testén. – Na, gyere, és fejezd be, amit fiatal barátod elkezdett, ha képes vagy rá – ugratta.

Az idősebb őr levette a nadrágját, és előhúzta elképesztően nagy faszát. – Ez elég lesz neked, úrhölgy? – kérdezte, azután azonnal rámászott, és beledöfte a faszát. – Én tudom, hogy elégítsek ki egy ilyen mohó ribancot, és meg is fogom tenni. – Ezután addig baszta,

amíg egyszerre el nem mentek. Annie meghallotta a Csatorna bezárását jelző csengőszót.

Milyen kár, hogy a szörnyeteg nem tért vissza, hogy még egyszer kielégítsen, gondolta, de tudta, hogy amikor legközelebb visszatér fantáziájába, ott fogják folytatni, ahol abbahagyták. Az idősebb őr majd még jobban megbassza, aztán a szörnyeteg is visszatér, és megtalálja módját buja vágyaik kielégítésének. Azt is tudta, hogy újra kegyetlenül megkorbácsolja majd, és már alig várta, hogy megtörténjen. Az oldalára fordult, és elaludt.

Nagyon mozgalmas éjszakát élt át, de szerencséjére szombatra ébredt, és nem kellett bemennie a munkahelyére. Azon a hétvégén Nora Buckley tartott ügyeletet a gyógyfürdőben. Egyikük mindig készen állt arra, hogy sürgős esetben cselekedni tudjon. Mind a kettőjüknek volt lakosztálya a gyógyfürdőben, és ott töltötték a hétvégét az ügyeleti beosztás szerint. Annie nagyon szerette azt a kis garzont, ahol teakonyha és luxus fürdőszoba szolgálta a kényelmét, és igen élvezte a beosztásával járó előnyöket.

– A szálloda alkalmazottjaként ingyen veheti igénybe a gyógyfürdő összes szolgáltatását – mondta Annie Mary Finchnek. – Például az algás pakolást, arcápolást, manikűrt, pedikűrt, a masszázst.

– Ó, nem hiszem, hogy szükségem lenne rá – felelte Mary idegesen.

– Még sohasem volt ilyen kezeléseken, ugye? – puhatolózott Annie. – Tudja, azt sem tudtam, mi fán terem az ilyesmi addig, amíg meg nem nyertem a versenyt, és itt tölthettem egy hetet. A vállalat főigazgatója, Mr. Nicholas azt szereti, ha az alkalmazottai boldogok, kiegyensúlyozottak. Nagyon rendes ember.

– Ő is itt lakik? – kérdezte Mary Finch.

– Nem, fenntart itt egy irodát, amelyet zárva tart, amikor nincs éppen itt – magyarázta Annie. – Időnként ellátogat ide is, hogy megnézze, hogy mennek a dolgok. Most Nora Buckley irányítja a gyógyfürdőt, de azt mondja, Mr. Nicholas át fogja helyezni egy másik területre, ha itt teljes gőzzel beindult minden. Csináltassa meg a körmeit, Mary – noszogatta Annie. – Együtt megyünk a manikűröshöz, oké? Kérünk egy időpontot Mejtől és Pejtől.

Mary Finch vonakodva igent mondott Annie ajánlatára. A megbeszélt időpontban levitte titkárnőjét a kezelőhelyiségekhez. Mej és Pej vidáman üdvözölte őket. Miután leültek, azonnal hozzáláttak a manikűrözéshez. Miután rendbe tette Mary körmeit, Mej megkérdezte: – Lakkot?

– Ó, nem – tiltakozott Mary. – Sohasem lakkozom a körmöm. Nem akarom magamra vonni a figyelmet.

– Egy kis áttetsző lakktól még nem lesz magából ribanc, Mary – mondta neki Pej gyakorlatiasan. – Próbálja ki, Mary Finch. Ha nem tetszik, akkor lemossuk. – Azután hozzáfogott Mary körmeinek lakkozásához. Miután végzett, azt mondta: – Látja? Nem lett magából rossz lány. Mrs. Miller most már nagyon rossz kislány – tette hozzá vihogva.

Annie együtt nevetett a manikűrössel.

– Attól, hogy szeretem az élénkpiros lakkot, még nem vagyok rossz lány – jegyezte meg.

– Hiányzik magának Devyn? Connor azt mondja, fogadni merne rá, hogy hiányzik magának – szólt Mej, és alattomosan nézett Annie-re.

– Akkor Connor elvesztené a fogadást – felelte Annie hűvösen. – Nem hiányzik Devyn, és ezt tudnia kellene. Ne hallgasson Connor hülye pletykáira. Rosszabb, mint egy vénasszony.

– Ezen a héten egy öregasszonnyal kufircol – jegyezte meg Mej.

– Te jó ég! – kiáltott fel Mary elvörösödve.

– *Mej!* – Annie és Pej egyszerre kiáltott rá Mejre rosszallóan.

– Ezt is Connortól hallottam – felelte Mej.

– Ne is figyeljen rá, Mary – mondta Annie a titkárnőnek. – Na, tetszik magának az áttetsző lakk? Szerintem jól néz ki.

Mary bólintott. – Szerintem is. Anyám azt mondogatta, túlságosan bizalmatlan vagyok, ha újdonságokról van szó.

– Nos, legközelebb pedikűröztetni fogunk – mondta neki Annie mosolyogva. – Ha már megengedhetjük magunknak ezt a luxust, akkor semmiképpen se fosszuk meg magunkat tőle.

– Gondolom, igaza van – felelte Mary bizonytalanul, és esetlenül nézegette ragyogó körmeit.

– Majd meglátja, milyen érzés lesz, amikor megmasszíroztatja magát – mondta Mej, és belevigyorgott Mary meghökkent arcába.

Kilencedik fejezet

Gyorsan elrepült a nyár, és mielőtt Annie észbe kaphatott volna, bekopogtatott az ősz. Az ikrek hazaérkeztek a táborból, és úgy tűnt, hogy amíg távol voltak, legalább harminc centit nőttek. Hazaérkezésük után két nappal ünnepelték tizenharmadik születésnapjukat, és mintha a szeleburdiságuk is érettebbé vált volna. Mindnyájan csodálatos nyarat tudhattak maguk mögött. Amy, aki elutazásuk előtt lett tizenhét, még júniusban, sokkal érettebbé vált. Jól érezte magát tábori tanácsadóként.

– Jövőre felügyelő leszek a táborban, anya. A táborvezető azt mondta, számít rám a továbbiakban is. Amikor te és Lizzie néni odajártatok, az ő szülei irányították a dolgokat. Azt mondta, hogy ti ketten fékezhetetlen vadócok voltatok.

Annie elnevette magát. – Én arra sem emlékszem, hogy akár egy kicsit is vadóc lettem volna. Szerintem csak Lizzie-re értette.

– Azt hiszem, tanár is lehetnék majd egyszer – mondta Amy.

– Hát, elég szép és nemes foglalkozás – jegyezte meg Violet dadus. – Az én nővérem is tanár volt nagyon hosszú ideig.

– Hogy sikerült az utazása? – érdeklődött Annie.

– Jól, drágám, jól. Margaretnek van egy kis falusi háza Hereford közelében. Sokat beszélgettünk, kertészkedtünk, és nyári programokra jártunk. Ha nyugdíjba vonulok, én is visszamegyek oda – mondta Violet dadus. – Na, és mikor jön haza az én kislegényem a tengerpartról?

Wills közvetlenül szeptember első hétfője után érkezett meg a nagyszüleivel.

– Fogalmam sincs, hogy csinálja – mondta Phyllis Bradford Violet dadusnak. – Megemelem a kalapom maga előtt. Olyan szeleburdi ez a gyerek, és teljesen kimerített, hogy heteken át utána

kellett szaladgálnom. Annie apja nem sokat segített nekem azon kívül, hogy hébe-hóba elvitte magával a golfpályára.

– Bármikor hazahozhattad volna, anya – mormogta Annie.

– Golfozni tanulok – jelentette be Wills büszkén.

– A nagypapa golfütőket is ad nekem. Azt mondja, a golf férfias sport.

Phyllis Bradford nagyot nézett. – Úristen, megtérítette – mondta.

– Azt is mondta, hogy a téli szünetben én is mehetek golfozni Arizonába – folytatta Wills.

– Csak akkor, ha jó jegyeket kapsz az iskolában – mondta neki Violet dadus. – A golfozás jutalom, és csak azoknak jár, akik megérdemlik.

– Már megint fogytál – szólt oda Phyllis a lányának.

– Túl sokat dolgozol, Annie.

– De szeretem a munkámat, anya – felelte Annie.

– Nora Buckley egyre több felelősséget rak rám. Azt mondja, ha megbetegedne, vagy el kellene utaznia, nekem kellene vezetnem az egész szállodát, ezért mindent meg kell tanulnom. Igaz, a gyógyfürdő nem túl nagy, de az ötven szoba egész évre foglalt, és a vendégek kényelme elsődleges nálunk.

– Nézzenek oda! – jegyezte meg Phyllis ámulva. – Még csak egy éve vagy ott, és úgy beszélsz, mint egy igazi profi. Azt mindig is tudtam, hogy Lizzie-ből valamilyen fontos személy lesz, de téged csak jó feleségnek és anyának tudtalak elképzelni.

– Köszönöm, anya! – Annie mosolyogva fogadta anyja kétélű bókját. Volt idő, amikor bántotta volna Phyllis megjegyzése, de már nem törődött vele. Biztos volt magában. Tudta, hogy már nem csak Nat özvegye és öt gyerek anyja. Vezető beosztású nő lett belőle, persze a szörnyeteg kastélyában más szerepet játszott, és elmosolyodott, amint kis titkára gondolt.

Nathaniel hazatért kis időre, mielőtt visszament a Princetonra. Környezetvédelmi gyakorlaton vett részt a nyáron. – Úgy döntöttem, jogi karra megyek, miután befejeztem az alapképzést – jelentette be az egyik vasárnapi, családi vacsorán.

Nagyszülei büszkén mosolyogva néztek rá.

– Akkor a Yale vagy a Harvard kell neked – mondta Lizzie. – Majd segítek benne.

– Lizzie! – tiltakozott Annie.

– Nézd, azt szeretném, ha nem adóságokkal megterhelve kezdené az életét, és neked sok minden másról kell gondoskodnod – mondta Lizzie. – A dadusnak köszönhetően Amy kikupálódott, és egy jó főiskolát választ majd érettségi után. Két év múlva ő is elmegy itthonról.

– Kösz, nénikém – mondta Amy ravaszul kacsintva.

– Azt mindig is tudtuk, hogy az ikrek talpraesettek.

– Én állatorvosi egyetemre akarok menni – szólalt meg Rose.

– Én pedig állatkutató szeretnék lenni – vetette közbe Lily.

– Azt még nem tudhatjuk, mi lesz Willsszel, ha felnő – folytatta Lizzie.

– Én űrhajós leszek – kotyogott közbe a kisfiú. Ő sem akart kimaradni.

– Na, látod – mondta Lizzie. – Van miről gondoskodnod.

– Még beszélünk róla – közölte vele Annie.

– Mire szakosodnál? – kérdezte Lizzie az unokaöccsét. – Azt is eldöntötted már?

– Környezetvédelmi jogra – felelte a fiú.

– Abban nem sok pénz van, Nathaniel – mondta Lizzie. – A következő nyáron gyere hozzánk gyakorlatra, és meglátod, mi mit tudunk kínálni.

– Ti peres ügyekkel foglalkoztok – folytatta Nathaniel. – Az nem érdekel.

– Mást is csinálunk – felelte Lizzie. – Új ügyfelem például a Csatorna Vállalat, amelynek szerteágazó segítséget kell nyújtanom. Lenyűgöző munka. Gyere csak hozzánk gyakorlatra, és még jól is fog mutatni a jelentkezési lapon, amelyet a jogi karra küldesz.

– Jó lehetőség volna, fiam – vetette közbe a nagyapja halkan.

– Oké, még meggondolom – mondta Nathaniel –, de ha egy nagyágyúnál töltenem a gyakorlatot, az olyan lenne, mintha szövetkeznék az ördöggel, legalábbis nekem ez a véleményem.

Lizzie elnevette magát. – Van benne valami, kisöcsém – felelte őszintén. – A kishalak mindig félnek az olyan rámenős, nagy cégektől, mint a miénk.

Novemberben Nora Buckley azt mondta Annie-nek, Mr. Nicholas annyira elégedett a gyógyfürdő sikerével, hogy arra kérte,

utazzon Kaliforniába, és keressen egy jó helyet a vállalat következő gyógyfürdője számára. – Egy olyan elbűvölő kisvárosra gondolt, mint Egret Pointe, nem az olyan felkapott helyekre, mint Monterey, vagy a Napa-völgy – magyarázta Nora.

– Úgy gondolom, az állam északi hegyvidékén kellene körülnéznem. Biztos akad ott néhány szép, kis falu, amely tökéletes lenne számunkra.

– Nem ártana, ha könnyen megközelíthető lenne – jegyezte meg Annie. – Persze, a vállalat biztos gondoskodik majd a vendégek szállításáról, sőt, ha az lenne az egyetlen mód az odajutásra, még exkluzívabb lehetne az új szálloda – tűnődött Annie.

– Kitűnő elgondolás! – kiáltott fel Nora lelkesen. – Apropó, Annie, maga lesz a főnök, amíg én távol leszek.

Annie nagy levegőt vett, és lassan kifújta.

Nora elnevette magát. – Nos, maga szerint ki más vezethetné ezt a helyet, amikor nem vagyok itt? Úgy gondolom, már készen áll rá, és Mr. Nicholasnak is ez a véleménye.

– Te jó ég – sóhajtotta Annie. – Remélem, igazuk van. Mi van, ha elszúrom, Nora?

– Nem fogja – felelte Nora. – Tudja, most, hogy a vállalat eldöntötte, több ilyen gyógyfürdőt is nyit, magának is több lesz a feladata itt. Mr. Nicholas szerint Európa, egy csendes-óceáni sziget, Közép-Amerika, talán Costa Rica jöhet szóba. Mivel sok tapasztalatot szereztem a tervezési folyamat terén, én utazom el, hogy kiválasszam a megfelelő helyet, és felügyeljem a szálloda beindítását, ugyanúgy, ahogy itt tettem.

– Azt akarja mondani, én lehetek az igazgató, ha most jól végzem a dolgom? – kérdezte Annie gondterhelten.

– Úgy van – válaszolta Nora Buckley.

Annie behunyta a szemét egy pillanatra. Hihetetlennek érezte a fordulatot, de érezte, hogy meg tudja csinálni.

– Kap egy kis fizetésemelést arra az időre, amíg nem leszek itt, de ha véglegessé válik a pozíciója, akkor megduplázzuk a fizetését, Annie – közölte vele Nora.

– Abból az összegből már biztosan finanszírozni tudja a gyerekei iskoláztatását, nem igaz? Hallom, hogy Nathaniel jogi karra készül az alapképzés után.

Annie elcsodálkozott. – Ki mondta ezt magának? – kérdezte.

– A húgával beszéltem meg néhány jogi kérdést a múlt héten, és ő említette – válaszolta Nora. – Számításba kellene vennie a Duke-ot is. A lányom ott végzett, persze az elég drága. Hova készül Amy?

– Ó, még túl korai lenne döntenie ebben a kérdésben – mondta Annie.

– Azért nem árt elgondolkodni rajta még ebben az évben – folytatta Nora. – Én két gyerekkel estem át ugyanezen, így jól tudom, mivel jár.

– Az ikrek négy évvel fiatalabbak Amynél – jegyezte meg Annie. – Legalább tíz évem van addig, amíg a legkisebb is sorra kerül.

– Kivéve, ha az ikrek is továbbtanulnak – dünnyögte Nora.

– Azt hiszem, nincs más választásom. Át kell vennem a munkáját, amíg Mr. Nicholas megbízásából távol lesz – mondta Annie somolyogva. – Annyi pénzt kell összeszednem, amennyit csak tudok.

Nora felnevetett. – Valóban nincs más választása.

– Semmit sem tehettem volna a gyerekeimért, ha nem kapok állást itt a gyógyfürdőben – mondta Annie. – Mindent a gyerekeimért teszek. Nat azt mondogatta: „Minden érted és a gyerekeidért van, szívem.” Örülök, hogy ott folytathatom, ahol ő abbahagyta, és ezért hálával tartozom magának és Mr. Nicholasnak. Ilyen kedves emberrel még sohasem találkoztam. Jó lenne, ha a hozzá hasonlóak többen lennének ezen a világon.

– Meglepődne, Annie, ha tudná, mennyien vannak – mondta neki Nora. – Stílusosan, elegánsan, kifinomultan teszi mindazt, amihez hozzáfog, de ez ne tévessze meg magát, mert ő kőkemény üzletember, csakhogy elég okos ahhoz, hogy tudja, boldog alkalmazottakkal sokkal többre megy.

– Nos, én akkor is csodálatos embernek tartom – lelkendezett tovább Annie.

– A jövő héten utazom el – mondta Nora. – Úgy hat hétig leszek távol, és ez azt jelenti, december vége felé jövök vissza.

Miután Nora elutazott, Annie átvette a gyógyfürdő irányítását. Az alkalmazottak már korábban megérezték a változás szelét.

– Azt mondják, hamarosan végleg maga lesz az igazgató – mondta neki Connor egy napon a személyzeti liftben. – Igaz ez?

– Maga biztos jobban tudja nálam – felelte Annie.

Connor megállította a liftet. – Sokat gondolok magára, Mrs. Miller, és arra a napra, amikor olyan jól elszórakoztunk. Nem akar összejönni velem újra? –

A férfi nekinyomta Annie hátát a kabin falának, és hozzádörgölőzött. – Csinálta már ilyen helyen Devynnel?

Annie kinyújtotta a kezét, hogy újra elindítsa a liftet, de Connor elkapta a csuklóját, és megszorította. – Engedjen el – sziszegte Annie.

– Ugyan már, szivi, csináljuk itt. Ne mondja, hogy nem akarja, vagy nincs szüksége rá. Jól tudom, mi folyik ezen a helyen, és nem volt senkivel azóta, hogy Devyn elment. Dugjunk egyet, szivi. – Odanyúlt a melléhez, hogy megsimogassa.

– Egy hajszál választja el attól, hogy kirúgjam, Connor – mondta Annie. Olyan hideg volt, akár a jégcsap. Azután hirtelen beletérdelt az ágyékába, és elindította a liftet. Connor összegörnyedt a fájdalomtól. Amikor az megállt a kezelőhelyiségek szintjén, és kinyílt az ajtó, Annie kilépett a kabinból, és azt mondta: – Ha még egyszer közeledni próbál, kisfiam, az utcán találja magát. És különben is, miért nincs maga a vendégével? – Annie benyúlt a liftbe, megnyomta az előcsarnok szintjének a gombját. Amint az összezáródó ajtók között kihúzta a kezét, még egyszer szembenézett a falfehéren álldogáló Conorral. Aztán sarkon fordult, és nyugodtan végigballagott a folyosón. Masszázsra jelentkezett be.

– Éppen most akartam hívni az irodáját – mondta neki Lars. – Azt hittem, megfeledkezett az időpontról.

– A magával megbeszélt időpontokat sohasem felejtem el – válaszolta Annie mosolyogva.

– Mi történt? – kérdezte Lars.

– Ki mondta, hogy történt valami – kérdezte Annie, amint belépett az öltözőbe, és elkezdte lehámozni magáról a ruháit. Törülközőt csavart magára, és visszament a kezelőbe. Miközben felfeküdt a kényelmes masszázsasztalra, lekapta a törülközőt, és Lars kezébe nyomta.

– Kissé kipirosodott az arca, és idegesnek látszik, hiába mosolygott az előbb – magyarázta Lars.

– Connor – felelte kurtán Annie.

– Azt mondja, hogy az a kis pöcs kihozta a sodrából? Tudja, mindenkinek azt meséli, hogy egyszer hármasban szórakozott magával és Devynnel. – Lars kevés kókuszolajat öntött a kezére, mielőtt nekilátott Annie háta masszírozásához.

– Nem hazudik – mondta Annie. – Rövid ideig velünk volt, de aztán elküldtük. Az anyja lehetnék. Szerintem nem tudja túltenni magát az eseten, és most, hogy Devyn elment, át akarja venni a szerepét. Amikor előléptettek, véget vetettem a Devynnel folytatott viszonynak. Csak egyszer jöttünk össze azután, amikor Nancyvel elbúcsúztattuk. – Lars a bizalmasának számított, és Annie tudta, hogy a férfi tartani fogja a száját.

– Ha úgy gondolja, kezelésbe vehetem a fickót – mondta Lars, amint vállának feszes izmait gyúrta.

– Köszönöm, de ha nagyon akarom, tudok én gondoskodni róla magam is – mondta Annie vihogva.

– Sántikálni fog még egy darabig. Remélem, a vendége nem igényel különleges szolgáltatást a mai nap folyamán, mert nem igazán lenne képes arra, hogy eleget tegyen a kívánságának.

– Tökön rúgta? – kérdezte Lars röhögve. – Nem semmi magától, Annie!

Amikor a masszőr végzett a hátával, Annie megfordult az asztalon. – Ma valami különlegesre vágyom – mondta. – Szarul alakult a napom, ráadásul be is vagyok indulva egy kicsit.

– Fogtam – felelte Lars. Újra a vállával kezdte, és lassan haladt a melle felé. Nagy kezével finoman gyúrogatta, ujjaival először finoman súrolta a mellbimbóját, aztán keményen megcsipkedte. – Csodálatos mellbimbója van a korához képest. Bármelyik nő megirigyelhetné – mondta neki. Azután lejjebb csúsztatta kezét a felsőtestén. Amikor elérkezett a szeméremdombjához, kissé megmasszírozta, és a szeméremajkai közé dugta az ujjait. Megkereste a csiklóját. Annie halkan nyögdécselt, amint Lars a csiklójával játszadozott, és kisebb orgazmushoz juttatta. Azután két vastag ujjával behatolt a vaginájába, és masszírozni kezdte a falát.

– Tovább – nyögte Annie. Az ujjazástól újra eljutott a csúcsra. – Ó, istenem, ez olyan csodálatos! – sóhajtotta. – Maga a legjobb masszőr, Lars.

– Túl messzire mennék, ha azt mondanám, szívesen megdugnám valamikor? – kérdezte Lars, miközben lenyalta Annie nedvét az ujjáról.

– Talán nem, de nem ma – felelte Annie. – Vissza kell mennem az irodába, hogy átnézzem a hétvégére érkező vendégek listáját. A könyvkiadó igazgatónője is újra eljön hozzánk. Igazán megszerette ezt a helyet. Mellesleg a vendégei közül hány kap ilyen különleges kiszolgálást, mint én?

Lars rámosolygott. – Csak kérésre teszem. Hadd fejezzem be a kezelést – mondta a férfi, és további magyarázat nélkül masszírozni kezdte a lábát.

– Én pedig hadd lássam, mivel büszkélkedik – mondta Annie pajkosan mosolyogva.

Lars vigyorogva húzta le nadrágja cipzárját, és elővette félig merev péniszét. – Na, mit gondol? Megelégedne vele? – Komoly képet vágott.

– Ó, határozottan tetszik – dicsérte Annie. Megsimogatta a férfi farkát, aztán incselkedve megérintette szájával a pénisz csúcsát. – Igen, most már biztosan tudom, hogy próbálkozhatunk vele, de most már tegye el, mert a végén nem tudok neki ellenállni. Majd máskor folytatjuk, Lars, de csak baszásról lehet szó, érti? Csakis a maga jól szuperáló, nagy faszára vágyom, mást nem akarok.

A férfi bólintott. – Szeretem azokat a nőket, akik élvezik a szexet, és nincsenek további elvárásaik.

– Ha bent maradok éjszakára, talán átjöhetne a lakosztályomba, és megmasszírozhatna – dorombolta Annie.

– Jó lenne, de nem szeretnék magánál maradni éjszakára – felelte a férfi.

– Ilyesmi szóba sem jöhet! – mondta Annie. – Csak egy kis gyönyör, aztán mehet is.

A masszázs után Annie felfrissülten tért vissza az irodájába.

– Mr. Nicholas hívta – mondta Mary Finch. – Új év napja után szeretne találkozni magával.

– Hívja fel a titkárnőjét, és mondja meg neki, bármikor Mr. Nicholas rendelkezésére állok – felelte Annie.

– Azonnal, Mrs. Miller – vágta rá Mary.

– Mary, hogy tetszene magának, ha a gyógyfürdő igazgatójának a titkárnője lehetne? – kérdezte tőle Annie.

– Ó, Mrs. Miller, én inkább maga mellett maradnék – felelte a lány.

– Nos, az a helyzet, hogy Miss Buckley elutazik, és én veszem át a helyét – árulta el Annie a titkárnőnek –, de ez csak a mi kis titkunk, rendben?

Mary Finch halkan felsikoltott. – Ó, hát az egészen más! Az igazán tetszene! – mondta izgatottan.

– Ez azt jelenti, hogy fizetésemelést kap. Szerintem az is jól jönne magának – folytatta Annie nevetve.

Eljött a hálaadás, és Annie megkönnyebbült, amiért anyja ismét magára vállalta az ünnep előkészületeit. Egyszerűen nem lett volna ideje rá. A lányai azonban hozzájárultak az esthez egy fazék zöldbabos raguval, amelyet Violet dadus irányításával készítettek.

– Tudom, hogy szereti a friss zöldbabot – mondta a kis angol nő Phyllis Bradfordnak. – Megtanítottam a lányoknak a bab megfelelő felszeletelését, és sütöttünk hozzá francia hagymát is. Elég ízletesre sikerült, Mrs. Bradford.

– Maga kész csoda – lelkendezett Phyllis. Már nem féltékenykedett a gyerekek dadusára, és nem is duzzogott többé, hiszen az az asszony lehetővé tette, hogy Annie sikeres lehessen a munkahelyén.

Karácsonyi bevásárlásra sem maradt idő, ezért Annie Violet dadust bízta meg az ajándékok beszerzésével. Azt a hitelkártyát használhatta, amelyet Annie a háztartási költségek fedezésére tartogatott. A dadus feladata lett az ajándékok becsomagolása és elrejtése a gyerekek elől. Csak karácsony reggelén találhattak rájuk a fa alatt. Violet a gyerekekkel együtt ment el karácsonyfáért a karácsonyt megelőző hétvégén. Annie-nek a gyógyfürdőben kellett maradnia a karácsonyi buli szervezőjeként és házigazdájaként. Nora Buckley még nem érkezett vissza.

Az étterem és a konyha dolgozói, a kertészek, a személyi titkárok és a kezeléseket végző alkalmazottak, Nancy az ajándékboltból és a kisegítők történeteket mesélve iddogáltak és táncoltak. Lars odament Annie-hez, és a fülébe súgott valamit, hogy csak ő hallhassa. A nő mosolyogva bólintott, Lars pedig felkérte Pejt egy

táncra. Amikor a fogadás a végére járt, Annie ráébredt, hogy sehol sem látja Mary Finchet. Odament az irodájához, és zárva találta az ajtót. – Akárki is legyen az irodámban, kérem, nyissa lei az ajtót.

– Mary, mi történt? – kérdezte Annie, amint az ajtó lassan kinyílt.

Mary ziláltnak látszott, és úgy tűnt, hogy sírt is.

– Mary, mondja el! Történt valami? – Annie leült a lány mellé, aki behúzódott a kanapé egyik sarkába

– Én … én … megmondtam neki, de nem hallgatott rám – zokogta Mary.

– Kiről beszél? – tudakolta Annie, de már sejtette, ki zaklatta a lányt.

– Connorról! – mondta Mary, és sírva fakadt. – Megragadott, de nekem sikerült ellöknöm magamtól, aztán bezárkóztam az irodába. Azt mondta, túlságosan csábosán néztem rá.

Annie haragra gerjedt. Egy ilyen incidens tönkreteheti a gyógyfürdő jó hírét. – Mary, szóba állt vele valaha? Úgy értem, a mai napot megelőzően.

– Nem! – kiáltotta Mary. – Csak az előcsarnokban és a személyzeti ebédlőben láttam, de sohasem beszéltem vele, Mrs. Miller. Úristen, mit mondok majd a szüleimnek?

– Az a szerencse, hogy nem esett bántódása – mondta neki Annie. – Most azonnal kirúgom Connort. A szülei nagyon zaklatottak lesznek, ha megtudják, mi történt. Talán azt akarják majd, hogy mondjon fel itt. Felmondana, Mary?

– Nem! Szeretek itt dolgozni magának! – válaszolta Mary hevesen reagálva. – Azt hiszem, soha többé nem akarok szexelni! – mondta Mary, és újra sírva fakadt.

– Felhívom az édesanyját – mondta Annie. – Most pedig próbáljon megnyugodni. – Fogta a telefont, és feltárcsázta Finchék lakását. – Mrs. Finch? Jó napot, Annie Miller vagyok a gyógyfürdőből. A céges buli kicsit tovább tart, és azt szeretném, ha Mary velem maradna addig, amíg ez az egész véget nem ér. Itt tartanám éjszakára, ha nincs ellenükre. Még sohasem volt ilyen helyen, és persze nagyon izgatott miatta. – Annie elnevette magát. – Olyan csodálatos titkárnő, hogy úgy gondoltam, tartogatok számára még valamit karácsonyi ajándékként a juttatásaihoz. Meg kell mondanom, igazán jóravaló lányt neveltek fel. – Annie hallgatott

egy darabig, aztán elmosolyodott. – Rendben. Megmondom neki. Holnap délután hazamegy, munka után. Viszonthallásra. – Annie letette a telefont.

– Ennyi – mondta.

– Köszönöm, Mrs. Miller – szipogta Mary.

Halk kopogást hallottak az iroda ajtaján, és egy pillanattal később Lars lépett be a helyiségbe. Mary összerándult, és közelebb húzódott Annie-hez. – Mi történt?

– kérdezte a férfi.

– Keresse meg Connort, és hozza ide – szólt Annie –, de diszkréten tegye.

– Ó, Mrs. Miller, én nem tudnék szembenézni vele. Olyan szörnyű volt ez az egész. – Marynek újra potyogni kezdtek a könnyei.

– A fenébe – szólalt meg Lars dühösen. – Mit művelt vele az a seggfej?

– Megpróbálta megerőszakolni, de nem sikerült neki. Mary kiszabadította magát, és bezárkózott az irodámba. Connor pedig eltakarodott. Felviszem Maryt a lakosztályomba – mondta Annie. – Keresse meg azt a szemétládát, de ne bántsa, mert én magam fojtom meg.

– Felállt, és magával vonszolta Maryt. – Jöjjön, kedvesem. – A személyzeti lifthez siettek. Az előcsarnokban csend uralkodott. Az első vendégeket karácsony utánra várták. A személyzet közelben lakó tagjai is mindnyájan hazamentek. – Maradjon itt – mondta Marynek, miután bevezette új lakosztályába. Igazgatóként nagyobb lakótérre lett jogosult.

– Hamarosan visszajövök. Itt biztonságban lesz. Bezárom az ajtót magam után, másnak pedig nincs kártyája ehhez a lakosztályhoz.

– Rendben – suttogta Mary, és körülnézett a szép, nagy szobában. – Ne aggódjon miattam.

Annie kisietett a szobából, és visszatért az irodájába. Leült az íróasztalához, elővette a vállalati csekkönyvet, és kitöltött egy csekket. Pár perccel később Lars is megérkezett, aki a nyakánál fogva cipelte magával Connort. Az utóbbi nagyon idegesnek látszott.

– Azt hitte, megtámadhatja a titkárnőmet, és szárazon megússza? – kérdezte Annie a fiatalembert.

– Hé, ő maga kért rá! – mondta magából kikelve Connor.

– Szűz lány, és maga óriási traumát okozott neki. Ki van rúgva. – Fogta a csekket, és odanyújtotta neki.

– Két heti bére. Lars majd kikíséri. A holmiját maga után küldetem.

– És mi lesz a juttatásaimmal? – kérdezte Connor felháborodva.

– Mary Finch kapja meg kárpótlásként. Most pedig kifelé!

– Mindent kitálalok a sajtónak erről a helyről – fenyegetőzött Connor.

– Ugyan mit fog mondani nekik? – kérdezte Annie ártatlan arccal. – Magunkkal rántjuk magát is.

– Távolítsa el ezt az alakot, Lars, aztán jöjjön vissza ide. Én addig megpróbálom megnyugtatni Maryt. Lehet, hogy beletelik egy kis időbe, de aztán biztos jólesik majd egy kis masszázs. Hosszú nap áll mögöttem. – A férfi után nézett, aki ravaszkásan mosolyogva taszigálta ki Connort az irodából.

Miután Lars odakísérte Connort a kocsijához, azt mondta neki: – A holmidat utánad küldjük, seggfej. Indulj, mielőtt úgy döntök, kiverem a szart belőled. – Azután visszament a szállodába, átvágott a csöndes előcsarnokon, és benézett a konyhába. Megéhezett, és tudta, hogy Annie-nek sok időre lesz szüksége, hogy megnyugtassa azt a szegény kislányt. Miután befejezte az evést, arra gondolt, Annie-nek is vihetne valami harapnivalót. Már alig várta, hogy megdugja a nőt. *Nem rossz anyag,* gondolta magában vigyorogva.

Annie bekopogott saját lakosztálya ajtaján, és hangosan beszólt, mielőtt a nyílásba helyezte a kártyát. Mary Finch csöndesen üldögélt odabent. – Hogy érzi magát? – kérdezte a lányt.

– Már jobban – felelte Mary. – Köszönöm, hogy megengedte, hogy itt maradhassak ma éjszakára. A történtek után most nem tudnék szembenézni a családommal. Ismerem a szüleimet. Azt mondanák, csakis az én hibám, biztos én hergeltem fel a srácot, de nem így volt, Mrs. Miller! Őszintén mondom.

– Tudom, Mary – felelte Annie halkan. – Connor gondokat okoz egy ideje. A vendégek kétszer is bepanaszolták az agresszivitása miatt, és nekem kellett a védelmére kelnem. Figyelmeztettem, ha

még egy hibát elkövet, akkor kirúgom. Nem hallgatott rám. Most már nem fogja bántani magát, ezt megígérhetem.

– Nem sok mindent tudok a szexről, csak annyit, amennyit az iskolában tanítottak nekünk – ismerte el Mary. – A mamám azt mondogatta, mindent elmond, ha eljön az ideje. Azt sem engedik, hogy randizzam, csak akkor, ha több barátommal megyünk szórakozni. Apám azt mondja, előbb vagy utóbb bajba kerülhetek, ha egyedül maradok egy sráccal. Biztos teljesen hülyének néz, hiszen elég idős vagyok már az ilyesmihez. Beszélt már a lányaival a szexről?

– Amyvel igen, de az ikreket még nem érdekli a téma – felelte Annie. – Majd rákérdeznek, ha szükségét érzik. Rose és Lily nem igazán félénk, és gondolom, Amy is elmond majd nekik egyet s mást, na meg a barátaik is. Egyes szülők nem szívesen beszélnek a gyerekeikkel a szexről, Mary, de jobb, ha egy kicsit zavarba jövünk, amikor megvitatjuk a kérdést, mint hogy bajba kerüljenek tudatlanságuk miatt.

Mary egyetértően bólintott. Ők ketten még sokáig beszélgettek. Mary kérdéseket tett fel, Annie pedig válaszolt rájuk. Egyszer csak kopogtattak a bejárati ajtón. Annie felállt, és beengedte Larst, aki egy jól megrakott tálcát cipelt magával.

– Arra gondoltam, hogy a hölgyek harapnának valamit – jelentette be derűsen.

– Valóban éhes vagyok – ismerte el Mary, és a tálcára meredt.

– Egyen csak – szólt Annie –, nekem meg kell beszélnem valamit Larsszal. – Félrevonta a masszőrt. – Kitette a szűrét annak a gazfickónak? – kérdezte.

– Egészen a kocsijáig kísértem – felelte a férfi.

– Remek. Felhívom Mr. Nicholast, és beszámolok neki a helyzetről. Jó lenne, ha addig Mary mellett maradna. – Rámosolygott a férfira.

– Vissza akar lépni a találkánktól? – kérdezte Lars. – Megértem.

– Nem erről van szó – mondta Annie. – Megmutatjuk a kis Marynek, hogy a szex jó, izgalmas és gyengéd is lehet. Nem akarom, hogy Connor erőszakos próbálkozása elrettentse a szeretkezéstől. Azt mondta ugyanis, hogy soha többé nem akar szexelni. Ez így nem helyes, Lars.

A férfi elmosolyodott. – Maga nagyon érdekes asszony, hölgyem – jegyezte meg.

Annie csábosán pillantott rá. – Valóban? – Aztán fogta a mobilját, és benyomta rajta az egyes gombot. – Menjen – mondta Larsnak. – Mr. Nicholas, itt Annie Miller. – Nem kívánt neki boldog karácsonyt. Nora Buckley említette neki, hogy a főnök nem tartja meg, sőt utálja az ünnepeket. – Attól tartok, gondunk akadt a gyógyfürdő egyik alkalmazottjával. Kísérletet tett arra, hogy megerőszakolja a titkárnőmet. Igen, Connor. Kirúgtam, a következményeket pedig kezelem. – Hallgatott egy darabig, aztán így szólt: – Örülök, Mr. Nicholas, hogy tetszik önnek a döntésem az adott ügyben. Várom januári találkozásunkat. Igen, uram, a jövő hétre minden hely elkelt. A szálloda megtelt. Igen, uram. Viszontlátásra. – Annie becsukta a telefonját, és elmosolyodott.

– A nagyfőnök elégedett a dolgokkal? – kérdezte Lars csak úgy mellékesen, amikor Annie visszatért.

– Igen az – mondta. Fogott egy szendvicset, és rágcsálni kezdte.

– Lars azt mondta, maga készítette a szendvicseket – jegyezte meg Mary vihogva. – Apám még vizet sem tudna forralni. Marhaszelet héj nélküli fehér kenyéren. Hát nem pompás, Mrs. Miller?

– De az, Mary – felelte Annie, és újabb szendvicsért nyúlt.

Miután megették a szendvicseket, amelyeket Lars saját kezűleg készített, ittak egy kis bort, aztán megkóstolták a darált hússal töltött, kis kosárkákat is. Beszélgettek egy kicsit, és amikor Annie úgy látta, hogy Mary már megnyugodott, úgy döntött, működésbe hozza kissé frivol tervét, amelyet korábban forralt ki. Önmagát is meglepte a merészsége, de mindenképpen segíteni akart Marynek abban, hogy túltegye magát a történteken.

– Jobban érzi már magát? – kérdezte a titkárnőjét. Mary bólintott.

– Szerintem bátran viselkedett ma este, már ami a történteket illeti – mondta Annie. – Mit gondol, vállalna még egy kis bátorságpróbát a kedvemért, Mary?

A lány lassan bólintott. – Mit kellene tennem, Mrs. Miller?

– Semmi szörnyűségeset – nevette el magát Annie –, de Connor bizonyára rossz képzeteket keltett magában a szexről. Mary, én csupán nem szeretném, ha kimaradna az életéből ez a csodálatos

dolog egy szemétláda miatt. Lars és én… szóval jó barátok lettünk. Szeretnénk bemutatni magának, hogy a szex két felelősségteljes felnőtt között egyáltalán nem borzalmas, hanem kellemes, sőt gyönyörű.

– Nekem mit kellene tennem? – kérdezte Mary, és ismét ideges lett. Ivott egy jó nagy korty bort, amelyet Lars diszkréten töltött a poharába.

– Semmit, maga csak jelen lesz, és nézhet minket – felelte Annie a lánynak.

– Nézzem magukat? – Mary tekintete elárulta, hogy nem tudja, féljen, vagy megbotránkozzon-e.

– Nézzem magukat, amint szexelnek?

– Nézzen minket, miközben szeretkezünk – javította ki Annie.

– Nekem semmit sem kellene tennem? – ismételte meg a kérdést Mary.

– Nem, hacsak nem akar részt venni benne, de szerintem az lenne a legjobb, ha ma csak nézne minket, Mary. Azután pedig kérdéseket tehetne fel, ha kíváncsi valamire – mondta Annie.

– Ha nem akar nézni minket, nem kell megtennie – szólalt meg Lars. – Átmehet a vendégszobába, mi pedig bevonulunk Annie hálószobájába. Az a szemét Connor azonban halálra ijesztett magát azzal, hogy meg akarta erőszakolni. Mi nem akarunk félelmet kelteni magában, Mary. Nekünk csak az a célunk, hogy megmutassuk, a szex nagyszerű is lehet. – Levette szűk, fekete alsóját, amely sejtette kerek, kemény seggét és nagy péniszét. Odaballagott az ágyhoz, megfordult, és kinyújtotta a kezét. – Annie!

Mary Finch tágra nyílt szemmel bámulta Lars alsónadrágjának kidudorodását. Kapkodni kezdte a levegőt, és megnyalta a szája szélét.

Annie lopva rápillantott a lányra, amint kicipzárazta a ruháját, és kilépett belőle. Csipkés melltartót és hozzá illő bugyit viselt alatta. Levette magáról mind a kettőt, és odalépett Larshoz. Letérdelt, és lehúzta a férfi alsóját. A szájába vette a péniszét és lassan szopni kezdte. Alulról megfogta a herezacskóját és játszadozott vele.

Mary mozdulatlanul bámulta őket.

Lars csukott szemmel élvezte a szopást, aztán egyszer csak ránézett Maryre, és azt mondta: – Látja?

Nem kényszerítettem rá. Ő akarta, és azért teszi, mert a szeretők szívesen okoznak örömöt egymásnak. – Megsimogatta Annie fejét.

– A faszszopás nagyon intim cselekedet. Csak olyan emberek között történhet meg, akik kedvelik és tisztelik egymást – magyarázta Lars. Jelzett Annie-nek, hogy hagyja abba a szopást, magához húzta, és szenvedélyesen megcsókolta. – Jöjjön át velünk, Mary, hogy láthassa, mi zajlik közöttünk.

– Ha oda akar feküdni mellénk az ágyra, az sem gond – mondta Annie, és Lars társaságában elindult a hálószoba felé.

Mary utánuk ment, és megállt az ágy mellett. Csak akkor lépett közelebb kissé, amikor a férfi játszadozni kezdett Annie mellével. Sokkolta, el is bűvölte őt a meztelenségük. Gyakran elképzelte, milyen lenne, ha meztelenül ölelkezne a szerelmével. Connor erőszakossága jól ráijesztett, de úgy látszott, hogy azok ott ketten előtte élvezik azt, amit csinálnak. Ezt elárulta Annie arckifejezése, amikor Lars odahajolt, és szívogatta a nő telt keblét. – Ez jó érzés? – kérdezte szégyenlősen. Pár fiúnak már megengedte, hogy a blúzán keresztül megsimogassák, de még senki nem érintette a csupasz mellét.

– Bizony az – felelte Annie. – Ez az izgalom növelésének egyik technikája, és mondhatom, nagyon sikeresen működik – tette hozzá.

– És én is élvezem – szólalt meg Lars odafordulva.

– Annie mellbimbója nagyon izgató.

Mary Finch szeme ismét tágra nyílt, amint tekintete a férfi péniszére tévedt.

Miután Lars észrevette, hova néz a lány, rákacsintott. Mary elvörösödött, de eztán feltett egy kérdést.

– Ezt nagynak tekintik?

– Attól függ. Egyesekénél nagyobb, másokénál nem – ismerte el a férfi mosolyogva. – Még sohasem látott péniszt, szivi?

– Csak könyvekben – felelte a lány – Valóságos péniszt még sohasem láttam ezelőtt. Nekem a magáé nagynak tűnik.

– Pedig még fel sem állt teljesen – mondta Lars. Ránézett Mary Finchre, és azon tűnődött, továbbra is mellettük állva bámulja őket, vagy csatlakozik hozzájuk végül. – Jól van? Tovább nézi? Most kezd érdekessé válni. – Igazából még sohasem figyelte meg a lányt gondosan, de abban a pillanatban úgy döntött, hogy Mary

imádnivalónak látszik. Még sohasem jellemzett így egyetlen nőt sem. Ő úgy gondolkodott, kétféle nő létezik, olyan, akit meg lehet baszni, és olyan, akit nem lehet. Szerinte Mary imádnivaló és megbaszható volt. Meg is meglepődött a meglátásán.

– Most mit fognak csinálni? – érdeklődött Mary. Úgy látszott, nagyon is tetszik neki az egész. Talán még Annie helyére is képzelte magát. *Okos ez az Annie,* gondolta Lars. Akkor már tudta, hogy magukhoz akarta csábítani a szegény kis Mary Finchet. Már a puszta gondolta is felizgatta. – A nők faszt szopnak – szólalt meg, hogy válaszoljon az előbbi kérdésre –, a férfiak pedig puncit nyalnak.

Marynek elakadt a lélegzete egyrészt a kimondott szavaktól, másrészt a cselekedettől, amelyek azok jelentettek, de közelebb lépett az ágyhoz.

Annie széttárta a lábát, Lars pedig közéjük csúszott, és a vállára fektette őket. A nő combjai közé fúrta a fejét. Pár másodperc múlva Annie halkan nyögdécselve jelezte, mennyire élvezi a helyzetet. Mary megbabonázva nézte a jelenetet. A férfi fürgén mozgatta nyelvét

Annie nedves testrészén. Mary maga is átnedvesedett, mint amikor romantikus regényeket olvasott. Tudta, hogy bármikor sarkon fordulhat, és kimehet a szobából, de nem tette. Az volt élete egyik legizgalmasabb élménye, és világosan látta, hogy azok ketten mennyire élvezik az együttlétüket.

Aztán Lars felemelte a fejét, megfordult, és láthatóvá vált az előbb látottnál kétszer nagyobbra duzzadt pénisze. Mary hallotta, amint Annie azt suttogja:

– Bassz meg, drágám! – Azt követően Lars benyomult a testébe. Annie felsóhajtott. Mary gyakorlatilag megdelejzve meredt Larsra, aki föl-le mozgott a nő testében. Szép látványt nyújtottak még akkor is, amikor a csúcsra jutva kimerülten váltak szét. Mary szinte sajnálta, hogy véget ért az aktus. Nem is érzékelte, hogy lehuppan az ágy szélére, mert már nem tud megállni a lábán.

Annie kinyújtotta a kezét, magához húzta a lányt, és megpuszilta az arcát. – Na, hogy tetszett? – kérdezte a megbabonázott lányt. – Lars csodálatos szerető – tette hozzá.

Mary hozzábújt Annie-hez. – Nem hittem volna, hogy a szex ilyen … ilyen …

– Nem szeretné megtapasztalni, milyen ez az egész? – kérdezte Annie suttogva.

– Nem is tudom – felelte Mary habozva. Aztán elhúzódott Annie-től, felállt az ágyról, és azt mondta:

– Átmegyek a vendégszobába.

– Ha hagyja, elfeledtetjük magával azt a rossz emléket, és egy szépet teszünk a helyére – mondta Annie a lányra mosolyogva.

– Lars úgy szeretkezne velem, ahogy magával tette? – kérdezte Mary még mindig tétovázva.

– Ha engedné, úgy tenném – szólalt meg a férfi. – Boldoggá tehetném, kislány. Azt szeretném, ha szépeket álmodna, ha nem gyötörnék rémálmok az incidens után – mondta neki. Maga is meglepődött, mennyire megérintette az a szégyenlős, ártatlan lány Ilyesmi még sohasem fordult elő vele.

– Azt hiszem, meg kellene próbálkoznom vele – felelte a lány lassan –, csak az a baj, nem vagyok elég bátor ahhoz, hogy hagyjam, megtegye velem. Mindig is úgy gondoltam, a nászéjszakára tartogatom magam, de most már úgy látom, minek várnék tovább. Ugye hülyén hangzik? – Aggódva pillantgatott rájuk.

– Egyáltalán nem hangzik hülyén – nyugtatta meg Lars gyorsan. Látta, hogy Annie idegesen néz rá. Annie azt akarta, hogy dugja meg azt a kislányt, csakhogy a kislány még nem igazán állt készen rá. – Feküdjön csak le, szivi. Hosszú napja volt. Ha készen áll a szexre, én leszek az első, aki gyönyörhöz juttatja. Nem akarom sürgetni, és azzal tönkretenni első élményét. Megígérhetem, hogy különleges élményben lesz része, rendben?

– Rendben – mondta a lány. – Legyen maga az első, Lars. Azt szeretném, ha maga lenne az. – Halványan elmosolyodott, aztán kiment Annie hálószobájából, és betette az ajtót maga után.

– Gyengéden kell bánnia ezzel a lánnyal, ha azt nézem, milyen nagy a farka – mondta Annie jelentőségteljesen mosolyogva. – Fájni fog neki az első alkalommal, és be kell vetnie minden meggyőző erejét, hogy túltehesse magát a történteken.

– Tudom – felelte a férfi. – Gyengéd leszek vele, és jól bemelegítem, hogy ne érjék meglepetések. Tetszik nekem, hogy

olyan helyen járhatok, ahol más férfi nem fordult meg eddig. – Rávigyorgott Annie-re. – Persze a tapasztalt nőket is szeretem. A kis Mary felizgat a kisugárzásával. Még egy menetet, főnökasszony?

– Sértve érzem magam – mondta Annie, de azért odanyúlt, és megsimogatta a férfi nagy péniszét.

– Mindemellett úgy fel vagyok izgulva, hogy jól jönne még egy dugás, Lars. Így hát túlteszem magam a sértődöttségen, hogy újra és újra elélvezhessek. Megegyeztünk?

– Meg – mondta a férfi, és lehámozta magáról a használt kondomot, de máris nyúlt egy másik után.

– Hadd csináljam én – mondta Annie, és kivette a kis csomagot Lars kezéből. A férfi farka újra felállt. *Biztos nagyon vágyik a titkárnőmre,* gondolta Annie, amint megsimogatta a férfi hosszú és vastag faszát. Lehajolt, és megharapdálta a makkját, aztán szopta egy kicsit, mielőtt felhúzta rá az óvszert. – Kész – jelentette be. – Most már játszadozhatunk egy kicsit újra?

– Megváltozott azóta, hogy díjnyertesként ideérkezett – mondta Lars a nőnek. – Akkor még olyan félénk és olyan tisztességes volt. Már nem az a szégyenlős és tisztességes nő, Annie. Egy minden hájjal megkent, szexis boszorkánnyá vált. Talán igaz az, hogy a hatalom megbolondít.

– Szerintem nem is változtam sokat – tiltakozott Annie –, csak dolgozó nő lett belőlem, már nem vagyok háziasszony. Mindent a gyerekeimért teszek. Azt szeretném, ha szép jövőjük lenne.

– *Mindent* értük? – kérdezte a férfi, és belecsúsztatta faszát a nő nedves vaginájába.

– Majdnem mindent – nevette el magát Annie.

– Ó, istenem, de jó érzés! Olyan kellemes és olyan kemény! És most csinálja, Lars! Hatoljon belém, amennyire csak tud. Hadd sikoltozzam, és hadd élvezzek el nem csak egyszer, nem is kétszer, legalább háromszor akarok elmenni.

– A kívánsága parancs, főnökasszony – mondta Lars. Egyik kezével leszorította a nő mindkét kezét a feje fölött, a másikkal megtartotta az egyensúlyát. Azután úgy baszta Annie-t, ahogy csak bírta. Annie elment először nemsokára. Lars megtalálta a G-pontját, és finoman ingerelni kezdte. A nő leszidta, amikor Lars hirtelen

abbahagyta a baszást, és a faszát kihúzta belőle. Annie belemélyesztette körmeit a férfi hátába, aztán elnevette magát.

– El akarok menni, maga szemétláda! – korholta újra Annie.

– Maga egy mohó ribanc – incselkedett vele Lars, de megadta neki azt, amire vágyott. – Készen áll a harmadikra? – kérdezte, és egyre gyorsabban mozgatta a faszát benne.

– Istenem, még nem! – kiáltotta Annie.

– Sajnos másképp nem megy, mert nemsokára én is a csúcsra jutok, Annie. – Odanyomta farkát a nő legérzékenyebb pontjaihoz, és Annie ismét nyögdécselni kezdett.

Lars rendkívül tapasztalt szeretőnek bizonyult, és ezt Annie minden porcikájában érezte. Kár, hogy nem csábították el a szegény kis Maryt aznap este. Majd máskor biztos új élmény vár rájuk. Lars ugyanúgy szereti a jó szexet, mint ő, állapította meg Annie, és az édeshármasok még előttük álltak.

Tizedik fejezet

Ám valami történt azon a decemberi éjszakán, amint azt Annie megállapította. Lars – a nagydarab, sztoikus férfi – beleszeretett Mary Finchbe. Annie csaknem elnevette magát a helyzet iróniáján. Végre talált egy olyan szeretőt, akitől megkaphatta volna a szexet – semmi mást –, amelyre vágyott, pár nappal később viszont a férfi bevallotta neki, hogy szerelmes.

– Csodálatos – mondta a férfinak –, de legyen jó hozzá, Lars.

– Szeretném elvenni őt, Annie – mondta a férfi. – Tudom, hogy sokkal fiatalabb nálam – még csak tizenkilenc –, de olyan tisztességes lány. Szilveszter éjszakán elmegyünk szórakozni. Maga szerette a férjét, remélem, megérti.

– Persze – felelte Annie. Úgy is volt, de attól még nem lett neki könnyebb. Nos, legalább a Csatornán addig maradnak meg a szeretői, ameddig csak akarja. Különben is, jobb lenne, ha olyan berkekben tartaná a szexuális életét, ahol senki sem tud róla. Biztos volt benne, hogy Connor pletykálna róla, de miután Lars kitette a szűrét, senki sem hallott felőle. *De jó, hogy megszabadultam ettől a szemétládától* – gondolta Annie.

Az ünnepek további incidensek nélkül teltek. Annie elengedte Amyt Coloradóba síelni Brittanyvel és a szüleivel. Amy nagyon örült, hogy a sok lány közül Brittany őt választotta az utazáshoz. Az ikrek tudományos kutatással foglalkoztak, Wills pedig Violet dadussal múlatta az időt. A dadus főzni tanította Annie legkisebb fiát, persze csak a legegyszerűbb dolgok elkészítését mutatta meg neki.

– A férfinak tudnia kell, miként készítsen magának valami tápláló és egyszerű ételt – magyarázta Violet dadus. – Megtanítom neki a szennyes kimosását is – mondta kuncogva.

Január másodikán Annie különös gonddal öltözött fel: fekete gyapjúszoknyát, fekete kasmírgarbót és piros gyapjúdzsekit választott. Szépen lefogyott, és nagyon élvezte a helyzetet. Feszes, piros nadrágot vett a szoknya alá és fekete csizmát húzott. Felvette az arany ékszereit is, bár a jegygyűrűjét később visszatette a dobozába. Nem volt többé házas, a gyűrűt nem kellett tovább viselnie.

– Bámulatosan nézel ki – ámuldozott Nathaniel.

– Milyen alkalomból öltöztél így ki? – kérdezte a fia, aki a két félév közötti időt töltötte otthon.

– Mr. Nicholas érkezik ma. Az irodájába vár délelőtt tízre. Azt hiszem, én leszek a gyógyfürdő igazgatója, legalábbis mindenki ezt rebesgeti – magyarázta Annie.

– Nora Buckley már hónapok óta távol van, és sokan azt mondják, nem is tér vissza régi pozíciójába. Jelenleg sem tartózkodik Egret Pointe-ban.

– Nahát! Igen gyorsan haladsz előre a pályádon, anya, nem gondolod? – jegyezte meg Nathaniel ismét csodálkozva. – Nos, akkor sok szerencsét, de szerintem ez azt jelenti majd, hogy még több időt kell töltened a gyógyfürdőben, és kevesebbet leszel itthon. – A hangja rosszallásról árulkodott.

– Talán igazad van – ismerte el Annie. – Egy olyan nagy helyet, mint a gyógyfürdő, nem lehet folyton a beosztottakra bízni. Ott kell lennem, és gondoskodnom kell arról, hogy mindenki elvégezze a munkáját. És mindazt, amit megtehetek a családomért, az állásomnak köszönhetem. Talán hagyom, hogy Lizzie segítsen át téged a Princetonon, de Amy főiskoláját magam is ki tudom majd fizetni. A Yale vagy a Skidmore jött szóba, és ha tartani tudja a mostani jegyeit, akkor be is fog jutni valamelyikbe. A téli szünetben Violet dadus elviszi Willst és a lányokat Arizonába a nagyszülőkhöz. Kivettem nekik ott egy lakást tíz napra. Amynek most már elég tisztességes ruhatára van, és ezt is a munkámnak köszönhetjük. Csodálatos felszerelést kapott, hogy elmehessen Brittanyvel síelni. Mindent a családunkért teszek, Nathaniel. Senki sem sínyli meg ezt a helyzetet. Itt van nekünk a dadus, ezért nyugodtan végezhetem a munkámat, így neked sem kell aggódnod.

– A kisebbek alig látnak, anya. Eddig legalább hétvégén itthon voltál, de amióta Miss Buckley elutazott, gyakorlatilag heti hét napot dolgozol – mondta Nathaniel az anyjának. – Ha szeretnéd, hogy előléptessenek, kívánom, hogy megkapd, csak ne feledkezz meg arról, hogy van pár lányod meg egy kisfiad, akik igénylik a jelenlétedet. Eddig is jól megvoltunk azok nélkül, amiket felsoroltál.

– Jól megvoltunk, persze, mert a nagynénéd és a nagyszüleid sokat segítettek nekünk. Az egyik felem hálás is érte, de a másik utálja, ha szívességet és jótékonykodást kell elfogadnunk. Olyan volt ez nekem, mintha az apádat kellett volna okolnom azért, mert nem vette számításba, hogy fiatalon is meghalhat. Most ki tudom fizetni a számlákat, el tudom engedni a húgaidat táborba, és meg tudom venni a ruháikat – mondta Annie. – Jólesik, hogy meg tudom tenni mindezt. Nincs szükségem több jótékonyságra. A családunk érdekeit tartom szem előtt, Nathaniel. Ki tudnám fizetni a Princetont is, de tudom, hogy a húgomat boldoggá teszi, ha segíthet neked. Nincsenek gyerekei, és valószínűleg sohasem lesznek. Nagyon büszke rád.

– Oké, anya, oké – szólalt meg Nathaniel, és gyorsan átölelte az anyját. – Szóval tetszik neked a dolgozó nő szerepe, és megkedvelted a főnökösködést is. Megérdemled, hogy boldog légy, és apa is nagyon büszke lenne rád.

– Köszönöm, hogy ezt mondod – közölte Annie a fiával, és érezte, hogy kicsordul a könnye. Gyorsan letörölte a könnycseppeket, mert nem szerette volna, hogy tönkremenjen a sminkje. – Most rohannom kell. Kérd meg Violet dadust, hogy készítse el azt a csodálatos pitéjét, és van még egy kis bárányslült is vacsorára.

Pontosan nyolc harminckor ért be az irodájába. Megnézte a vendéglistát, hogy tudja, ki érkezik, és ki távozik aznap. Átnézte azt a listát is, milyen élelmiszereket szállítanak be hozzájuk az elkövetkező két héten, és átfutotta a heti étrendet.

– Jó reggelt, Mrs. Miller – köszöntötte Mary, aki mindig időben érkezett. Annie már megjegyezte, hogy kilenc előtt öt perccel köszön be neki. – Hozhatok magának valamit?

– Citromos zöld teát kérek – felelte Annie a lánynak, aki boldognak látszott aznap.

Tíz előtt tíz perccel Mary bejelentkezett, és közölte vele, hogy Mr. Nicholas hívta. – Most jön be az előcsarnokba. Innen látom, hogy egy férfi van vele.

– Egy férfi? – kérdezte Annie meglepődve.

– Igen, és jól néz ki – mondta neki Mary.

Annie megigazította a sminkjét, felkapta a blézerét, és kisietett az irodából. Miután bekopogott Mr. Nicholashoz, kinyitotta az ajtót, belépett a nagyfőnök elbűvölő irodájába, és elmosolyodott. A kandallóban ropogott a tűz. Ő maga adta ki az utasítást, hogy fél tízkor gyújtsanak be, hogy mire a főigazgató megérkezik, kellemes meleg legyen az irodájában.

– Annie, kedvesem, jöjjön beljebb – fordult felé Mr. Nicholas, aki éppen a kandallónál melengette a kezét. – Szeretem ezt a kis tüzet – jegyezte meg. – Foglaljon helyet, Annie. Csodálatos híreim vannak a maga számára.

Annie gyorsan leült, mielőtt még elszédült volna. A szobában tartózkodó másik, fekete hajú és fekete szemű férfi a szörnyeteg pontos mása volt, kivéve, hogy Mr. Nicholas vendége rendes frizurát viselt, és szép arcát nem csúfította el semmilyen forradás. Hajszálcsíkos öltöny volt rajta. Annie rá sem mert pillantani.

– Annie, kedvesem – szólalt meg újra Mr. Nicholas –, ez itt az unokaöcsém, Fyfe MacKay. Ő a gyógyfürdő új igazgatóhelyettese, mivel maga foglalja el az igazgatói széket, de ezt már úgyis kitalálta – mondta kuncogva.

– Felmerült bennem ez a lehetőség – ismerte el Annie. – Hol van Nora Buckley?

– Ó, ő a világot járja számomra, kedvesem. A gyógyfürdő fantasztikus pénzügyi sikereket hozott, és több ilyen szállodát nyitunk ebben az évben. Nora leválasztott pár helyet, és most az építkezéseket felügyeli. Nora Buckley bámulatos asszony. Tulajdonképpen eszembe sem jutott, hogy itt tartsam Egret Pointeban, éppen ezért maga kapóra jött nekünk, kedvesem.

– Köszönöm, uram – felelte Annie udvariasan. Ő lett a gyógyfürdő igazgatója. Azért örült volna, ha ő választhatja ki a saját helyettesét.

– Fyfe közvetlenül magának felel, és ő is itt fog lakni. A maga lakosztályát foglalja el, mivel Noráé magára száll – folytatta Mr.

Nicholas. – Magára bízom a betanítását, de figyelmeztetem, nem lesz magával sokáig. Fyfe az egyik legtalpraesettebb unokaöcsém, és nagyobb terveim vannak a számára. A következő helyettesét maga választhatja ki, de most méltányolnám a segítségét.

– Örülök, ha a segítségére lehetek, Mr. Nicholas – válaszolta Annie.

– Ne hagyja, hogy az unokaöcsém megfélemlítse magát, Annie. Azt hiszi, csak azért, mert jóképű és gazdag, mindent megtehet. Ez nem így van, és maga lesz a főnöke, kedvesem.

– Fontos, hogy számíthatok a támogatására, uram – mondta Annie. – Úgy fogom kezelni Fyfe-ot, mint bármelyik alkalmazottamat.

– Én pedig biztos vagyok benne, végül ő is belátja, hogy ez az ő érdekét szolgálja, kedvesem – mondta Mr. Nicholas.

Annie-nek átfutott az agyán, hogy „alkalmazott” alatt ő teljesen mást értett, de elhessegette a gondolatot. Talán Mr. Nicholas nem tudta, hogy milyen viszonyt folytatott személyzete egyes tagjaival, különben is felhagyott már korábbi magatartásával. Miután Connor és Devyn távozott, Lars pedig szerelmes lett, ki számolna be arról, hogy mit tett. Az Egret Pointe-i Gyógyfürdő felelős igazgatója lett.

– Ezúttal sem maradhatok itt sokáig – jelentette be Mr. Nicholas. – Ma segíthetne Fyfe-nak eligazodnia új környezetében.

– Természetesen – felelte Annie. – Hozattam önöknek teát. Bármelyik pillanatban itt lehetnek vele.

– Jó volt az ünnep utáni első hét? – tudakolta a férfi.

– Nagyon is. J. P. Woods már törzsvendégnek számít. Az *Entertainment Tonight* készítene velünk egy műsort, de elhárítottam a kérésüket addig, amíg nem beszéltem önnel róla, mert nem tudom, szükségünk van-e a nyilvánosságra. A szálloda gyakorlatilag egész évre betelt, Mr. Nicholas. Ha túl sok embernek okozunk csalódást, híre kel, hogy lehetetlen bejutni a gyógyfürdőbe, és akkor kevesebben foglalnak majd szállást nálunk, mert azt hiszik, úgysem kaphatnak szobát – mondta Annie. – Jó úton haladunk.

– Szükségünk van a nyilvánosságra az újonnan megnyíló szállodák érdekében – szólalt meg Fyfe MacKay. – Bácsikám, talán áprilisra időzíthetnénk az *ET* műsorát, amikor megnyitjuk a szigeti gyógyfürdőt. Itt kezdenének, aztán átmennének a szigetre, és az

ottani helyet is reklámoznák egy kicsit. – Annie felé fordult, és belenézett a szemébe. – Mi a véleménye, Mrs. Miller?

Annie érezte, hogy nedvesség önti el a lába közét. Már a hangja is izgatóan hatott rá. – Szerintem ez kitűnő ötlet, Fyfe – felelte, és igyekezett hivatalos hangot megütni. – Foglalkozna ezzel az üggyel? Megadom az elérhetőségüket. – *Te jó ég, micsoda pasas vagy,* gondolta Annie. *Legszívesebben most azonnal dugnék veled.*

A férfi ismét Annie-re pillantott, és halványan elmosolyodott. É*n pedig szívesen megbasználak.*

Annie elvörösödött, de sikerült megőrizni a higgadtságát. A férfi nem szólalt meg, de világosan hallotta a hangját a fejében.

Kopogtattak az ajtón, és Mary Finch kukkantott be az irodába. – Meghozták a teát, Mrs. Miller. Beengedhetem a felszolgálót?

– Igen, Mary, és jöjjön be maga is. Ismerkedjen meg Mr. Nicholasszal – mondta, és hálás volt titkárnője kitűnő időzítéséért. – Uram, ez itt Mary Finch, a titkárnőm. Mary, az úr a főnökünk, a Csatorna Vállalat főigazgatója.

– Örvendek, uram – mondta udvariasan. Még mindig olyan szendének látszott.

– Én is örvendek, Mary – mondta Mr. Nicholas enyhe főhajtás kíséretében. – Szeret itt dolgozni?

– Ó, nagyon is, uram! Szeretem ezt a helyet, és szívesen dolgozom Mrs. Millerrel – válaszolta Mary.

– Akkor biztos örömmel hallja, hogy mostantól Annie a gyógyfürdő igazgatója – mondta Mr. Nicholas a lánynak.

– Ó, gratulálok, Mrs. Miller! – lelkendezett Mary. Úgy tett, mintha még nem is hallott volna Annie lehetséges előléptetéséről.

– Természetesen maga továbbra is az én titkárnőm marad – közölte vele Annie késlekedés nélkül. Azután Mr. Nicholashoz fordult. – Ha Nora titkárnője, Margaret megérkezik, Fyfe mellé helyezhetnék segítségnek.

– Nem, kedvesem, Margaret nem jön vissza. Norával marad. Már összeszoktak, és jól ismerik egymás szokásait. Egy különleges személyt kell találnunk az unokaöcsém mellé. Biztos vagyok benne, hogy maga ki tudja választani a megfelelő fiatal hölgyet – mondta Mr. Nicholas.

– Majd találok egy szorgalmas méhecskét – mondta Annie kedvesen mosolyogva.

– Csinos is lehetne – jegyezte meg Fyfe MacKay közömbösen.

– Az a fontos, hogy hozzáértő legyen – vágta rá Annie határozottan.

Mr. Nicholas kuncogni kezdett. – Annie munka iránti odaadása dicséretes, Fyfe. Sokat tanulhatsz tőle.

– Remélem, úgy lesz, bácsikám – felelte Fyfe egyenesen Annie-re nézve.

– Mr. Nicholas, ha már nincs ránk szüksége, Maryvel visszatérünk az irodámba. Fyfe, ha már elbúcsúzott a nagybátyától, kérem, jöjjön át az új irodájába, amely eddig az enyém volt. Bárki megmutatja, merre találja. Azonnal hozzá is foghatunk a munkához. Viszontlátásra, uram, és még egyszer köszönöm a bizalmat. Mindent meg fogok tenni azért, hogy ne kelljen csalódnia bennem.

– Szép kis nőszemély – mormogta Fyfe MacKay, amint Annie és Mary kilépett Mr. Nicholas irodájából. – Miért pont ő kellett neked?

Mr. Nicholas elmosolyodott. – Igazából a húgára, Lizzie-re volt szükségem. Annie csupán csodálatos meglepetés és hasznos plusz lett a számomra. Végül is mindkettőt megkaptam.

– Teljesen? – kérdezte a fiatalabbik férfi.

– Csaknem – felelte Mr. Nicholas. – Elizabeth Bradford legalább két évig ácsingózott a Csatorna Vállalat után. Mi mindig is belső tanácsadóval dolgoztunk, amint azt te is tudod, fiam, de eljött az ideje, hogy külső cégre bízzuk az ügyeinket, és az övé a legjobbak közé tartozik. Azt sem akartam azonban, hogy valamelyik vezető partnere kezelje az ügyeinket, olyan, aki túl higgadt, megfontolt, és túlságosan óvatosan bánik a világi javakkal és hírnévvel. Egy mohó, ambiciózus, kockázatvállaló személyt akartam.

Fyfe Mackay elnevette magát. – Bácsikám, már ismerem a kiválasztást illető módszeredet, és roppant szórakoztatónak találom. De Annie-t miért választottad? Csinos nő, de nekem nagyon is átlagosnak tűnik.

– Talán azért, mert jó lehetőségnek látszott, és nem akartam elszalasztani az alkalmat. Ő nyerte a versenyt, amelyet a gyógyfürdő

megnyitása előtt hirdettünk meg. Akkor ismerte meg a Csatornát. Felfedezte magában a szexualitást mind a Csatornán, mind azon kívül, bár mostanában inkább azon kívül keresi a kielégülést. Nem, Annie-t könnyű szétzilálni és elcsábítani. Már belefáradt a küzdelembe, amelyet a családja fenntartása követelt tőle. Apja, anélkül, hogy tudott volna róla, sót dörzsölt a sebeibe azzal, hogy folyton felhánytorgatta, hányszor figyelmeztette a vejét, hogy nagyobb összegű életbiztosítást kössön. Az anyja mindig jobban szerette a húgát, Lizzie-t, és nem is csinált titkot belőle. Örökösen azt szajkózza, milyen sikeres az ő kisebbik lánya. Lizzie pedig a karrierjét hajszolta, ezért elhanyagolta a szerelmi életét. Majomszeretettel csüng Annie gyerekein, és megadja nekik azt a kis luxust, amelyet az anyjuk nem tud biztosítani nekik. Annie-t ez sérti, és bűntudata van az érzése miatt.

Amikor Nora Buckley felhívta a figyelmemet arra, hogy ez a kimerült özvegy milyen intelligens és talpraesett, közelebbről is megvizsgáltam. Rájöttem, hogy Annie kitűnő szolgálatot tehet nekem. Ugyanolyan odaadással végzi a munkáját, ahogy a gyerekeiről gondoskodik, és meg van győződve arról, hogy mindent az ő jólétükért vállal. Éppen ezért bocsátottam rendelkezésére a világ legjobb dadusát, hogy ne legyen bűntudata, amiért kevesebbet foglalkozik a gyerekeivel, és jobban összpontosíthasson a munkájára. Kiérdemelte, hogy a gyógyfürdő igazgatója lehessen. Végül, ahogy azt Nora Buckley-val tettem, egyre több felelősséget ruházok majd rá. Látom, Fyfe, hogy legszívesebben a szeretődként látnád magad mellett, de ne tedd tönkre a szellemét, mert akkor haszontalan lesz számomra. Ne feledd, *öcsém,* hogy törékeny, emberi lényről van szó.

– Nem tervezek hosszú távú viszonyokat, *bácsikám* – felelte Fyfe. – Csak szórakozni akarok valakivel, amíg itt vagyok. Meddig leszek itt?

– Csak áprilisig, fiam, amíg meg nem nyitjuk a szigeti gyógyfürdőt – felelte Mr. Nicholas. – Annie talpraesett és rendkívülien okos. Tanulj tőle annyit, amennyit csak lehet. Te vagy a legfiatalabb *unokaöcsém,* és nagy reményeket fűzök hozzád. Most pedig menj és keresd meg Annie-t. Itt az ideje, hogy elkezdd a tanonckodást.

– Mikor találkozunk megint? – kérdezte Fyfe.

– Ha annak is eljön az ideje, újra látjuk egymást – mondta Mr. Nicholas.

Fyfe MacKay udvarias főhajtással búcsúzott el az idősebb férfitól, aztán kiment az irodájából.

A gyógyfürdő egyik alkalmazottja megmutatta, hol találja Annie irodáját. Annie éppen a titkárnőjével beszélt meg valamit. – A nagybátyám távozik a gyógyfürdőből – közölte a nővel.

– Akkor megyek és elbúcsúzom tőle – mondta Annie.

– Kérem, itt várjon rám. Mary majd bevezeti az irodámba. – Azzal elrohant. Mr. Nicholas autója már odaállt a gyógyfürdő bejáratához. Annie szinte feszülten várakozott az előcsarnokban, és elmosolyodott, amint meglátta a főnökét. – Jó utat kívánok önnek – mondta Mr. Nicholasnak.

– Hetente küldjön nekem jelentést Fyfe-ról, Annie, és bánjon vele keményen – hívta fel a figyelmét Mr. Nicholas. – Attól tartok, az anyja nagyon elkényeztette, és mivel jóképű gyerek, azt hiszi, sokat megengedhet magának. Alakítson rajta, kedvesem.

– Minden tőlem telhetőt megteszek, uram – mondta Annie, amint odaballagott vele a kocsijához.

– Biztos vagyok benne, hogy így lesz – felelte Mr. Nicholas, és beszállt az autóba. – Viszontlátásra.

– Még egyszer jó utat, uram – mondta Annie, és addig nézett a limuzin után, amíg az el nem tűnt a szeme elől. Azután visszatért az előcsarnokba, és hirtelen eszébe jutott, hogy körülbelül tíz perc múlva találkoznia kell a személyi titkárokkal. *Nos, Fyfe MacKay is velem jöhetne, hogy bemutathassam, és hogy elmondjak neki pár dolgot a szállodáról*, gondolta.

– Mrs. Miller – állította meg a fő gazdasszony. –A virágos azt mondja, túl korai még a nárciszhoz. Sárga és fehér krizantémot javasol helyette.

– Mondja meg neki, hogy az előcsarnokba nem lesz jó. Ha még nem tudunk tavaszt varázsolni, akkor idézzük fel a trópusokat. Szerezzen be paradicsommadarakat. Tudja, olyan nagy zöld, piros farktollú teremtményeket. Azok egzotikusak – mondta Annie. – Emlékeztesse, hogy jó benyomást akarunk kelteni a hozzánk érkező

vendégekben. Nem az a célunk, hogy ravatalozóban érezzék magukat.

A gazdasszony elnevette magát. – Megmondom neki – közölte Annie-vel. – Tényleg igaz? Maga az új igazgató? Ez a hír járja reggel óta.

– Valóban én vagyok az igazgató, és Mr. Nicholas unokaöccse pedig az igazgatóhelyettes – felelte Annie.

– Akár terjesztheti is. Nekem nincs időm hivatalos bejelentésre. – Rámosolygott a nőre.

– Megérdemli a pozícióját – mondta neki a gazdasszony. – Mindenkinek ez a véleménye.

– Köszönöm a bizalmukat – reagált Annie, aztán visszaindult az irodájába.

– Azon tűnődtem, hol lehet ilyen sokáig – közölte vele Fyfe MacKay, majd bevonult Annie irodájába és leült.

– Remélem, Mr. Nicholasnak szerencsés útja lesz

– jegyezte meg Mary Finch derűsen.

– Mary, megkérne valakit, hogy segítsen áthurcolkodni Miss Buckley irodájába? Most már a miénk.

– Persze, Mrs. Miller – felelte Mary. – Már alig várom. Ott lesz ablakom is!

Annie nem bírta megállni nevetés nélkül. – Nekem pedig olyan kandallóm lesz, mint Mr. Nicholasnak. Tényleg fölfelé törünk, Mary.

– Mrs. Miller, lehetne egy javaslatom az új alkalmazottra vonatkozóan? – kérdezte Mary, és amikor Annie bólintott, így folytatta: – A barátnőm, Sandra kitűnő titkárnő. Egy helyi ügynökségnél dolgozott. Biztos remekül beválna Mr. MacKay mellett, de valamit be kell vallanom: nem a legszebb lány a világon.

– Nem a szépség a döntő, Mary – felelte Annie.

– Mondja meg neki, hogy jöjjön be, hogy beszélhessek vele. A képességeire vagyok kíváncsi, nem a külsejére.

– Akkor még ma felhívom. Köszönöm, Mrs. Miller. Annie bement az irodájába, ahol Fyfe MacKay az íróasztalához telepedett. – Szálljon ki abból a székből – mondta neki Annie.

– Ez most már az én irodám – mordult rá a férfi.

– Még nem egészen – vágott vissza Annie.

A férfi felállt, megkerülte az íróasztalt, és leült az elé helyezett székre. – Most jobb, főnökasszony?

– Levehetne ezt az ellenszenves magatartást – sziszegte Annie. – A nagybátyja nagy reményeket fűz magához, és én nem fogom hagyni, hogy csalódást okozzon neki. Megértette, Mr. MacKay?

A férfi elmosolyodott. – Fogadni mernék, istenien néz ki meztelenül – mondta.

– *Megértette, amit mondtam?* – ismételte meg a kérdést Annie.

– Ki lehet hozni a sodrából? – tűnődött hangosan Fyfe.

Annie bosszúsan felsóhajtott. – Nem, Mr. MacKay, sohasem vesztem el a fejem az alkalmazottaim előtt, és most maga is közéjük tartozik. Most pedig harmadszor is megkérdezem, megértette-e, amit mondtam.

– Persze – felelte. Aztán hozzátette: – Ugye maga szereti a rendet és fegyelmet?

– Egy vállalkozás csak úgy működhet sikeresen és hatékonyan, ha fenntartjuk a rendet és fegyelmet, és örülök, hogy ezt tudja rólam, hiszen a gyógyfürdő kőkemény üzleti vállalkozás – mondta neki Annie. – Ha nem hoznánk pénzügyi sikereket, a nagybátyja biztos nem nyitna több hasonló szállodát.

– A bácsikám élvezi, ha hozzásegítheti az embereket bűnös vágyaik kiéléséhez – jegyezte meg Fyfe.

– Egy kis kényeztetés a gyógyfürdőben nem nevezhető bűnös vágyak kielégítésének – válaszolta Annie.

Fyfe elnevette magát. – Egy olyan gyógyfürdő, amely csak nőket fogad, akiknek a személyi titkárai teljesítik minden kívánságukat, a perverzebb szexet is beleértve? – Megint nevetett egy nagyot. – Nem lehet ilyen naiv, Mrs. Miller. Legalábbis én nem hiszem.

– A szex, legyen perverz vagy sem, nem szerepel a kezeléseink listáján – felelte Annie kényszeredetten. – Emellett nem szabályozhatjuk a vendégeink szükségleteit, és úgy gondolom, addig, amíg diszkrétek, nem ítélkezhetünk felettük.

– Ó, hogy milyen tehetséges politikus maga, Mrs. Miller! – vihogott Fyfe. – A végén még magam is belátom, hogy a bácsikám magába vetett bizalma nem alaptalan.

– Két perc múlva tartjuk a személyi titkárok heti megbeszélését. Maga is velem jön, hogy bemutathassam nekik. Aztán figyelheti az eseményeket. Ez így világos?

– Az, Mrs. Miller – felelte Fyfe engedelmesen.

– És ne hajkurássza az itt dolgozó nőket – figyelmeztette Annie.

– Megegyeztünk – felelte a férfi. – Megértem, hogy nem akar osztozni rajtam senkivel addig, amíg a beosztottja vagyok. Teljes engedelmességet vár el tőlem, amíg maga a főnököm, de ha megbaszom, én is ugyanezt várom majd el magától.

– Mivel ez nem fog megtörténni, ne is beszéljünk róla – mondta röviden Annie. – Most pedig induljunk.

A személyi titkárok azonnal megkedvelték Fyfe MacKay-t. Talpig férfi volt, és tudta, miként beszéljen a férfiakkal. Annie úgy döntött, ő irányítja majd a személyi titkárok munkáját, amíg a szállodában tartózkodik, így legalább más, fontosabb dolgokra fordíthatta az idejét. Felfedezte, hogy az ajándékboltban kevesebb áru van, mint akkor, amikor ő vezette. Beszélt Nancyvel, aki arra panaszkodott, hogy a beszállítókkal adódtak gondok. Annie felhívta őket, hogy megkérdezze, mi történt, és kiderült, hogy a gyógyfürdő már hónapok óta nem fizetett nekik a kiszállított áruért.

– Mondja meg Nancynek, hogy látni akarom a könyvelést – utasította Maryt –, mégpedig most azonnal, nem holnap és nem holnapután.

Mary bólintott. – Azonnal odamegyek. Már csaknem minden holmit átvitettem az új irodába, és a barátnőm, Sandra ma háromra ide tud jönni.

– Nagyszerű, akkor fogadom – mondta Annie.

Délután háromra teljesen átköltöztek az új irodába. Amikor Sandra megérkezett, Mary bevezette a főnöke irodájába. Mary igazat beszélt: Sandra Burns egyáltalán nem volt szép lány. Túl magasra nőtt, és szinte látszottak a csontjai. Az arca és az orra túlságosan hosszúra sikerült. A képet vékonyszálú, barna haj és vizenyős, kék szem egészítette ki. Ám kitűnően képzettnek és jó modorúnak bizonyult.

– Felveszem magát új igazgatóhelyettesünk mellé titkárnőnek. Magas, jóképű férfi, a Csatorna Vállalat főigazgatójának az unokaöccse. Olyan arrogáns, akár az ördög. Tud elég kemény lenni,

hogy megállja a helyét mellette? Ha nem, akkor megkérem, ne fogadja el az állást. Mivel itt egyedül csak én veszek fel és rúgok ki embereket, nem szeretném, ha Mr. MacKay megríkatná, aki egyébként szintén ma érkezett hozzánk. Ő sem tud többet magánál a gyógyfürdő vezetéséről. Majd Mary körbevezeti. Ő az én jobbkezem.

– Három bátyám van, Mrs. Miller. Mellettük nőttem fel – magyarázta Sandra Burns. – Engem nem lehet csak úgy megfélemlíteni, és sohasem sírok.

Annie elmosolyodott. – Fel van véve. Mikor tud kezdeni?

– Holnap túl korai lenne?

– Egyáltalán nem. Mary! – szólt ki a titkárnőjének.

– Menjen át Mr. MacKay-hez, és mondja meg neki, hogy látni szeretném.

– Azonnal, Mrs. Miller – felelte Mary a belső telefonvonalon.

Várakozás közben Annie elmondta Sandrának, mennyi fizetést és milyen juttatásokat fog kapni a gyógyfürdőben. – Mielőtt elmegy, töltse ki a szükséges papírokat. Mary szerez magának egyenruhát is odalent. Így holnap már kezdhet is. Á, Mr. MacKay, fáradjon be. Találtunk magának egy kitűnő titkárnőt. Ez itt Sandra Burns. Sandra, ez itt Mr. MacKay, az új főnöke.

– Ugye maga nem az a piszmogó fajta? – kérdezte Fyfe. – Egyébként örvendek, Sandra. – *Ennél csúnyább lányt nem találtak? Olyan görbe az orra, mint a sas csőre, a szája túl vékony, és csont-bőr az egész.* Ennek ellenére szépen mosolygott rá. Tudta, hogy érteni fogja a dolgát, és akárhogyan is legyen, neki jól képzett és tehetséges titkárnőre volt szüksége. Ráadásul olyan volt, mint azoknak a nőknek a többsége, akikkel addig összefutott: teljes odaadással lesi majd minden szavát, mert bele fog szeretni. Védelmezni akarja majd. Mindnyájan azt tették vele. Na, legalább most nem fogja összekeverni az üzletet és a gyönyöröket.

– Az idő pénz – mormogta Annie. – Mary, kedvesem, töltesse ki Sandrával a papírokat, aztán szerezzen neki egyenruhát. Holnap találkozunk, drágám.

Fyfe megvárta, amíg a két lány kimegy az irodából.

– Bámulatos titkárnőm lesz – jegyezte meg.

– Remek – felelte Annie csípősen. – Megmondtam, hogy olyasvalakit keresek, aki alkalmas a munkára.

Hasonlóak az esélyeik, mivel egyikük sem tud semmit a gyógyfürdőről. Mary majd segít Sandrának, amikor szükséges, én pedig magát fogom irányítani, Mr. MacKay.

– Akkor látjuk egymást ma este? – kérdezte a férfi.

– Természetesen nem! – válaszolta Annie felháborodva. – Ha végzek itt, hazamegyek, hacsak nem húzódik el a munkám.

– Úgy értem, a Csatornán – mondta Fyfe MacKay. Annie megdermedt. Azt hitte, félreértette.

A férfi halkan elnevette magát. – Jól hallotta – mondta.

– Halvány fogalmam sincs, miről beszél – nyögte ki végül Annie.

– Mr. Nicholas unokaöccse vagyok – folytatta a férfi. – Nem most léptem be a családi üzletbe, Annie. Régóta benne vagyok, és mindent tudok a bácsikám vállalkozásáról.

Annie nem tudott megszólalni, még ahhoz sem volt ereje, hogy tiltakozzon, amiért a férfi a keresztnevén szólította.

– A Csatorna interaktív hálózat, amelyben a nők kiélik legvadabb fantáziáikat. Csodálatos alkotás. Azt hihetnénk, hogy a világon mindenki tud róla, de nem így van. Az csak az emberiség nőtagjainak mocskos kis titka. – Elnevette magát, amint meglátta Annie arckifejezését. – Na, akkor hogy is van ez?

– Maga bizonyára túl sokat ivott – mondta ki Annie nagy nehezen.

– Kitűnő! – dicsérte a férfi nagy hangon. –A Csatorna és a bácsikám iránti hűsége irigylésre méltó. Az öregfiúnak jó szeme van a szolgái kiválasztásához.

– Én nem vagyok a nagybátyja szolgája – válaszolta Annie feszülten. – Az alkalmazottja vagyok.

– Ahogy akarja. Most pedig válaszoljon a kérdésemre. Látjuk egymást ma éjjel? – egyenesen Annie szemébe nézett.

– Most elmehet, Mr. MacKay – mondta neki Annie. – Biztos vagyok benne, hogy be tud rendezkedni egyedül is, most, hogy már nem tartózkodom az irodában. Nekem is dolgom van.

A férfi felállt. – El fog jönni – mondta Annie-nek. – Gyanítom, hogy a kíváncsisága arra készteti, hogy eljöjjön. – Sarkon fordult, és kiment az irodából.

Annie reszketni kezdett. A férfi jól ráijesztett. Valójában halálra rémítette, bár igyekezett tartania magát. Fyfe MacKay őrült. Hogy szerezhetett tudomást a Csatornáról? Természetesen semmit sem fog bevallani neki. Annie fogta a telefonját, és megnyomta az egyes gombot. Kétszeri kicsöngés után meghallotta benne Mr. Nicholas hangját.

– Tessék, Annie, mi a helyzet?

– Az unokaöccse, uram, tud a Csatornáról – mondta ki Annie levegőért kapkodva.

Hosszú hallgatás következett. Végül Mr. Nicholas nagyot sóhajtott. – Annie, Fyfe mindig is a jobbkezem volt. A családom tagja. Már évek óta dolgozik a vállalat különböző egységeiben. Legutóbb a Csatornát felügyelte, amíg Nora Buckley a gyógyfürdő megnyitásán fáradozott. Nem bízhattam másra.

– Azt hittem, csak a nők tudnak a Csatornáról – suttogta Annie.

– Én is tudok róla, Fyfe is – felelte Mr. Nicholas hihetetlenül higgadtan. – Teljesen megbízom benne, Annie.

– Értem – mondta a nő, és lassan visszanyerte az önuralmát. – Amikor felhozta, azt mondtam neki, fogalmam sincs, miről beszél.

– Magának több érzéke van az ilyesmihez, mint neki – mondta Mr. Nicholas. – Olykor hiányzik belőle a diszkréció. Nem lett volna szabad felhoznia maga előtt.

– Felháborítóan nagyképű alak – jegyezte meg Annie a munkaadójának.

Mr. Nicholas elnevette magát. – Attól tartok, ez családi vonás. Ez minden, kedvesem?

– Igen, uram.

– Jól tette, hogy hozzám fordult, Annie. Mindig ezt kell tennie, ha valami megzavarja, vagy felzaklatja, és én segítek a probléma megoldásában. Maga kiváló alkalmazott. Viszontlátásra, kedvesem.

– Viszontlátásra, uram – felelte Annie. Becsukta a telefonját, és hátradőlt a székében. Mr. Nicholas mindig meg tudta nyugtatni. *Sokkal többet segít rajtam, mint a saját szüleim,* gondolta. Lehetőséget adott neki arra, hogy javítson a helyzetén, előrelépjen a vállalkozásában, hogy rendesebben tudjon gondoskodni a gyerekeiről. De ki ő valójában?

Egyszer már rákeresett az interneten, amikor elkezdett dolgozni a gyógyfürdőben. Nagyon kevés utalást talált. A szócikkek többsége csak arról szólt, hogy ő a Csatorna Vállalat főigazgatója. Mást szinte nem is említettek. A Nicholas a család- vagy a keresztneve? Hogy hívják valójában? Az átkozott világháló rendszerint mindent elárul egy adott személyről, ha van róla információ a rendszerben. A pokolba is, még az otthonához vezető út térképét is megadja. Mr. Nicholasról azonban semmi lényegeset nem talált. Miért?

– Már majdnem hat óra, Mrs. Miller. Elindulnék haza – szólt be Mary Finch. – Sandra készen áll a holnapi munkakezdésre. Kitöltötte a papírokat, járt a bérszámfejtési osztályon, és megkapta az egyenruháját is. Átvette a szolgálati kocsija kulcsát. Tehetek még valamit önért?

– Nem, köszönöm, Mary – felelte Annie. – Én bent maradok ma éjszakára.

– Oké, akkor jó éjt, Mrs. Miller – köszönt el tőle Mary.

Annie ismét fogta a telefonját, és benyomta rajta a kettes gombot.

– Miller lakás – szólt meg Violet dadus a vonal másik végén.

– Dadus, én vagyok az, Mrs. Miller. Ma sokáig dolgozom, és bent maradok a gyógyfürdőben. Kívánjon jó éjt a gyerekeimnek helyettem.

– Rendben van, kedvesem, pedig a vasárnapról maradt bárányhúsból pásztorpitét sütöttem. Nathaniel mondta, hogy azt szereti – mondta Violet dadus.

– Úgy van, és kár, hogy elmulasztom – felelte Annie.

– Mondja meg a legidősebb csemetémnek, hogy előléptettek. Én lettem a gyógyfürdő igazgatója.

– Gratulálok, Mrs. Miller! Feltétlenül megmondom neki. A gyerekei nagyon büszkék lesznek magára – csicseregte Violet dadus.

– Akkor jó éjszakát – köszönt el Annie.

– Jó éjt, kedvesem. Kérem, ne dolgozzon túl sokat – tanácsolta a dadus.

Annie benyomta a „hívás vége” gombot a telefonján, aztán beütötte Lizzie irodai számát. Tudta, hogy a húga is sokáig dolgozik.

– Szia, Annie, mi a helyzet? – vette fel a telefont Lizzie.

– Én vagyok a gyógyfürdő új igazgatója – jelentette be Annie.

– Csodálatos! Elmondtad már apának és anyának?

– Még nem. Lizzie, mit tudsz Mr. Nicholasról? –kérdezte Annie a húgát.

– Valójában nem sok mindent – válaszolta Lizzie.

– Miért? Fontos lenne?

– Talán nem, de kíváncsi lettem. Nem tehetek róla – folytatta Annie. – Rákerestem a Google-on, de szinte semmit sem találtam, Lizzie. Nem tartod furcsának, hogy egy hatalmas, sikeres cég főigazgatójáról gyakorlatilag semmit sem írnak?

– Ide figyelj – mondta Lizzie –, ezek a pénzes, hatalommal rendelkező pasasok eléggé különösek. Nem akarják a világ elé tárni a hátterüket, titkolják lakóhelyüket, családi körülményeiket. Meglehetősen bizarr, de így őrzik a felségterületüket. Találkoztam párszor ezzel a Mr. Nicholasszal. Udvarias, intelligens ember, és ami a legfontosabb, zokszó nélkül fizeti az ügyvédi díjat előre. Mi zavar, Annie?

– Idehozta az unokaöccsét igazgatóhelyettesnek. A pasas istenien néz ki, de rettenetesen furcsa. Kényelmetlenül érzem magam a társaságában, Lizzie. Ráadásul tud a Csatornáról.

– Fyfe MacKay! – nevette el magát Lizzie. – Valóban jóképű ördög, és a legönteltebb fickó, akit ismerek. Egy ideig ő volt a Csatorna felelős vezetője. Vele is találkoztam. Mondta neked Mr. Nicholas, hogy te vagy a főnök?

– Igen – felelte Annie.

– Akkor az is vagy, higgy nekem. Ne hagyd, hogy Fyfe megfélemlítsen azzal, hogy a nagyfőnök unokaöccse, és ő a titokzatos férfi. Mutasd meg neki, hogy te vagy a főnök, Annie, mert ha nem teszed, elveszted a tekintélyed. Mindig ez történik, ha túl bizalmas viszonyt folytatunk az alkalmazottakkal. Az a jó, ha tisztelnek. Ezt tartsd be.

– Köszönöm, Lizzie, te mindig visszaadod az önbizalmam – mondta Annie a testvérének. – Szerintem nincsenek rendben az idegeim. Hosszú és mozgalmas nap áll mögöttem.

– Menj haza és pihend ki magad – tanácsolta neki Lizzie.

– Ma bent maradok – folytatta Annie. – Túl zajos lenne most nekem a saját házam is, különben pedig még van egy kis dolgom.

– Nekem is – mondta Lizzie. – Jobban vagy már?

– Igen, köszönöm. Jó éjt, húgi.

– Neked is.

Annie lezárta a telefon fedelét, és megnyomta a recepció hívógombját az íróasztalán.

– Tessék, Mrs. Miller.

– Egyedül van a recepción, Peter?

– Nem, asszonyom, Simon is itt van.

– Valamelyikük menjen át a konyhába, és hozzon nekem pár szendvicset meg egy kanna teát. Sokáig fogok dolgozni ma éjjel – mondta Annie.

– Azonnal intézkedem, asszonyom. Gratulálhatok önnek?

– Persze, köszönöm, Péter.

Félórával később a recepciós fiatalember megérkezett a tálcával. Grillezett sajtos és szalonnás szendvicset, gyümölcsös kosárkákat és ír fekete teát vitt neki. – Arra gondoltam, ha már dolgozik, akkor egyen valami táplálót. Tudom, hogy ma nem is ebédelt – magyarázta Péter, amint letette a tálcát. – Ha még szüksége van valamire, Mrs. Miller, éjfélig odalent leszek.

– Köszönöm – mondta Annie a fiatalembernek, aki azután sietve ment vissza a munkahelyére. Annie nem kapkodta el az evést. A szendvics forrónak bizonyult, és nehezen birkózott meg a ráolvadt, nyúlós sajttal. A fekete tea minden cseppjét üdítőnek érezte. A gyümölcsös kosárka pedig étkezése kitűnő befejezése lett. Annie elégedetten sóhajtva dőlt hátra. Így szívesebben folytatta a munkát.

Hirtelen kinyílt irodája ajtaja, és Fyfe MacKay rontott be rajta.

– Vacsorára akartam meghívni – mondta.

– Már ettem – felelte Annie.

– A bácsikám szerint az ambícióm miatt gyakran nagyképűnek látszom, mert mindenkivel láttatni akarom, mennyi mindent tudok. Ma pimaszul beszéltem magával.

Annie felsóhajtott. – Maga a családi üzlet részese, és ha a bácsikája megosztotta magával a Csatorna titkát, akkor biztos nagy tervei vannak magával. Ám el kell ismernem, meglepődtem ezen az egészen.

– Akkor megbocsát? – kérdezte a férfi.

– Mindaddig meg van bocsátva, ameddig észben tartja, hogy Mr. Nicholas azt mondta, én vagyok a főnöke, és másképpen nem rendelkezik. Az Egret Pointe-i Gyógyfürdő nem a maga ügye. Tiszteletet fog tanúsítani irántam. Mások esetében már kivívtam azt, és nem szeretném elveszíteni sem maga, sem más miatt. Többé nem venné hasznomat a vállalat, és nem engedhetem meg magamnak, hogy odáig jussak – mondta Annie Fyfe-nak igen határozottan.

– Szeretem, amikor ilyen keményen beszél – jegyezte meg a férfi.

– Ha nincs más, Mr. MacKay, akkor visszatérnék a munkámhoz – közölte vele Annie.

– Akkor most elbúcsúzom magától – felelte a férfi, és távozott.

Az elkövetkező néhány órában Annie olyan papírmunkákkal foglalkozott, amelyeket nyugalmas időszakokban szeretett végezni. Téli kirándulásokat is betervezett a szálloda vendégeinek. Amikor már túl fáradtnak érezte magát, felment a lakosztályába. Legnagyobb meglepetésére Nora bútorai mind egy szálig eltűntek, és az ő ízlése szerint rendezték be a helyiségeket. Ő a melegséget, otthonosságot szerette. Odakint havazni kezdett. Megmosakodott, levetkőzött, és gyorsan ágyba bújt, pedig még kilenc óra sem volt.

Amikor néhány órával később felébredt, kipihentnek érezte magát. Fogta a távirányítót, és a diófa szekrényen álló televízióra irányította. Aznap éjjel a tengerpartra szeretett volna menni, de önkéntelenül az „A” gombot nyomta meg a „B” helyett. *A francba!* – gondolta, amikor a várkastély kis szobájában ismét meztelenül kikötözve találta magát. Két fáklya világított a falra erősített tartókban. Annie ösztönösen érezte, hogy nincs egyedül.

A férfi előrenyúlt, és megmarkolta gömbölyű, kemény mellét. Vadul belecsípett a mellbimbójába, és éles fájdalmat váltott ki Annie-ben, aki felkiáltott. – Ebben a valóságban, Anne úrhölgy, én vagyok az úr és te vagy az engedelmes szolga – szólalt meg a szörnyeteg mély, szexis hangja a sötétben. A férfi végigsimogatta a felsőtestét. Úgy tapogatta, mintha első alkalommal tenné.

Annie megborzongott a férfi érintésére. – Mi a neved, uram? – tette fel a kérdést merészen. A szörnyeteg ujjai bozontos dombja felé siklottak.

– Már tudod a nevem, Anne úrhölgy – felelte a szörnyeteg.

– Nem, nem tudom! – kiáltotta Annie.

A szörnyeteg nevetni kezdett azon a félelmetes hangján, aztán eloldozta a kötelet, és odalépett elé. Csak egy testhez álló, fekete bőrnadrágot viselt, amelynek hasítékából kilógott hatalmas pénisze. – Térdre, Anne úrhölgy – parancsolta neki, és amikor a nő letérdelt, így folytatta: – És most kényeztesd a faszomat, amely azért jött ide, hogy elszórakoztasson.

Annie a szájába vette és szopni kezdett. Ő volt az. Tudta. Érezte. Fyfe MacKay volt a szörnyeteg. Hogy képezhetett le egy olyan férfit, akivel még soha életében nem találkozott? Amióta nagyanyja elmesélte neki a szépség és a szörnyeteg történetét, sokszor elképzelte magában a férfit. Ám a nagyanyja meghalt, és ő azóta nem hallotta és nem olvasta újra a mesét, továbbá nem látta a férfit addig, amíg az első éjszakán be nem programozta fantáziáját.

A férfi beletúrt Annie sűrű hajába. – Ez az, szépségem, úgy csináld, hogy kedvet kapjak ahhoz, hogy megdugjalak. Ó, micsoda szád van! Szinte pezseg a vérem a testi vágytól. És most hagyd abba! – Magához húzta a nőt, és vadul megcsókolta. – Feküdj hanyatt a szalmán, Anne úrhölgy – mondta. Azután behatolt széttárt combjai közé. – Most pedig vedd le a maszkom, szépségem.

Annie odanyúlt az arc egy részét takaró maszkhoz, és leoldozta róla. Amikor lerántotta, elakadt a lélegzete. – Hol van a forradásod? – kiáltott fel, amint megpillantotta Fyfe MacKay tökéletes vonásait.

– A forradás csak miattad volt ott, amikor még nem ismertél – magyarázta. – Most már tudod, ki vagyok. Mondd ki a nevem, Annie.

– Fantázia vége! – kiáltotta Annie, és azonnal saját ágyában találta magát, csakhogy Fyfe MacKay még mindig a combjai között volt.

– *Mondd ki a nevem* – ismételte a férfi. – Nem akarod, hogy megdugjalak, Annie? Addig nem baszlak meg, amíg nem mondod ki a nevem.

– Mit művel maga? Véget vetettem a fantáziának! Már véget ért!

– És amikor így tettél, én veled tartottam. Mondd ki a nevem! Én így maradhatok egész éjjel, ha így akarod – fenyegette.

– Sikítani fogok!

– Senki sincs idefent, így senki sem hallhatja – mondta a férfi, és elnevette magát. – Ugyan már, Annie, te is tudod, mennyire vágysz arra, hogy beléd rakjam a faszom. Mondd ki a nevem, és megkapod a farkam. Úgy megduglak, ahogy csak bírlak, és olyan orgazmushoz juttatlak, amilyenben még soha életedben nem volt részed. Csak annyit kérek érte, hogy mondd ki a nevem, Annie.

– És ha nem teszem meg? – kérdezte Annie.

– Akkor megmondom a bácsikámnak, hogy szerintem a húgod nem a legjobb ügyvéd számunkra. Elmondom neki, hogy lenyúlja a hasznunk egy részét, hogy abból fedezze élete egyre növekvő luxuskiadásait. És teszek róla, hogy az egész igaznak tűnjön. Mire kiderül, hogy ártatlan, a cége és az ő hírneve romokban fog heverni.

– Maga szemétláda! – sziszegte Annie dühösen. –Hogy tehet velem ilyet?

– Ugye nem érted? – sóhajtotta a férfi. – Még mindig nem tudod, ki a bácsikám, a családom? Ki vagyok én?

A valóság mellbe vágta. *Nem!* Az nem lehet. Képtelenség, vagy mégis igaz?

A férfi látta szemében a zavarodottságot, amint harcol a józan ésszel. – Mondd ki a nevem, Annie, és minden csodálatos marad számodra és a húgod számára is. Mondd ki!

Annie ráébredt, hogy a férfi nem is kér olyan sokat tőle. Mi rossz van abban, ha kimondja a nevét. Fölösleges fennakadnia egy ilyen apróságon. – Megígéred, hogy életem legjobb orgazmusához juttatsz? – kérdezte suttogva. – Megígéred, *Fyfe?*

A férfi elmosolyodott, és belenézett a szemébe. – Megígérem – felelte, és tövig belenyomta a faszát Annie vaginájába.

Annie érezte, hogy a férfi hatalmas farka teljesen kitölti teste lüktető barlangját. Fyfe keményen dolgozott tűzforró, lucskos nemi szervében. Mindvégig egyenesen Annie szemébe nézett, aki nem tudta levenni tekintetét a férfi lángoló szeméről. Az orgazmus lassan közeledett, de robbanásszerűen következett be, és Annie akkor fogta fel igazán, pontosan kinek az alkalmazottja ő, és kicsoda Fyfe MacKay. Az átélt öröm és félelem egyszerre késztette sikoltásra.

– Igen! – kiáltotta a férfi, és belenevetett Annie arcába. – Igen, Anne úrhölgy, ártatlan szépségem, végre megértetted, milyen veszélyes örömöket hajszoltál. Ugye megértetted?

Azután addig dugta, míg másodszor is el nem jutott a csúcsra, de mielőtt elhomályosultak a gondolatai, meghallotta saját hangját a fejében: *Csak a gyerekeimért teszem. Mindent csakis a gyerekeimért vállaltam, és a továbbiakban is csak a gyerekeimért vállalom!*

Utószó

Az Egret Pointe-i Gyógyfürdő olyan sikeres lett, hogy három éven belül a Csatornát működtető vállalat nyit egy másik ilyen szállót is – hadarta az *Entertainment Tonight* riportere. – Itt állok Annie Millerrel, aki a nők első csodálatos menedékét igazgatja. Az, ahogy Annie e luxuslétesítmény igazgatója lett, maga is olyan, mint egy tündérmese. Megosztaná a nézőinkkel, hogy került az igazgatói székbe?

– Nos, a húgom benevezett egy versenybe, amely reklámcélokat szolgált a gyógyfürdő megnyitásánál, és én nyertem. A többi már történelem, ahogy mondani szokták – felelte Annie.

– Szerintem ön túl szerény. – A riporter vihogni kezdett, és elfordult tőle. – Mr. Nicholas a Csatorna Vállalat főigazgatója. Elmondaná nekünk, miként lett Annie Miller a gyógyfürdő igazgatója?

– Vendégként hihetetlen érzékkel tapintott rá, mit szeretnének a vendégeink, és mire van szükségük. Első ötlete volt a szálloda ajándéküzlete. Felkértük a bolt vezetésére, és olyan elképesztő sikert ért el vele, hogy felajánlottuk neki az igazgatóhelyettesi állást. Annie-nek nem volt gyakorlata, de kiképeztük, és amikor első igazgatónk távozott, Annie-t jelöltük a posztra. És kitűnően bevált.

– Ezek után Annie képezte ki az ön unokaöccsét, Fyfe MacKay-t – folytatta a riporter –, és ő vezeti majd a Csatorna új gyógyfürdőjét odalent a szigeteken. Mr. MacKay, izgalmasnak találja a feladatot?

– Természetesen, és nem tudom elégszer megköszönni Mrs. Miller segítségét, tanácsait és a kedvességét – mondta Fyfe MacKay.

– Most pedig kihasználjuk a varázslatot, amelyet csak a televízió adhat, és egyenesen elrepülünk a Fantasy Key-i Gyógyfürdőbe.

– Oké, kapcsoljuk ki a tévét – szólalt meg Annie. – A rám vonatkozó részt már láttátok.

– Ne – tiltakozott Amy –, nézzük még ezt a Fyfe nevű srácot. Jézusom, anya, micsoda pasi! Hogy tudtál vele dolgozni? Én lecsaptam volna rá.

Az ikrek vihogni kezdtek.

– Amy, hamarosan rájössz, sok olyan jó dolog is van a világon, amelynek semmi köze a szexhez – mondta Annie kimérten.

– Szerintem meg elértél abba a korba, amikor a szex már nem számít – felelte Amy.

– Amy, drágám, ez igazán nem volt szép tőled – jegyezte meg Violet dadus rosszallóan.

Annie elnevette magát. Ó**,** bár tudná a lánya! Persze majd egy szép napon tudni fog róla. *Nem számít, mit tettem,* gondolta Annie, és végignézett a gyerekein. *Bármi történjék velem, nem érdekel. Minden a gyerekeimért történt, és Ők boldognak látszanak.* Biztos van rosszabb is, mint az Ördögnek dolgozni. Nem igaz?

Bertrice Small

Veszélyes örömök

Annie Miller ötgyermekes özvegyasszony, és egyre kevésbé teszi boldoggá a főállású anyaszerep. Hogy egy kicsit elszakadjon a hétköznapoktól, a húga titokban benevezi egy versenyre, amelyei a *Csatorna* – a nők érzéki fantáziáját kiszolgáló tévéadó – szponzorál. Annie megnyeri a fődíjat, egy egész hétig tartó, kellemes pihenést a *Csatorna* előfizetőinek fenntartott exkluzív fürdőben. Életében először maga is kipróbálja a titkos adót, ahol a *Szép és a Szörnyeteg* meséjét eleveníti meg. Annie hirtelen új kihívásokkal találja szembe magát: eddig ismeretlen erotikus élmények és egy igen jól fizető munkahely vár rá. Szexuális újjászületése azonban veszélybe sodorja – közel kerül ahhoz, hogy elveszítsen mindent, ami korábban oly kedves volt számára.

Bertrice Small, az Örömöd-sorozat szókimondó írónője ezúttal izgalmas kulisszatitkokat is elárul a *Csatorna* működéséről.